தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்

பாண்டியன்—ஐயமாகீர்த்தி

சோழன் – கரிகாலன்

சேரன் – நெடுஞ்சேரலாதன்

உள்ளுறை

பதி		பக்கம்
	அணிந்துரை	v
	முன்னுரை	vii
	பாண்டியன்—ஜயமாகீர்த்தி	
க.	ஜயமாகீர்த்தி அரசியல்	1
உ.	தலைசசங்கமும் சயமாகோததியும் ...	6
ங.	இடைசசங்கத்தின் தோறறம	19
ச.	மாகோததி தொல்காப்பியதததைப் புலப்படுதல்	24
ஞ.	மாகீர்ததி பேரின்ப வீட்டை யடைதல் ...	34
	சோழன்—கரிகாலன்	
க.	அரசுரிமைக குரிய மைந்தன் பிறப்பு ...	40
உ.	இளையோன் மைநதனுக் குற்ற இடுக்கண்கள்	48
ங	கரிகாலன அரசனதல்	54
ச.	குலவித்தை கலலாமற் பாகம படும் ...	69
ஞ.	காவிரிப்பூம் பட்டினம	76
ங.	குலத்தளவே குணமாதல்	92
எ.	சிறப்புப் பெயர்களைப் பெறல்	107

பதி பக்கம்

சோழன்—கரிகாலன் (தொடர்ச்சி)

அ. நாவலந்தீவை ஒருகுடைக் கீழாக்கல் ... 115

கூ. ஆதிமந்தி 127

ஏ. தமிழ் மொழியின் நிலைமை 138

ஙக. திருமாவளவனுடைய காலம் 144

சேரன்—நெடுஞ்சேரலாதன்

க. வஞ்சிமா நகரம் 148

உ. நெடுஞ்சேரலாதனுடைய தந்தை .. 153

கூ. நெடுஞ்சேரலாதன் அரிய செயலகள ... 156

ச. இமயவரம்பனுடைய மைந்தர் ... 160

ஞ. இமயவரம்பன் கொடையைக் கருதி
உயிர் விடாமலிருத்தல் .. 163

அணிந்துரை

ஒரு நாட்டின் அருமை பெருமை நாகரிகம் முதலிய வற்றை, அது படைத்த நூல்களைக் கொண்டும், அந்நூல்களின் வாயிலாகக் காணப்படும் மேதாவிகளுடைய அரிய செயல்களைக் கொண்டும் நன்கு அறியலாகும். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாடு சாதனைகள் சிறப்புற்றிருந்த தென்பது, பண்டைத் தமிழ் நூல்களையுற்று நோக்குமவர்களுக்குப் புலப்படாமற் போகாது. முன்னோர் கருந்தனமாக வைத்துச் சென்ற அந்நூல்களிற் காணும் அரிய செய்திகளை யுணராது ஒழுகுவ ராயின், தமிழ் மக்களை பெரும் பழியையும் முன்னேற்றத்தையு மடைவர் என்பதில் ஐயமும் உளதோ?

பண்டைத் தமிழ் மக்களுடைய பழைய வழக்கங்களையும், மற்றும் பலவற்றையும் உணர்த்தும் முன்னூல்களிற் பொதிந்துள்ள வரலாறுகளைத் தமிழ் நாட்டு மாணவர் அறிதல் இன்றியமையாத தாகுமென்பதை அறிஞர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஒரு நாட்டின் பழைய நிலைமையையும், அது படைத்திருந்த பழக்க வழக்கங்களையும் அந்நாட்டு மக்கள் முதலிற் படித்தறிதல் வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த கொள்கையை, அறிவுடையார் எவரும் மறுக்க மாட்டார். அங்ஙனம் படித்தறிந்தவரே, உண்மைக் கல்வியறிவைப் பெற்றவ ராவர். அதை யுட்கொண்டே சங்க நூல்களையும், அறிஞர் சிலருடைய ஆராய்ச்சி உரைகளையும் தழுவி, மாணவரும் மற்றையோரும் எளிதில் உணரும்

வண்ணம் இந்நூலை யாம ஆக்கினேம். காலதையும தொன்மையையும் நோக்கிப் பாண்டிய மன்னருள் மாகீர்த்தி, சோழ வரசருள் முதற் கரிகாலன், சேர வேநதருள் இமய வரம்பன நெடுஞ சேரலாதன், ஆகிய மூவருடைய வரலாறு களையும முறையே யாம அறிந்த வரை இநநூலிற சுருங்க வெளியிடடுள்ளேம. அம்மன்னருடைய வரலாறுகளுடன், அன்னோர் காலததில் தமிழ் நாடு படைததிருந்த கல்வி, அறிவு, ஒழுகக்ம, செலவம, வீரம, அறம, அரசியல முறை முதலியவற்றையும், அரிய நீதிகள பலவறறையும, இந நூலில் விளங்கக காணலாம.

இநநூல், கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழி பயிலும மாண வர்கருப் பெரிதும பயன்படக் கூடியவாறு அமைநது கிடக கின்ற தென்பதை, இதைப் படிகருமம ஏவவொருவரும உள்ளங்கை நெல்லிகனி யென உணாவா. இதை யேறறுக் கலலூரிகளிற பாட புததகமாக அமைதது அன்புடன் நமமவா ஆதரிப்ப ராயின், இதைப் போன்ற பல நூலகளை வெளியிட ஊக்கக கொணடு உழைதது வரும எமமுடைய முயறசி முடடின்றி முடியும். நாடடின் நனமையைக கருதி அறிஞா அனைவரும இபபுததகததை அனபுடன வரவேற் பா எனறு நம்புகினறேம.

குற்றங குறைக ளிருப்பின் உலகம பொறுத்தருள வேண்டுகினறேம.

சென்னை, பெரியமேட்
4-4-1927

இங்ஙனம்
ம. க. ஜயராம் நாயுடு

முன்னுரை

சில காலமாக நம் நாட்டில் தாய்மொழி வளர்ச்சியைக் கருதி அறிஞர் பலர், பேருக்காகச் செலுத்திவருகின்றனர். அன்னோர், பல்வேறு வழிகளில் முயற்சிக்கின்றனர். அவர்கள் முயலும் வழி பலவேனும் எல்லோருடைய கருத்தும் முடிவில் ஒன்றுகவே இருக்கின்றது.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கத் தொகை நூற்களிற் காணப்படும் சிலபல குறிப்புக்களை உதவியாகக் கொண்டு, பண்டைத் தமிழருடைய வீரதீரச் செயல்களும், தெய்வ வழிபாடும், தாய்மொழியின் ஆர்வமும், அரசியலுரிமையும், பிறவும் இளைஞர் மனத்தில் நன்கு பதியும் வண்ணம் எளிய நடையில் உரை நூல்கள் எழுதி அறிஞர் சிலர் வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

அத்தகைய நூல்களைப் படிப்பதால் பழையகாலச் செய்திகள் பலவற்றை மாணவர் அறிந்து, மேல்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உண்மை யறிய இடம் ஏற்படும் என்பது அவர்கள் கருத்தாகும். மொழி வளர்ச்சியை நாடுவோருள் ஒரு சாரார் கொள்கை இதுவே யாகும்.

இக்கொள்கையை மேற்கொண்டு திருவல்லிக்கேணி, கெல்லெட் ஹைஸ்கூல் தமிழாசிரியரும், என் நண்பருமாகிய மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ ம. க. ஜயராம் நாயுடு அவர்கள் எழுதி வெளி

யிட்டிருக்கும் இந்நூல், தமிழ்நாட்டு மாணவர் பலரும் படித்து இன்புறற்கு ஏற்ற முறையில் எழுதப்பட்டதாகும.

பல்வேறிடங்களிலும் உள்ள அறிஞர்கள் இவர்கள் முயற்சியைப் பாராட்டி இதுபோன்ற உரைநூல்கள் பல வெளிவர ஆதரவளிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

இதற்கு முன்னமே வெளிவந்துள்ள இவர்கள் நூல்களால் தமிழறிஞர் இவர்கள் திறமையை நன்கு அறிவர். ஆதலால், அதிகமாக எழுதுவதை நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

(Sd.) வே. துரைசாமி ஐயர்,

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
பி. எஸ். ஹைஸ்கூல்.

மயிலை,
15-4-27.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்

பாண்டியன்—ஜயமாகீர்த்தி

முதற் பகுதி

ஜயமாகீர்த்தி அரசியல்

பூவுல கெங்கணும் மிகக புகழ்படைதது விளங்குவ தாகும நாம வாழும இப்பாரத நாடு. பல்லாயிர மாண்டுகளுககு முன்னரே இநநாடடிலிருநத மக்கள், கல்வி, அறிவு, ஒழுககம, செல்வம, கடவுள்வழிபாடு முதலிய வற்றில் மிகச் சிறநது உயாநத நிலைமையி லிருந்தனர் எனபது நமககுப் பலவகையாலும செவ்வனே புலப்படு கின்றது. அங்ஙனம ஓபபுயாவினறி முன்னேறற மடைந் திருநத இநநாட்டை, எநநாடடினரும் நன்கு மதிதது புகழ்நது பேசுதல் இயல்பே யலலவா? பல வளங்களையும் ஒருங்கே படைதது திருவுற லிருநத நம நாடு முழுவதை யும எணணிறநத செஙகோல மன்னர், ஓறறை வெண் கொற்றக் குடை நிழலி லிருநது, மன்னுயிரைத தமமுயிராக மதித்து, அற நெறிகளுச சிறிதும் மாறுபா டின்றிச செங்கோ லோசசி, சீரும சிறப்பு மெய்தி, அந்தமில இன் பத்து அறிவன் தாளினைக்கு ஆளாயினா. அவ்வாறு அர சாணடு பெரும் புகழ்படைதது திகழ்நத மன்னருட் சிலர், காய்கதிர்ச் செல்வன் வழித் தோன்றிய தோனறல்களாவர்; சிலர், திங்கள் குலத் துதித்த செம்மல்களாவர்.

அம்மன்னர்க ளெல்லாரும், அற மேற்கொண்டு மறங் கடிந்து, தங்கள் ஆளுகைக் குட்பட்ட குடிகளுக்கு யாதொரு குறைவும் நேரா வண்ணம் மிக்க திறமையுடன் நாட்டைப் பாதுகாத்தார்கள். அந்த அரசர்களுடைய கல்வி, அறிவு, வாய்மை, வீரம், கொடை அரசாங்கமுறை முதலியவற்றைப் பற்றிப் படிக்குமபோது நமககு அளவற்ற வியப்பும் விருப் பும் உண்டாகு மென்பதிற் சிறிதேனும் ஐய மிலது. 'அத் தகைய அறிவிற் சிறந்த அண்ணல்கள் முறகாலததில இந நாட்டி லிருந்தார்களே! அவர்களுடைய பிற்காலத்துத தோன்றிய நாம, தற்போது இந்த நாடடில் எவ்வாறு இருக கின்றோம' என்பதைக் குறிதது ஆராய்ந்து பாப்போ மாயின், முன்னேறற மடைதற் குரிய அறிவு நமக்கு உண் டாகு மல்லவா? ஆதலால், நம் நாடடை யரசாண்ட பண்டை அரசர்களுடைய வரலாறுகளைப் பற்றி நாம படித தறிவதால், மிக்க நன்மை யடைவோம என்பது நன்றாய் விளங்குகின்ற தல்லவா?

நாம பாரத நாட்டின் தென்கோடியி லிருக்கினறோம். நாம் வாழும் இநநிலப் பகுதி தமிழ் நாடு என்றும, தென் னாடு என்றும் சொல்லப்படும். தமிழ் நாடடை யாண்ட மன்னர்களுடைய வரலாறுகளை முதலில நாம அறிதலே நேர்மைத் தாகும. அமுதினும இனிய தமிழ்மொழி வழங கும் தென்னாடு, கன்னி நாடு, பொன்னி நாடு, குடகொங்கு நாடு என்னும முதன்மையான மூனறு நாடுகளைத் தன் னகதது கொண்டிருக்கின்றது. அமமூன்று நாடுகளையும முறையே பாண்டியர், சோழர், சேரர் என்னும முடியுடை மூவேநதர், செவ்வனே ஆண்டு சிறக்க வாழ்ந்திருநதனர்.

தமரிக்குக் கன்னி என்னும் பெயர் ஒன்றளது கும
டைய நாடாதலால், பாண்டிய நாடு கன்னி
ட. தடாதகைப் பிராட்டியார் கன்னிப் பருவத்

தாண்ட நாடாதலால், பாண்டிய நாட்டைக கன்னி நாடு எனக் கூறுவாரும் உளர். காவிரி நதிக் குளள பெயர்களிற் பொன்னி என்பதும் ஒன்று. அநநதி பரவிப பாயும் நாடாதலால, சோணாடு பொன்னி நாடென்றும் சொல்லப் படும். சேரர், கொங்கர்கோ வென்றும், குடவர்கோ வென்றும அழைகக்ப் படுகின்றனா ; ஆகலால், சேர நாட்டுக்குக் குடகொகுகு நாடு என்றும பெயராயிறறு.

தமிழ் நாட்டை யாணட மூடியுடை வேநதர் மூவருள் ஒருவனும், சோழர் குலதகுக தோனறியவனுமாகிய நெடு முடிக்கிள்ளி என்பான, தமிழ் நாடடுகது வட கிழககில ஒரு நாடடை யுண்டாககி, அதைத தன்னுடைய மைந்தனுகிய தொண்டைமான் இளந்திரையனுக்கு உரிமை பாகக்கினான். அதனால், அநநாடடைடக தொண்டை மண்டலம் என்றும் தொண்டை நாடு என்றும அனைவரும சொலல லாயினர். அத்தொண்டை நாடு, சோழ நாடடின ஒரு பகுதியே யாகும். ஆகலின், அநநாடும் தமிழ் மொழி பயிலும தமிழ் நாட்டின் உள்ளடஙகியதே யாம. கிழகதே கீழகடலும், தெற்கே கனனியா குமரியும, மேறகே மேறகடலும, வடகதே திருவேஙகட மலையுமாகிய நானகும, தமிழ் நாடடின் நாறபுறதது எலலைகளாம.

இன்பம பயககும் தமிழ் மொழி பயிலும நாடுகளுள் மிகச் சிறநதது பாண்டிய நாடாகும என்று பலரும் சொல்லுவா. ஏனெனில, செநதமிழ்ச செல்விககுத தாய் நாடானது அப்பாண்டிய நாடே யாதலால. தமிழ்மாது, தலை, இடை, கடை என்னும் முசசங்கஙகளிலும மிகக அழகுடன் வீற்றிருநது பெருமை பெற இடந தநதது அந்நாடே யாகும். முசசங்கங்களையும நிலை நிறுததித தமிழ் மொழியை யாதினும் அரிதாய்க கருதி, இரவு பகல் என்னும் வேறுபா டின்றி, அம்மொழி தலைசிறநது விளங்க

நாடெங்கும் பரவச் செய்தவர்கள், பாண்டிய மன்னர்களே யாவார்கள். பாண்டியர் மரபில் தோன்றிய அரசர்களெல்லாரும், அரசச் செல்வத்துடன் ஒப்புயர் வற்ற கல்விச் செல்வத்தையும் பெற்று விளங்கினர்கள். அத்தன்மைத்தாய உயர்ந்த பாண்டிய மன்னர்களுடைய பெருமையை எதற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம்?

நமது யடியார்களாக வுடைய தேவாரச் சிறந்த திருநாரணராம முழுமுதற் கடவுளுடைய இதயமாகிய பெருமை பெற்ற தாமரை மலரினின்று முன்னொரு கற்பத்திற் பிறந்து நிகரற்ற கண்ணொளியுடன் உலகத்தை யோமபும் திங்கள் வழித் தோன்றி, இசையுடன் சிறந்து விளங்கிய பாண்டிய மன்னர் பலராவர். அவ்வரசருள் ஜயமாகீர்த்தி என்பானும ஒருவனாவான்.

முதலூழியின் இறுதிக் காலத்திற் கனனி நாட்டை யாண்ட முடியுடை வேந்தன் ஒருவற்கு மைந்தனாகப் பிறந்த மாகீர்த்தி, இளமையிலேயே தக்க நலலாசிரிய ரிடம் தமிழ் மொழியைக் கன்கு கற்றான்; இலக்கிய இலக்கண நூற்களிலும், மக்களாகப் பிறந்தார் அடைதற் குரிய உறுதிப்பொருள்களாகிய அறம, பொருள், இன்பம, வீடு என்பவைகளைப் பற்றிக் கூறும மற்றைய நூல்களிலும நிகரற்ற தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினான். பின்னர் அவன், அரசர் கற்றற் குரிய தேர் ஊர்தல் சண்டை செய்தல், யானைமீ தேறி யமர்றல். குதிரை யிவர்ந்து கொடுஞ் சமர் இழைத்தல், பூமியில் நின்று மற்போர் புரிதல் முதலியவற்றையும் நன்றாய்க் கற்றுக் கை தேர்ந்த வீரனானான். அம் மாகீர்த்தியிடம் அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, நடுநிலைமை, ஈகை முதலிய நற்குணங்கள் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. அவ்விளவரசனுடைய புத்திக்கூர்மை, சொல்வன்மை, அழகு முதலியவற்றைப் பற்றி அக்காலத்து மக்கள் பலரும், மிக மெச்சிக்

கொண்டாட லாயினர். நாடெங்கும் அவனுடைய புகழ், யாதினும் பெரிதாய்ப் பரவி நிரமபியது.

அரசியலே யேற்றற் குரிய வயதை யடைந்ததும் அமைசசர், சிற்றரசர், சேனைத தலைவர், பண்டிதர், அறிஞர், குடிகள் முதலிய பல திறதது மகளரும கணடு களிககப் பெரியார் பலர் ஒன்றுசோநது மாகீர்தகிகு மணிமுடி சூடடினர். ஐந்தரு நிழற்ற ஆனிப்பொன மணிகளாலாய அழகிற சிறநத அரியணையின்மீது அமர்நது, அற நெறிக் கிணஙக அரசாளும அமராகோண யொப்பச சிஙகஙகள் சுமநத செழுமணித தவிசிற சிறகக வீறறிருநது செஙகோல கைகொண்ட மாகீர்தி மன்னன், சிறநத கல்வி யறிவும, பரநத நோகக முமம, எளியார்பால் பரிநதுருகும அருமைத் தாய மன நிலைமையும பொருநதி, நூலறிவோடு உலகியல் அறிவும சாலப் படைதது, ஒப்புயா வறற தோள்வன்மை யுடன் விளஙகிப், பாணடியா பெருமை உலகஙகள்தோறும பரவ நாட்டைப பாதுகாதது, அநீதி, அறிவின்மை, பஞ்சம் முதலிய கொடிய நிகழ்சசிகள் தன்னுடைய நாடடில் தலை காடடா ணணனை செய்து, பகைவரும அஞசி நடுஙகி வியநது புகழ அரசு நடாததி வநதான.

அவவரசன், அமைசசு, நாடு, அரண், பொருள, படை, நடபு என்னும் ஆறு அஙகஙகளையும குறைவின்றிப் பெறடதது சிறநது விளஙகினான்; அரசருககு இயல்பாக இருக்க வேண்டிய அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊகக மென் னும நான்கு குணங்களுடன் விரை வுடைமையும, கலவி யுடைமையும, ஆண்மை யுடைமையுமாகிய மூன்று குணங் களையும ஒருங்கே பெற்றுத தனக கோதிய அறததினின்று தவறாம லொழுகித தீயனவற்றை யொழிதது, வீரதகிற் குறையாமல் பெரும புகழுடன விளஙகிக, காதல், கவருடல், கள்ளுண்டல், பொய்ம் மொழிதல், ஈதல் மறுததல ஆகிய

கொடிய செயல்கள் தன்னாட்டில் யாண்டும் நிகழா வண்ணம் கடிந்து, எத்தகைய இடர் வரினும் செங்கோல் முறைக்கு மாறுபடாமல் நடந்து, ஊக்கமும் குடிகளிடம் கண்ணோட்டமும் உடையவனு யிருந்து, தன் னுயிரைப்போல் மன் னுயிரைக் காத்துப், பல சிற்றரசர்கள் போற்ற மிக்க மகிழ்சசியுடன் மாநிலம் புரந்து வந்தான்.

பகுதி. உ

தலைச்சங்கமும் சயமாகீர்த்தியும்

சயமாகீர்த்தி மன்னன தமிழ் மொழியை யாதரித்து வளர்த்தான் எனறு சொலலுதறகு முன்னர் தலைத் தமிழ்ச சங்கத்தின் வரலாற்றை ஓர் அளவு நாம அறிதலே நலலதாகும. தமிழ்மாதை யோமபிய சேவரணைய புலவர் பெரு மககள பலருள்ளும் காலததாலமுநதியவரும், இயல், இசை, நாடகம என்னும முததமிழுகதும சிறநத தோர் இலகதணம செய்தருளியவரும, தமிழ்ச சங்கங்கள் நிறுவியவரும், நன் மாணாகர் பலர்கதும நூலறிவுறுத்தித தமிழ் மொழியைப போறறி வளம்படச் செய்து பெருமை புகழ் படைததவரும ஆசிரியர் அகததியனரே யாவர். அவர் வடநாடடினின்று தென்னாடு போநதார் எனப் பல நூற்கள கூறுகினறன. குறறமற்ற அக்குறு முனிவர் தென்னாடடினரே யாவர் என ஒரு சாரார் கூறுவர். சிலர், அறிவிற் சிறநத அமமுனிவர் தெனனாட்டி லிருந்து வடநாடு சென்று, மீண்டும் தென்னாட்டை யடைந்தார் என்று சொல்லுகின்றனர். அகததியனரைப் பற்றி யார் எங்ஙனம்

சொல்லினும சொல்லுக. ஆனப் புலமை படைதத அருந் தவததினராய அபபெரியார இன்ன நாடடினா, இன்ன குலத்தினா எனபவறறைப் பறறி யாம இபபொழுது ஆராய்நது முடிவு செயயத துணிநதேம அலலேம; ஆயினும, அவருகதும தமிழ் மொழிககு முளள இயைபு காடடிப், பெரியார பலரும கூறியுள்ளவறறைக கொணடு தலைத தமிழ்ச சஙகததின வரலாறறை ஒருவாறு உரைப்ப தறகே யாம விருமபுகினறேம்

முதலூழியின இறுதியில வடநாடடி லிருநத மேரு மாமலையினகண தேவா பலா செனறு ஒனறுகூடி யிருநத னா. அஙஙனம விணணவா பலா ஓரிடததிற சேரவிருநத தால, பொறை பாறறுதற கினறி வடபுவி தாழநத தெனனறு உயரத தொடஙகிறறு அதைக கணடு வானவா, மனக கலகக மடைநது, புவி துலையொததிருகக யாது செயறபால தென ஆராயவ ராயினா அகததியா தெனதிசைப போந திருபபா ராயின, நிலம பிறழசியினறி யிருகது மென அன னவா தேறநது, அகததியனரிடம நணணிப பணிநது, அவரை நோககி, "அருநதவச செலவரே! நீா தென திசைகக்கண செனறு உலகினைக காதருள வேண்டும," எனறு இறைஞசி நினறனா. விணணடடினா வேணடு கோளுகக்கு குறு முனிவரும உடனபடடா.

தெனனறி செலல எணணங கொணட அகததியனா, கஙகையாருழைச செனறு காவிரியாரைத தமமுடைய கர கததில வாஙகிககொணடு, யமகஙகி முனிவரை யணுகி, அவரை நோககி, "யான தெனதிசைககுச செலல விருபபங கொணடேன். உமமுடைய மைநதருள ஒருவரை எனனோடு அனுபபக கூடுமோ?" எனறு கேடடா. அதறகு அமமுனிவா, "நீா தேவாகளுடைய விருபபததிற கிணஙகத தெனதிசைக்குப போகின்றீா; ஆதலால, உமககு உதவி

செய்ய யான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நீர் இச்சித்தவாறே என்னுடைய மைந்தருள் ஒருவனை திருணதூமாக்கினி என்பானை உம்முடன் போக்குவேன்," என்று மறுமொழி பகர்ந்து, தமமுடைய புதல்வர் திருணதூமாக்கினியாரை யழைத்து, அவரை அகத்தியனரிடம் ஒப்புவித்தார்.

திருணதூமாக்கினியாரைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு குரு முனிவர், புலத்தியனரிடம சென்று, தாம் தென்னாட்டை நோக்கிப் போகலாம் என தெரிவித்தார். அதைக் கேட்ட புலத்தியனர், மன மிக்க களித்து, "பலர்க்கும் பேருதவி செய்தற் பொருட்டு நீர் தென்னாடு செல்லுகின்றீர்; ஆதலால், என்னால் இயன்றவரையில் உமக்கு உதவி புரியா யானும் இசைகின்றேன. எனனுடன் பிறந்தாளான உலோபாமுத்திரையை—குமரியாரை நீர் மணந்து செல்லலாமே," என்று அகத்தியனரை நோக்கி அன்புடன் கூறினர். குடமுனிவா மன முவந்து, புலத்தியருடைய கருத்திற் கிசைந்து, அபபுலத்தியனா நீருடன் கொடுக்கக குமரியாரை விதிமுறைப்படி மணம புரிந்தார். திருமணத்தின் பின்னர் புலத்தியரை நோக்கி அகத்தியனர், "அனபுடைப் புனிதரே! நான் முனபின அறியாத நாட்டிறகுச செலகின்றேன். ஆதலால், அவ்விடத்திற்கு என மனைவியை இபபொழுதே அழைத்துச செலலுதல தக்க தன்று. யான சென்று அநநாட்டில இடம பொருள ஏவல்களைச செவ்விதின் அமைத்துகொண்டபின் என் மனையாளை யழைத்துப் போகிறேன். யான அங்ஙனம அழைத்துசசெல்லும நாள்வரையில என் இலலகஙிழத்தி உமமிடத்திலேயே இருக்கக கடவள்," என்று மொழிந்து, குமரியாரைப் புலத்தியனரிடம நிறுத்தி விட்டுத, துவராபதிக்கேகினர். ஆண்டிருந்த நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல் வழித தோன்றிய பதினெண்குடி அரசர்களையும, பதினெண்குடி வேளிர்களை

யும் மற்றும் பல படைத் தலைவர்களையும் தமமுடன் அழைத் துச சென்று தென்திசையை யடைந்தார் அகத்தியனார்.

அந்நாளில், இராவ்ணன் என்னும் அரக்கர் தலைவன், தன் இராக்கதப் பெரும படையுடன் தென்னாடடிலவாழ்ந்து வந்தான். குறுமுனிவரையும், அவருடன் வந்த அரசர் வேளிர் முதலியோரையும கண்ட இராவணன், அவர்க ளனைவரும தன் குலப் பகைவராகிய தேவர் மரபினர் என உட்கொண்டு மிகக சினங் கொண்டான்; அவர்களை யெதிர்த்துப் போர் தொடுக்க முதலில் எண்ணினான்; பின் னர், எதைக ருதியோ அவ்வெண்ணத்தை விட்டொழித்து, அகத்தியனுரையணுகி, அற நெறிகளைப்பற்றி யாராய்தற்குச் சென்றவனைப்போலப பேசத தொடங்கிக, குடமுனிவரை நோக்கி, "புனித மாதவரே! நெடிய காலமாக இந்நாட்டை யடிப்படுத்தி யான ஆண்டு வருகின்றேன். இந்நிலத்தைக கைப்பற்ற அரசர முதலிய பலருடன இப்போழுது நீர் இங்கு வருதல முறைபாமோ," எனறு சொன்னான். அகத்தியனார், "நாடு முதலியன வனமையில மிகுதியாகவே உரியன வாகினறன. ஆதலால, எனனுடைய வன்மையினால் இந்நாட்டைக கைக்கொள்ளத துணிந்து வந்துள்ளேன்," என்று இராவணனைப பார்த்துப பதில கூறினார்.

அகத்தியருக்குத துணிவில மிகுந்திருந்ததை யோர்ந்து, போரினால அவரை வெல்ல வொண்ணா தென்ன தெளிந்து இராவணன, தான கற்ற இன்னிசையின வன்மையினால் அம்முனிவரை வென்று தரத்த எண்ணங் கொண்டான். உடனே அவன், குறுமுனிவரை நோக்கி, "தண்ணளி நிறைந்த முனிவரே! நீர் படைக கருவிகளைக கைகளால் தொடுதற்கும விரும்பாத தவத தொழிலின ராவீர். விழுப் புண் படாத நாளெல்லாம வழுக்கினுள வைத்தெண்ணும் இயல்பினை யுடையவனும், அம்மாறுமம தொழிலினையே

எந்நேரமும் அணிகலனுகக் கொண்டிருக்கும் வீரனு மாவேன் யான். போர்க் கருவிகளேக் கொண்டு உம்மை யெதிர்த்துச சண்டை செய்து, என்னுடைய தோள் வன்மையைக் காட்டுதல் முறை யன்று. நீர் இன்னிசை பாடுதலில் வல்லுநர் என யான் அறிவேன். இன்னிசை பாடுதலில் யானும்சிறிது தேர்ச்சி பெற்றுள்ளேன். நாம் இருவரும் இன்னிசையில் நம்முடைய வன்மையைக் காட்டு வோம். அங்ஙனம் பாடுதலில, வென்றூர் இத்திசையை யாளவும், தோற்றூர் இந்நாட்டைத் துறந்து ஏகவும் உடன் படுவோம்," என்று மொழிந்தான்.

அரக்கனுடைய வஞ்ச நெஞ்சகதை யறிந்து அகதிய னூர், மிக்க உவகை கொண்டார்; அவனுடைய கருததிற் கிசைந்தார்; அவனேயே முதலிற் பாடச சொன்னூர். கையில் யாழ் கொண்டு இராவணன், தான் கற்ற இசை யறிவை முற்றும் பயன படுததிப் பாடினுன். அப்பாடலேக கேட்டுப் பறவைகள், விலங்குகள் முதலிய உயிர்க ளெல்லாம் அசைவற்று நின்றன. இராவணனுடைய பாடற் றிறமையைக கண்டு புன்முறுவல கொண்டு, கையில் யாழ்பற்றிக் கந்தருவ இசை பாடினூர் அகதியனூர். அப் பொழுது, எல்லா உயிர்களும் மதி மயங்கிச சோர்ந்து இயங்குத லற்றன. காய்ந்துபட்ட புல, மரம முதலியன தளிர்க்கத் தொடங்கின. கல், மலே முதலியனவும கனிந்து குழைக லாயின. அப்பாடலேக கேட்டு இராவணனும் அறி விழந்து சோர்ந்தான். முனிவர் பாடி முடிதத பின்னர் இராவணன், அப்பெரியாரைப் பணிந்து நோககி, "தெய் வப் புலவரே! உமமுடைய பெருமையை யறியாமல், என் னுடைய செருக்கால் உம்மைச சோதிக்க யான் துணிந் தேன்; பெரும் பிழை யிழைத்தேன்; சிறியேன் செய்த சிறிய பிழையைப் பொருட் படுத்தாமல் என்னே மன்னித்

தருள வேண்டுகின்றேன். இன்னிசையில் வெற்றி யடைந்த நீர் கட்டளையிடும் வண்ணம் நடக்க யான் காதிருக்கின் றேன்," என்றான். "அரக்கர் தலைவ! முன்னர் கூறிய வண்ணம் உன்னுடைய குலதனருடன் நீ இந்நிலப் பகுதியை விட்டு அப்புறம் போதல் வேண்டும," என்று முனிவர், இராவணனைப் பார்த்துச் சொல்ல, அவனும் அவ் வாறே நடப்பதாய்க் கூறி, அப்புற மகன்றான்.

இராவணனைக காந்தருவ்வதாற் பிணித்து, அரகர் எல் லாரையும் தென்னாட்டில் இலங்கா வண்ணம் தூரத்தில் பின் னர் குறுமுனிவர், அந்நிலதில் மண்டிக கிடந்த பெருங் காடுகளை யழித்து, நாடு நகரங்களை யுண்டாக்கித தமமுடன வந்த அரசர் பதினெண் குடியினரையும, பதினெண் குடி வேளிர்களையும் ஆங்குக குடி யேற்றினர். தாமிருந்து தவம் செய்தற்குத தகுக தோர இடம் வேண்டி யாராய்ந்து பாரத்து அமமுனிவர பெருமானர, பொதியில மலையே தாமிருந்தறகுத தகுக தெனக கண்டு, ஆண்டைநது ஆச் சிரமம ஏறபடுத்திகொண்டு, இறைவனைத தொழு திருக்க லானர. அகுடமுனிவர் தென்திசையை யடைநதவுடன் புனியும் பிறழ்சசியின்றித தலையொத திருகக லாயிற்று. பொதியில் மலையினகண் திரணதூமாகனியார், பனம் பாரனர, காகசை பாடினியார, சிகண்டியார், அதங்கோட டாசிரியர் முதலிய பல நன் மாணாக்காகளுக்கு அகதிய முனிவர், தமிழ் மொழியைச செவவனே கறபிதது, அம் மாணாக்காகள் ஒப்புயாவறற பெருந தமிழப் புலவாகளாகச செய்தருளினர. தமிழ் மொழியை நன்கு ஓதியுணர்ந்து இணையறற புலமை பெற்ற பின திரணதூமாகனியார், தொல்காப்பியனர என்னும சிறநத பெயரைப பெறறார.

தென்னாட்டை யடைந்து மிகக பெருமை படைத்த பின்னர் குறுமுனிவர், தம்முடைய மாணாகருள் முதன்

மையான தொல்காப்பியனரை யழைத்து, அவரை நோக்கி, "பண்பிற் சிறந்த மாணவ! நீ வடநாடு சென்று புலத்தியனருககு என்னுடைய நல்வாழ்வை யறிவித்து, அவருடன் பிறந்தாளான என் இல்லக்கிழத்தி குமரியாளை இங்கு அழைத்து வருவாயாக," என்று சொன்னர். அம்மொழியைக் கேட்ட தொல்காப்பியனர், "என் ஆருயிருக் குற்ற அருமருந் தன்ன ஆசிரியரே! தங்கள் மனைவியாராய எம் பெருமாட்டியை யான் எவ்வாறு தனியே அழைத்து வருவேன்," [illegible] தமிழ் முனிவரைப் பார்த்துப் பணிவுடன் வினவ, அம்முனிவர் பெருமானர், "உனக்கும் என் மனையாளுக்கும முன்னாலேயோ, பின்னாலேயோ, பக்கமாகவோ நாற்கால் தூர மிருக்குமபடியாக செய்துகொண்டு, அவளை நீ அழைத்து வருவாயாக," என்று கூறிக கட்டளையிட் டனுப்பினர்.

தம் ஆசிரியருடைய ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு தொல்காப்பியனர், தென்திசையி லிருந்து புறப்பட்டுப் பல நாடுகள், காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் முதலியவற்றைக் கடந்து சென்று, சில நாடகளுக்குள் வடநாட்டை யடைந்து, ஆண்டிருந்த புலத்தியனரை யணுகித் தொழுது, அவரிடம் அகத்தியனருடைய கட்டளையைத் தெரிவித்தார். யமதக்கி மைநரைப் பார்த்து மிக்க உவகையுடன் புலத்திய முனிவர், "உம்முடைய ஆசிரியரிட்ட கட்டளைக் கிணங்க அவருடைய மனைவியைத் தக்க பாதுகாப்புடன் நீர் அழைத்துச் சென்று மாகிலா அப்பெரியாரிடம் விடுவீராக," என்று மொழிந்தார். தமமுடைய ஆசிரியர் உரைத்த வண்ணம் குமரியாரை யழைத்துக் கொண்டு தென்னாட்டை நோக்கி நடந்தார் தொல்காப்பியனர்.

குமரியாரை யழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட தொல்காப்பியனர், சில நாடகளுக்குள் எல்லா நாடுகளையும்

கடந்து பாண்டிய நாட்டை யடைந்தார். அந்நாட்டில் வையை என்னும் ஆறு ஒன்று பாய்கிறது. குடமுனி வருடைய இலலாளும், மாணாக்கரும் அவ்வாற்றைக் கடந்து செல்ல வேண்டியவ ராயினர். ஆதலால், அவ்விருவரும் வையையில் இறங்கி, அதன் மறுகரையை நோக்கி நடந்த னர். அங்ஙனம நடந்தவர் நடுவாற்றை யடைந்தவுடன் வெள்ளம் பெருக கெடுத் தோடத தொடங்கியது. அவ் வெள்ளதின கடுவிசையால் குமரியார், நடந்து செல்லத தடுமாற்ற மடைந்தா. சிறிது நேரதிற்குள் அரிதமம, முனிவர் பன்னியைப் புரட்டித தள்ளி யடிதது க் கொண்டு செல்ல லாயிற்று. ஆசிரியருடைய இலலாளின் நிலைமை யைக கண்டு தொல்காப்பியருடைய மனம பதை பதைத் தது; உடல் துடி துடிச்சது. அவர் என்ன செய்வார்? அவருடைய நிலைமை பெருந துன்பதிறகுள் ளாயது. குமரியாரைத த தொடாமல அழைதது க கொண்டு வர வேண்டு மென் றல்லவா அகதியனர் கடடளை யிட டிருக கின்றார்?

தொல்காப்பியனர், சமமுடைய ஆசிரிய ரிடட கட் டளையை யெண்ணி யஞசினா. குமரியாரைத துன்பதி லிருந்து காப்பாற்றவிடில, பெண் ணொருதியைக கொலை செய்வதால் நேரும கொடிய வினை தமமைச சூழுமே என்று நினைத்து உள்ளம பதறி நடுங்கினா. அவவேளை, அறிவிற் சிறநத அப்புலவர் பெருமானருகுச சடுதியில ஓர் எண் ணம் மனததில் தோன்றியது. உடனே அவா, தமமகருகி லிருந்த தொரு நீண்ட மூங்கிறகோலை முறிதது, அதை யெடுதது விரைந தோடிக குமரியாரிடம நீடடினர். அம மூங்கிலின் ஒரு முனையைக் குமரியார உறுதியாகப் பிடித துக் கொள்ள, மற்றொரு முனையைத தொலகாப்பியனர் பற்றி மெல்லென இழுதது, வெள்ளத்திற் போகா வண்ணம

அக்குமரியாரைக் காத்துக் கரை யேற்றினர்; களிப் பெண்ணுங் கடலுள் ஆழ்ந்தவ ராஞர். தமக் குற்ற இடரை யொழித்த கல்விக் கடலாகிய தொல்காப்பியனு குடைய பேரறிவின் திறதகை யுன்னி அக மிக மகிழ்ந்தார் குமரியார்.

வையை யாற்றின் மறுகரையி லிருந்து புறப்பட்டு அவ் விருவரும், குறுமுனிவர் இருப்பிடதகை நாடி நடநதனர்; அமமுனிவர்பாற் சென்று கீழே விழுநது, அவருடைய திரு வடிகளை வணங்கி, எழுநது கைகடடி நினறனர். அவ்விரு வரையுங் கண்டு குடமுனிவர, மிக்க உவகை கொண்டார். அவர், தமமுடைய மாணாக்கரை நோக்கி, "நான் உரைத்த வாறே செய்து என் மனைவியை நீ யழைதது வநதனையா?" என்று கேடடார். "எம பெருமானரே! உம்முடைய கட் டளைக கிணங்க இபபாண்டிய நாடடை யடையு மளவும் நடநதேன. எம பெருமாடடியை வையையில அழைதது வருங்காலத்தில் தண்ணீர் கடுகி என் அன்னையாரை ஈர்த் துச சென்றது. அப்போது, ஒரு மூங்கிறகோலை முறிதது என் தாயாரிடம் யான தநதேன். அதைப பற்றி அவ் வம்மையார் கரை யேறினர. அசசெயல் உமமுடைய கட் டளைககு மீறியதே யாகும். ஆயினும, அஙஙனம யான் செய்ய வேண்டியவனு யிருநதேன். உமமுடைய கட்ட ளைககு மீறி நடநதமைக்குப் பொறுததருள வேண்டுகின் றேன," என்று தம் ஆசிரியரைப பார்ததுத் தொல்காப்பிய னர் பணிவுடன் கூறினர.

அறிவுடை மாணாக்கர் சொற்களைக் கேட்ட அகத்திய னர், எதைக கருதியோ மிகக சினங் கொண்டார். உடனே யமதங்கி மைந்தரை நோககி அவர், "ஓ தொல்காப்பிய! நான் உரைத்த தென்ன? நீ செய்த தென்ன? எனக்கு வாழ்க்கைப் பட்ட குமரி, எப்படி பிற னொருவன் மீட்டிய

கோலைப் பற்றி ஆற்றைக் கடந்து கரை யேறி வரக் கூடும்? நீவிர் இருவீரும் பெருங் குற்றம் செய்தீர். அதற்குப் பய னாக நீவிர் இருவீரும் நற்கதிக்குச் செல்லாமல் ஒழிவீராக," என்று வெவ்வுரை கூறினர். அதைக் கேட்டுத் தொல் காப்பியனர், மிகக வியப்பும் வெறுப்பும் அடைந்தார். தம்முடைய ஆசிரியரைப் பார்த்து அவர், "ஐயோ! யான் குற்ற மொன்றும் செய்திலனே! அறநதனை நோககி உற்ற விடத்துச் செய்ய வேண்டிய் உதவியைச செய்து ஓர் உயி ரைக் காத்தேன். அச்செயலைக குறித்துச சற்றும் ஆய்ந் தோய்ந்து பாராமல் எனக்கு நீர் தீங்கு விளை வித்தீரே! ஆதலால், நீரும் நற்கதிக்கு ஆளாகாமற் போகக் கடவீர்," என்று வெகுளியால் வெவ்வுரை பகர்ந்தார். அப்பொழுதே அவ்விருவரும், ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரிந்து சென் றனர். அகத்தியனர் பொதியில் மலையிடத்துத தவமியற் றுவா ரானர். தொல்காப்பியனர் பனைநாட்டை யடைநது, தவமேற் கொண்டார.

அந்நாளில், காய்சின வழுதி என்னும் ஓர் அரசன் பாண்டிய நாட்டை யாண்டு வந்தான். அச்செங்கோல் வேந்தன் நற்குண நற்செயல்களுக்கு உறையுளா யிருந்த துடன் கல்வியின் வளர்ச்சிக்குப் பாடு படுதற குரிய ஒரு தலைமகனையு மிருந்தான். தமிழ் மொழியை நாடெங்கும் பரவச செய்து, நன்கு வளர்க்க எண்ணங கொண்டு அம் மன்னன், பொதியில் மலையை யடைந்து, ஆண்டு தவ மேற் கொண் டிருந்த குடமுனிவரை யணுகி, அவருடைய திரு வடிகளை வணங்கி, அவரை நோககி, "அரும் பெறல் ஐயரே! வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும தாங்கள் மிக்க தேர்ச்சி பெற் றிருக்கின்றீர். தேனினும் இனிய தமிழ் மொழியைச சிவபெருமான்பால் கற்றுத் தேர்ந்துள் ளீர் என்பதைப் பெரியார் பல ரும் நன்கு உணர்வர்.

தாங்கள் என்னுடைய அவைக்குப் போந்தருளித் தமிழ் மொழியிற் பல நூற்களோச செய்து, உலகத்தினரை உய்விப்ப துடன் தமிழணங்கை அணிபெறச் செய்ய இறைஞ்சுகின் றேன். இனறே தாங்கள் என்னுடைய நகரதிற்கு எழுந தருளல் வேண்டும்," என்று இறைஞ்சினான்.

காய்சின வழுதி வேண்டுகோளுக்கு மிக்க மன மகிழ்சசி கொண்ட முனிவா பெருமானர், அவ்வேநதனை நோககி, "மன்னர் மன்னரே! உலகத துயிர்களுககு உதவி செய்தலி லேயே தஙகள் வாணாோச செல வழிப்பார்கள் உயர்ந்த ஞானிகள். அசசெயல் யாதினும சாலச் சிறநததும, புனித மாயது மாகும என்பதிற சிறிதும ஐய மிலது தெய்வத தன்மை பொருநதிய வடமொழியை யொதததே யாகும் தென்மொழியும. திரிபுர மெரிதத விரிசடைக கடவுளாய சிவபெருமானா தமிழ் மொழியை எனக்கு அறிவுறுததினர் னன்பது உண்மையே யாகும. அமமொழியிற பல நூற் களோச செயது உதவுமாறு அக்கடவுள் எனக்குக கட்டளையு மிட டிருக்கினறார. உமமுடைய அவைகுப போநது தமிழ் கறறர் பலரோடுங கூடி யான் நூறகள இயறறுவேன. ஆதலால், உமமுடைய நகரததை யடைநது இருநாட்டி லுள்ள எல்லாத தமிழ்ப் புலவர்களையும அழைதது, ஒரு பெருங் கூட்டமாகக் கூட்டித் தமிழ் மொழியை யாராயுமாறு னீர் செய்வீராக. அங்ஙனம உமமால் கூட்டபபடும புலவர்க ளுடைய கூட்டததிறகுச சங்கம் எனப் பெயரிடுவீராக. உம்முடைய வேண்டுகோளுக கிணஙக யானும விரவில உம்முடைய நகரததை யடைநது தமிழ் மொழியின் வளாச சிக் குரிய தகக முயறசிகள் மேற்கொள்வேன்," என்று மொழிநதார்.

முனிவா உரைதத சொற்களைக் கேட்டு அரசன் மிக்க உவகை யுற்றான். அகததியனரிடம் விடைபெற்று அவன்,

தன் மதுரை மாநகரத்தை யடைந்து, தமிழ்ப் புலமை மிக்க பெரியார் பலரைத் தன்னுடைய அவைக்கு அழைக்கப் பெருமுயற்சி மேற்கொண்டான். அவ்வேந்தனுடைய கருத்தையும் செயலையும் அறிந்து தமிழ் உணர்ந்த பெருமக்கள் பலரும், மிக்க உவகை கொண்டனர்; மதுரை மாநகரத்தை யணுகி அரசனுடைய எண்ணத்திற் கிணங்க ஒருங்கு சேர்ந்து, தமிழாராய்ந்த தொடங்கினர். அவ்வாறு காய்சின வழுதியால் கூட்டப்பட்ட அக்கூட்டத்திற்குத் தலைத் தமிழ்ச் சங்கம் எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. அந்தத் தலைச் சங்கத்து அருந் தவக் கிழவராய அகத்தியனார், முப்புரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றெறிந்த முருகவேள், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், நிதியின் கிழவா முதலிய தெய்வப் புலவர் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் வீற்றிருந்து, காய்சின வழுதி வேண்டுகோளுக்கு கிசைந்து தமிழாராய்ந்தனர் என்று சொல்லுவர் அறிஞர். அச்சங்கத்தின் முன்னேற்றத்தையும் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியையும் கருதிக் குமுமுனிவரும், காய்சின வழுதியைப் போலவே பேருதவிப்பு மேற்கொண்டு ஒழுகினர். அவர், தம்மை யொத்த முனிவர் பலரையும் அச்சங்கத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தார். அம்முனிவருள் மார்க்கண்டேயனார், கௌதமனார், வான்மீகனார் முதலிய பலர், பற்பல நூறுகளை யியற்றித் தமிழுலகத்திற்கு அரிய நன்மைகளைச் செய்தனர்.

பன்னெடுங் காலம் ஆராய்ந்து அகத்தியனார், ஓர் அரிய இலக்கண நூலை யியற்றியருளினார். அவருடைய பெயரைக் கொண்டே அந்நூலுக்கு அகத்தியம் என்னும் பெயரை யிட்டனர் அறிஞர். அது, முத்தமிழின் பாகு பாடுகளையும் நன்றாய் உணர்த்துதற் குரிய தொரு சிறந்த இலக்கணமாயிருந்தது. தலைச சங்கத்தில் வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுக்கு அந்நூலே, தமிழ் மொழியை வரம்பிடுத்

கையாளற் குரிய எடுப் புடையதாக விளங்கி யிருந்தது. அச்சங்கத் திருந்த மற்றைப் புலவர் பலர், பரி பாடல், முது நாரை, முது குருகு, களரியாவிரை முதலிய பல அரிய நூற் கனை யியற்றி யருளினர்.

அதனாலேத் தமிழ்ச சங்கம் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றி யாண்டு செவ்வனே நிலைபெற் றிருந்ததாக நூற்கள் கூறுகின்றன. அசசங்கத்தைப் போற்றி யாதரித்து நன்முய்கடாததியவர் காய்சின வழுதி முதல் கடுங்கோன் ஈறாக எண்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டிய மன்னராவர். அமமன்னருள் கவி யரங கேறினர் எழுவர் பாண்டியர் என்று சொல்லுப. அவருள், நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்னும சிறப்புப் பெயரை யுடைய சயமாகீர்த்தி என்பான், ஒருவனுவான். கல்விச செலவதனை முறறிலும பெற்றிருந்தமாகீர்த்தி, கண்ணை இமை காப்பதைப போலத தலைசசங்கத்தைக் காதான; தமிழ் மொழியை மேன்மேலும வளர்ககக கருதிப பலவாறு உழைததான; தமிழ்ப் புலவர்களைப பொன்னைபபோல் மதிதது போற்றிப் பாதுகாதது வந்தான; தன்னுடைய வாணாளையும பொருளையும கலவிகளே உரியனவாய்ச செய்தான; தன்னை வந்தடைந்த புலவர்களுககு வேண்டியவறறைத தளர் வின்றி யளிததுக் களித்தான். தமிழுமாதின் முன்னேற்றத்தைக கண்ணுங கருத்துமாய்ப் பாராடடிப் பேருழைப்பு மேற்கொண்டு ஒழுகிய அறிஞர் பலருளளும் சயமாகீர்த்தி மன்னனே முதன்மையானவன் என்றும் சொல்லலாம.

பகுதி. ஈ

இடைச்சங்கத்தின் தோற்றம்

மாண்பிற் சிறந்த மாகீர்த்தி பாண்டி நாடடைச செங் கோ லோசிச செவ்வினை வீற்றிருந்த நாளில், தேவர்க்கும் அசுரர்களுக்கும் பெரும போர் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இரு திறத்தினரும அசசண்டையால பல வகைத துன்பங்களை யடைந்தனர். அப்போர் பல நாடகள் வரையில் நீடித்த திருந்தமையால் எல்லா உலகத்தினாக்குமம இன்னல்கள் பல நேரலாயின. அசசண்டையில், தேவாசு கிருந்த வன்மை நாளுகுநாள் குறைய லாயிற்று ; அசுரர் வலியோ பெருகத தொடங்கியது. அப்போரை யொழிதது எலலா உலகத்தினாகும நன்மை விளைவிதத பொருடடு நினைவிசும படைய மாகீர்த்தி கருதினன.

எதிர்த்துச சண்டை செபது மாகீர்தியை வெலலக் கூக ஆறறல் படைதத வீரா, அக்காலதில எவவுலகத்தி லும இலர். அபபாண்டியனுடைய பெயரைக கேடட அளவிலேயே எதிரிகளைய வீரனும அலறி நடுங்குவான். ஒபபறற வீரதைப் படைத திருந்த அவ்வேநதன் வானுல கம் செல்லக கருதியதை யறிநது தேவரும அசுரரும மிகக வெருக் கொண்டனர். மாகீர்தி விண்ணுலகதைத யடைந தால யாது நேருமோ என எண்ணி யஞசி அவவிரு திறதத னரும், உடனே புறபபட்டுச சென்று பாண்டியனை யணுகி, அவனை நோக்கி, "வெறறியில் மிக்க வேநதரே ! எம இரு திறத்தினர்க்குள் உணடாய பகையை யொழிதது நீதி செலுத்துமாறு உம்மை வேண்டுகின்றோம். அங்ஙனம் நீர் எம்முடைய வழக்கை யுணர்ந்து நீதி செலுசதும முறையில், யாவர் முதலிற் குறறம செய்து சண்டை யுண்டாக்கியதற்கு

முத்தன்மையா யிருந்தனரோ அவரை, நீர் விரும்பியவாறு தண்டிக்கலாம். நீர் விதிக்கும் தண்டனையை யாதொரு தடையுமின்றி யுடனே ஏற்று நடகக இரு திறத்தினரும் உடன் படுகின்றோம்," என்று கூறினர். அவ்வேண்டு கோளுக் கிணங்கித் தேவாசுரர்க்குள் விளைந்த வழக்குகளைக் கேட்டு நீதி செலுத்தத மாகீர்த்தி விண்ணவர் நாடடை யடைந்தான். அப்போது, பாண்டிய நாட்டை மாகீர்தது வழித் தோன்றிய கடுங்கோன் என்னும் அரச னொருவன் ஆளலானன்.

விண்ணுடு சென்ற பாண்டியன், தேவருடன் அசுரர் உரைதத வழகுகளைக் கேட்டு, நன்கு ஆராய்நது, அவ்விரு திறத்தினரும் குற்றம் செய்திருக்கக் கண்டு, அக்குற்றதனை அவ்விரு கூட்டதினரும நன்றாய் அறியும வண்ணம் எடுத்துக் காட்டி, அததேவாசுரரைப் பார்தது, "நீவிர் இரு வீரும் குற்றம் செய்துள்ளீர. ஆதலால், உங்களுள் ஒருவீர் மற் றொருவி ரோடு போர் தொடுததல் அற மாகாது. இப பொழுதே நீவிர் இருவீரும, பொருதொழிலை மேற்கொள் ளும் எண்ணதனை விட்டொழிதது, உங்கள் இருபபிடங்களை நாடிச் செல்லல் வேண்டும. சண்டையிடக கொண்ட கருத்தை விட்டொழிகாமல் என் சொல்லைக் கடநது யாவர் ஒருவர் போர் தொடுகதத் தொடங்குகின்றனரோ அவரை யானே சென்று ஒறுப்பேன்," என்று சொன்னன். அக் கட்டளை தேவர்க்கு உடமபா டானமையால், அப்பொழுதே அமரர் அனைவரும் பொருதொழிலை வெறுததுச செல்ல லாயினர். பாண்டி.யனுடைய ஆணையைக கேட்டு அசுரர் மிக்க அருவருப் படைநதனர். சண்டையை விட்டொழிக்க அவர்க்கு மன மில்லா திருநதது ; ஆயினும், சயமாகீர்த்தி மன்ன னுடைய வீரதனை நினைநது, சண்டை செய்தலை விட் டொழித்துச செல்ல வேண்டியவ ராயினர். பாண்டியனிட்ட

கட்டலோக்கு அடங்கி அவ்விரு திறத்தினரும், தத்தம் இருப் பிடங்களை நோக்கிச் சென்றனர். அந்தச் சண்டை ஒழிந்தமையால் எல்லா உலகத்தினரும் நன்மை யெய்தினர். பலதிறதது மக்களும் சயமாகீர்த்தி மன்னனுடைய அறிவின் பெருகையும், வீரத் தன்மையையும் அறிந்து மிக வியந்தனர்; அவ்வரசனைப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டாடினர்; வாழ்த்தினர்.

சில நாட்கள் வரையில் மேலுலகத்தில் தங்கியிருக்க மாகீர்த்தியைத் தேவர்கோ வுள்ளிட்ட விண்ணவர் பலர் மிகுக அன்புடன் வேண்டினர். வானுலகத்தின் அரிய இன்பத்தை நுகர்ந்திருகுகச சயமாகீர்த்தியும் இசைந்தான். அவ்வரசன் மிக்க இன்பத்துடன் வீற்றிருகுகத தேவர் பலர், தக்க உதவிகள் பலவாறாைச செய்தனர். பாண்டியன் அங் ஙனம் மேலுலகத்திற் செமமாந்திருக்க, இருநில வுலகத்துத் தமிழ் மக்களுக்குச் சொல லொணாப் பெருந துன்பம் ஒன்று விளைந்தது. கடல பொங்கிப் பாண்டிய நாட்டின் தென்பாகத்தை யழித்தது. மாகீர்த்தி மிக்க திறமையுடன் ஆண்டிருந்த அரிய பெரிய அப்பாண்டி நாட்டின் தென்பாலி முகத்திறகு வடவெல்லையா யிருந்த பஃறுளி என்னும் ஆற் றுக்கும குமரி யாற்றிற்கும இடையே யிருந்த எழுநூற்றுக் காவத வாற்றையும், அவ்வாறுகளின் நீர்மலிவால பலவளங் களும் அளவு கடநது எந்நாளிலும் மலிந்திருந்த ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ்மதுரை நாடு, ஏழ்முன்பாலை நாடு, ஏழ்பின்பாலை நாடு, ஏழ்குன்ற நாடு, ஏழ்குணகாரை நாடு, ஏழ்குறும்பனை நாடு முதலிய அரிய நாறபத் தொன்பது நாடுகளையும், குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடுகளையும், பல காடுகளையும், ஆறுகளையும், பதிகளையும, தடநீர்குமரி முதல் வடபெருங் கோட்டின்காறும் மிருநத எல்லாப் பொருள்களையும கடல் கொண் டொழிந்தது. தலைச்சங்கத்திலேடு தென்மதுரையும்,

அச்சங்கத்துத தோன்றிய அரிய பல நூற்களும ஆழிவாய் பட்டு அழிந் தொழிந்தன. பாண்டியன் கடுங்கோன் என் பானும் அக்கடல் கோளில இறந்தான் போலும.

வளம் பல படைத்து மிக்க சிறப்புட னிருந்த பாண்டிய நாட்டின பலவகைச செல்வங்களைக் கடல் கொண்டதைக் கண்டு அகத்தியனரும், மற்றைய முனிவரும மிகவருந்தினர்; தமிழ்ச சங்கமும், அரசனுகதத்தில் தோன்றிச சாலச சிறபபு டன் விளங்கிய பல நூலகளும அழிந்தமைககு ஆறறாணைத துயரதத்தை யடைந்தனர். அவ ரனைவரும, தாமதாம விரும் பிய இடங்களை யடைந்து தவம செயதலுடன தமிழ் மொழி யிற் பல நூற்களையும இயறறுவா ராயினர். தென்பாண்டி நாடு கடலால் அழிவுறறுச சிலநாடகள் கழிந்த பின்னர, கடுங்கோன் மரபில் தோனறியவனும், நனறாய் வளர்ந்து பல கலைகளையும முறையே கறறுணாந்தவனும, அறிவும் ஆறற லும நிரமபப் படைத்தவனும, வெண்டோச் செழியன் என னும் பெயரைப பெறறவனுமாய ஆண்மகன் ஒருவன், முடி புனைந்து செங்கோல கைக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டை யரசாளத தொடங்கினன்.

அந்த அரசன தமிழில மிகக விருப்ப முடையவனு யிருந்தான். முன் னிருந்ததைப் போலவே தமிழ்ச சங்கம ஒன்றைக கூடடித தமிழ் மொழியைப் போறறி வளர்ககக கருதி அவ்வரசன், பொதியிலை யடைந்து, குற முனிவ ருடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவரை நோக்கி, "ஐயன் மீர்! என் முனனோர்கள் வாழ்ந்திருந்து தமிழ் மாதுக்கு அருந்தொண்டாறறிய காளில, அவாகளுககுத தகக உதவி புரிந்து, தமிழ் மொழியின் முன்னேறறதைக் கருதித தாங் கள் பேருழைப்புமேற்கொண்டு, உலகத் துயிர்களுககு அரிய நன்மையைச் செய்தீர். தலைச சங்கத்தில் முதன்மையாள ராய்ச் சிறந்து விளங்கியவரும் தாங்களே யாவீர். அச்

சங்கத்தின் சிறப்பை என் இருகண்களாரக் கண்டு களித்தற் குரிய நல்வினைப் பயன் எனக் கில்லாமற் போனதைப் பற்றி யான் மிக வருந்துகின்றேன். முன்னர் இருந்ததைப்போல் இப்பொழுதும் ஒரு சங்கத்தைக் கூட்டுவித்தது தமிழின் மாண்பை உலகினர் அனைவரும் அறிந்துய்ய அருள் புரியு மாறு தங்களை வருந்தடைந்தேன். அடியேன் கொண்ட விருப்பம் முட்டின்றி முடிந்து இனிதாக விளங்கத் தாங்கள் மன மிரங்கி யருளல் வேண்டுமெ,'' என்று மிகத் வணக்கத் துடன் கேட்டான்.

வெண்டேர்ச் செழியனுடைய விருப்பத்தையும் புத்திக் கூர்மையையும் கண்டு குடமுனிவர், மன மகிழ்ச்சி யடைந் தார்; அம்மன்னனுடைய எண்ணத்திற் கிசைந்தார்; கபாட புரத்திற் புதியதாய் ஒரு சங்கத்தைக் கூட்டுமாறு பணித்தார். முனிவர் மொழிக் கிணங்க அவ்வேந்தன், தன் நகரத்தை யடைந்து நாட்டி லிருந்த எல்லாத் தமிழ்ப் புலவர்களையும் வர வழைத்தனுப்பி, கபாடபுரத்தில் ஒருங்கே வீற்றிருந்து தமிழாராயுமாறு செய்தான். வெண்டேர்ச் செழியனால அங்ஙனம் கூட்டப்பட்ட அத்தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு இடைச் சங்கம் என்று பிறகாலத்திற் பெயர் வழங்கலாயிற்று. அந்த இடைச சங்கத்திலும் அகத்தியனார் தலைமைப் புலவராய் வீற்றிருந்தார் அம்முனிவருடன் அச்சங்கத்தில் இருந்தை யூர்க் கருங்கோழி மோசியார், வெள்ளூர்க் காப்பியனார், சிறு பாண்டரங்கனார், மதுரை யாசிரியன் மாறனார், துவரைக் கோமான், கீரந்தையார் முதலிய அறிவுடைப் புலவர் ஐம்பத் தொன்பதின்மர் இனிதாக வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்தனர்.

பகுதி. ச

மாகீர்த்தி தொல்காப்பியத்தைப் புலப்படுத்தல்

குறு முனிவரோடு முரண்பட்டுத் தனிதலைச் சென்ற தொல்காப்பியனர், தம் உயிருக் குற்ற துணையாய தவத தொழில் ஒன்றினையே கருதி யிருந்தார் அல்லர். அப்புலவா பெருமானர், தாம வாழ்ந்திருந்த தென் னாட்டின் பழக்க வழக்கங்களையும், தமிழ் மொழியின் இயற்கையையும் செவவனே உணாந்தும், வடவேங்கடம, தென் குமரி, குணகடல், குடகடல் என்னும நான்கெல்லைக்கும் இடைப்பட்ட தமிழ் கூறும நல்லுலகதது வழக்கையும் செய்யுளையும் பன்முறை நன்கு ஆாய்ந்தும, முன்னோர் நூலகளு மாறுகோளின்றியும, எழுதுதச், சொல், பொருள் என்னும் முறைமையோடும், ஐந்திர வியாகரணத்தை ஒரு புடைத் தழுவியும் தொல்காப்பியம் என்னும பெயருடன் கூடிய அழுத மன்ன பெரியதோர் இலக்கண நூலை யியற்றினர். அவ்விலக்கணம், அகத்தியனர் செய்த அகத்தியம் என்னும் இலக்கணத்தினும் மிகச சிறந்து, கற்றோர் யாவராலும் பெரிதும் மெச்சிக் கொண்டாடத தக்கதாய் விளங்கிற்று. தற்போதும் அந்நூலே, தமிழ் மொழிக்கு முதல் நூலாகவும், பேரிலக்கண மாகவும் சிறப்புடன் விளங்குதலை அனைவரும் அறிவர்.

தமிழ் மாதுக்குச் சிறந்த தொரு சூளாமணி யென எந்நாளும் விளங்கத் தொல்காப்பியர் அரிதில் இயற்றிய இலக்கண நூலின் பெருமையைக் கேட்ட விண்ணவர் கோனும், அந்நூலை முற்றும படித்துப் பொருளுணர்ந்து மிக்க வியப்படைந்து, அவ்விலக்கணத்தின் சிறப்பையும், அதன் ஆசிரியருடைய அறிவின் திறமையையும்

வரம்பு கடந்து மெசசிக் கொண்டாடினன் என்றால், நாம் அந்நூலின் பெருமையை என்னென்று எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவ ராவோம்? அவ்விலக்கண நூலை நன்றாய்ப் படித்த அறிஞரே, அதன் பெருமையை உள்ளவாறு அறிந்து இன்ப மெய்தக கூடியவ ராவர். அததொல்காப்பியம தோன்றிய நாள்முதல் இஞ்ஞான்றுவரை அந்நூல் ஒன்றே செந்தமிழ் நிலததில் தலைசிறந்து விளங்குதலினாலேயே அதன் பெருமை, நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது. தமிழுலகததில் தறபோதுள்ள நன்னூல் முதலிய பல இலக்கண நூற்களை என் றெடுதததறகுத தாயா யிருந்ததும் அவ்விலக்கண நூலே யாகும. எஞ்ஞான்றும ஒலகாப் புகழ் படைதத தொல்காப்பியததின் முன்னர் அகததியனர் இயற்றிய பேரிலக்கண மாய அகததியமே தலை காட்டா தொழிந்த தென்றால், அததொலகாப்பியததின் சிறப்பு எத்தன்மைத் தாய் இருத்தல் வேண்டும்?

மேலுலகம் சென்றிருந்த ஜயமாகீர்த்தி, பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியைக கடல் கொண்டமையை யறிந்து மிக்க மன வருதத மடைந்தான்; வெண்டேர்ச் செழியன் கபாடபுரத்திற் புதிதாய்க கூட்டிய இடைச சங்கத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுறறுக் கழி பேருவகை கொண்டான். ஒரு நாள் தேவர் கோனுடைய மாளிகையில் இன்பத்துடன் மாகீர்த்தி, இந்திர னுள்ளிட்ட பல தேவர்களுடன அளவளாவிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் கபாட்புரததில் நிலைநிறுததப் பட்ட தமிழ்ச சங்கதததைக் குறிதத பேச சொன்று நிகழ்ந்தது. அவ்வேளைப் புரந்தான், தொலகாப்பியனர் இயறறிய இலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியை யெடுததுக் கூறி, அதன் ஆசிரியருடைய புத்திகூர்மையைப பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினன். அதைக கேட்டு மாகீர்த்தி மிக்க களிப்பை யடைந்தான்; தன்னுடைய நாட்டிற்குத் திரும்பிச்

சென்றவுடன் தொல்காப்பியனைக் கண்டு களிக்கவும், அங்கல்லிசைப் புலவரை இடைச் சங்கத்தில் வீற்றிருக்கச செய்தலும், அப்புலவர் பெருமானர் செய்த இலக்கண நூலைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றுதலு மாகியவைகளே தான் முதலிற் செய்து முடிக்க வேண்டிய தொழில்க ளாகு மென்று எண்ணி, மனத்தில உறுதியாகக கொண்டான்.

இடைச சங்கத்தில் வீற்றிருந்த புலவர்களுள் அதங் கோட் டாசிரியர் என்பாரும ஒருவ ராவார். அவர், தொல் காப்பியனுருடன் அகத்திய முனிவரிடம கல்வி பயின்றவ ராவா. அவரைப் பன்முறை கண்டு தொல்காப்பியர், "பண்புடைப் புலவரே! யான் இயற்றிய இலக்கண நூலை நீர் வீற்றிருக்கும் சங்கத்தில் அரங்கேற்ற விரும்புகின்றேன். என் நூல் புலப்படுதலை அகத்தியனர் விரும்பா எனவ எண்ணுகின்றேன். என்னுடைய இசசையை முட்டின்றி முடிக்க நீர் எவ்வாறுயினும் உதவி புரிதல் வேண்டும்," என்று அவரை நோகக்கி கேட்டார். "உமமுடைய விருப பதற்கு இணங்கச் செய்ய யான் முயற்சிக்கின்றேன்" என்று யமதங்கி புதலவருக்கு விடை யளித்தார் அதங கோட்டு அருத்தனர்.

தாம் எழுதிய இலக்கணத்தை அதங்கோட் டாசிரிய ரைக் கொண்டு இடைச சங்கத்தில் அரங்கேறற்ற தொல் காப்பியர் முயறசிக்கின்றா என்பதை யறிந்த அகத்தியனர், தமமுடைய மாணாக்கராய அதங்கோடடு முனிவர்பாற் சென்று, அவரை நோக்கி, "என்னுடைய கருத்திற்கு மாறுபட நடந்த தொல்காப்பியா இயற்றிய நூலைச சங்கத் தில் அரங்கேற்ற நீ கேளற்க," என்று கூறினர். தம முடைய ஆசிரியர் உரைத்த சொல்லைக் கேட்டு அதங் கோட்டு முனிவர் மிக்க மன வருத்த மடைந்தார். அன்பிற் சிறந்த நண்பராகிய தொல்காப்பியனர் பன்னாளும் சென்று,

"என் நூலைக் கேட்டு அரங்கேற்ற உதவி புரிவீராக; உதவி புரிவீராக," என்று வேண்டவும், அகத்தியர், "தொல் காப்பியர் செய்த நூலை கேளுறக; கேளுற்க," என்று ஆணை யிடவும் கேட்ட அதங்கோட்டு அந்தணருக்கு, இன்னது செய்யலாம் என்னும எண்ணம் தமமுடைய மனத்திற புலப்படாமையால் அப்பெரியார, இருதலைக் கொள்ளி இடை நின்று வருந்தி ஒருதலைப்படா எறும்பைப் போல் மனக கலக்க மடைந்து நொந்தார். புலமையிற் சான்ற அகத்தியனும தொல்காப்பியனும், சினத்திலும மிகவ ராவர். ஆதலால் அதங்கோட்டு முனிவர், "ஐயோ! என்ன செயவேன்? தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூலால எனக்குக கெடுதி நேர லாயிறறே! யாருடைய சினத்திறகு இலக்கா வேனே? எத்தகைய துன்பத்திறகு ஆளாவேனே? அவ் விரு முனிவருடைய சொறகளுள், யாருடைய கொள்கைக்கு உடன் படுவேன்," எனறு எணணி யேங்கினார்.

அதங்கோட் டாசிரியருடைய நிலைமை அவ்வாறிருக்க, வெண்டேர்ச் செழியன் ஊழ்வினையின் பயனால இவ்வுலக வாழ்வை யுகைத்துத் தள்ளி உயிர் விட்டான். தமிழ் மக்கள் செய்த நலவினைப பயனால், வானுலகத் திருந்த ஜய மாகீர்த்தி திருமபி வந்து பாண்டிய நாட்டை யடைந்தான். அவன், முன்பு தான் எண்ணியதற் கேற்ப்ப தன் நாட்டை யடைந்தவுடன யமதங்கி மைந்தரை நாடிச சென்று, கண்டு களித்துப், பரிவுடன அவரை நோக்கி, "தமிழ் மொழியாம் கடலின் கரை கண் டுணர்ந்த அறிஞரே! தமிழணங்கின் உயர்வு யாண்டும் பொலிய நீவிர் அரிய தோர் இலக்கண நூல் யருளி யிருப்பதாய் விண்ணோர் விளம்ப யான் செவியுற்று மகிழ்ந்தேன். அந்நூலிற் பொதிந்துள்ள அரும பொருள் களை யாராய்ந்து, உம்முடைய அறிவின் பெருக்கை யுன்னி வானவர்கோன் புகழ்ந்து கொண்டாடியதற்கு வரம்பிலது.

அத்தன்மைத்தாய நூலை நீர் ஏன் விரைவில் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றித் தமிழ் மக்களுக்கு உதவாம லிருந்தீர்? நிலனும் மண்ணும் போற்றத் தக்க அவ்விலக்கணத்தைப் படிதலுக் களிக்க யான் விழைகின்றேன். அஃது எங்கே இருகின்றது? அதை விரைவில் என்னிடம் கொடுக்க வேண்டுகின்றேன்," என்று கேட்டான்.

இன்பம் பயப்பச சிறிது நேரம் மாகீர்த்தியுடன் அளவளாவிப் பேசி முடித்த பின்னர் தொல்காபபிய முனிவர், தாம் இயற்றிய தொலகாப்பியததை அப்பாண்டியனிடம் கொடுததார். உள ளன்புடன அதனைப் பெறறுப் படித்துப் பார்தத மாகீர்ததிக்கு உண்டான மன மகிழ்சசிக்கு அளவே கிடையாது. அவ்வரசன் தொல்காப்பியனைப் பார்த்து, "புலவ ரேறே! நீர் செய்த இவவிலக்கணததைப போன்ற தொரு சிறந்த நூலை யான் இருநாள்வரை எங்கும கண்டிலேன். தமிழ் மாது நோற்ற நோன்பின் பயனல் இந்நூல், உம்மை ஆசிரியராகக் கொண்டு தோன்றியது போலும்! தேவர்கள் பயிலும ஐந்திர வியாகரணத்தினும உம்முடைய இலகணமே சிறநத தாகும் என்று யான் துணிந்து சொல்லுவேன். உமமுடைய நூலிலுள்ள பொருள்களின் உயர்வை நன்கு அறிநதே அன்று இமையவர்கள் அவ்வாறு புகழ்நதார்கள். இநநூலின் பெருமை, வரமபு கடநத தாகு மென்பதிற் சிறிதும் ஐய மிலது. இததனைச சிறந்த நூலை நீரேன் உலகிறகுத தந்து தமிழ் மக்களை யுய்யக் கொள்ளாம லிருந்தீர்? இவவிலக்கணத்தின் அருமையை யறிநது தமிழ் மக்கள், இதைக் கற்று இன்புற மறுப்பரோ," என்று மொழிந்தான்.

மாகீர்த்தி உரைத்த சொற்களைக் கேட்டுக் களித்த தொல்காப்பியனர், தமக்கும் அகத்தியனருக்கும் விரோதமுள்ள பழைய பகையைப பற்றியும், அப்பகையைப்

பாராட்டி அகத்திய முனிவர் அதங்கோட்டு அந்தணரிடம் தொல்காப்பியம் புலப்படாமலிருத்தற் காகச் சொல்லியவற்றைக் குறித்தும் அம்மாகீர்த்தியிடம் எடுத்துச் சொன்னார். அவற்றைக் கேட்டு அப்பாண்டியன் மிக்க சினங் கொண்டான். தொல்காப்பியரை நோக்கி அவன், "புலமைச் சான்ற பெரியீர்! உம்முடைய நூலைச சங்கத்தில் அரங்கேற்றுதல் என்னுடைய கடமை யாகும். யாதொரு தடையுமின்றி நானே யான் அதைச செய்து முடிப்பேன். உலக முள்ளளவும் மிக்க சிறப்புடன் விளங்கத் தக்கதும், தமிழ்த தாய்க்குக் கண்களைப போன்றதும், தமிழ் மக்களுக்கு அமுத மன்னது மாய உயர்ந்த தொரு நூலை, ஒருவர் பொருட்டு மறைத்து வைத்திருத்தல் கூடுமோ? நாளைய முற் பகலில் நீர் கபாடபுரத்துச சங்கத்திற்கு எழுந்தருளுவீராக. யான சென்று இன்றே அதங்கோட் டாசானைக் கண்டு, உம்முடைய நூலை அரங்கேற்றுதலைப் பற்றிப் பேசுவேன். தொல்காப்பியத்தைக் கேட்டு அரங்கேற்ற முடியாதெனறு அதங்கோட்டு முனிவன் மறுத்துரைப்பானெனில், யானே அச்சங்கத்தில் வீற்றிருந்து அந்நூலைக கேட்டு அரங்கேற்றுகின்றேன்; தமிழ் நாடு முற்றிலும் தொல்காப்பியத்தைப் புலப் படுத்தி, அதை அனைவரும கற்றுய்யப் பல வகையாலும முயற்சிகின்றேன்," என்று கூறினன்.

மன்னனுடைய மொழிகளைக் கேட்டுப் புகழ் மிகப் படைத்த புலவராய தொல்காபபியனார், பெரு முயற்சி மேற் கொண்டு பல நாட்கள்வரை யுழைத்துப் பல நூல்களையும் செவ்வனே யாராய்ந்து தாம் இயற்றிய இலக்கணம் தக்க பயனை யடைந்த தென்று எணணி மிக்க மன மகிழ்ச்சி யடைந்தார்; கல்வியின் அருமையை யறிந்து ஒழுகுந் தக்கவர் பாண்டியர் குலத்துதித் தோன்றிய மன்னரை யன்றி வேறொருவரும் இவ்வுலகத்தில் இலர் என்று மனத்திற்

கொண்டார். புன்முறுவலுடன் மாகீர்த்தியை நோக்கி அப்புலவர், "அண்ணலே! உம்முடைய கட்டளைக் கிணங்கத் தொல்காப்பியத்துடன் யான் அடுத்தநாள் முற் பகலில் தமிழ்ச் சங்கதனை யடைகின்றேன். உம்முடைய விருப்பத்தின்படி செய்வீராக," என்று சொன்னார்.

அப்புலவரிடம விடைகொண்டு பாண்டியன், அதங் கோட டாசிரியரை நாடிப் போனான். அவ்வாசிரியனைக் கண்டு சிறிது நேரம அளவளாவிப் பேசிய பினனா மன்னன், தொல்காப்பியனுருடைய இலகணத்தைப் பறறிச சொல்லத தொடங்கினான். அதங்கோடடு முனிவரை நோகி, "அறிஞரே! தொலகாபபியனும, தாம வருநதிச செய்த நூலைக் கேடடு அரங்கேறறப பன்னுளும உமமைக கேட்க, நீர் அவருககு உதவி புரியாம லிருபப தேன? உமமுடைய கருத்தென்ன? அநநூலிற சிறிது குற்றம காணப்படினும, அரங்கேறற முடியா தென்று சொலலி நீர் அதைத தள்ளி விடலாமே. அங்ஙனம செய்தலே அற மாகு மல்லவா? அதனைக கேளாமல இருததல அற மாகுமா? அபபடியிருகக உமமுடைய தன்மைககு முறை யாகுமா? ஆதலால், நாளைச் சங்கதில நீர அந நூலைக கேடக மனம பறறுவீராக. இன்றேல், நீரும உமமுடைய ஆசிரியரும் அடைநதிருககும் பெருமைககுச சிறுமை நேரும். தொல்காப்பியனுருடைய திறமையை நீவிர் இருவீரும் அறிவீர். நும மிருவரையும அவர் வெறறிதே விடார்," என்று ஒருவாறு அசசுறுதிக கூறினன்.

அந்தோ! குற முனிவர், தொல்காப்பிய முனிவர், சய மாகீர்தி யாகிய மூவருக்குமு இடையில் அகப்பட்டு அதங் கோட்டு முனிவர் வருநதலானர்; முன்னிலும் மிகக மனக் கலக்க மடைநதார். தொல்காப்பியத்தினிடம் மாகீர்தி கொண்ட நல் லெண்ணத்தை யறிந்து அவருடைய மனம்

திடுக்கிட்டது. அரசன் சொல்லை மறுத்தற் கின்றி யேங்கினர்; அசசங் கொண்டார். என்ன செய்வார் அவர்? யார் மொழிக் கிணங்க நடப்பார்? குட முனிவரோ, அவருக்குக் கல்வி கறபித்த ஆசிரியரும, கடவுளரால் மதிக்கப்படும் பெரியாரு மாவார். தொலகாப்பிய முனிவரோ, உடனபாின்ற அன்பிற சிறநத பண்பாடை நண்பரும, தமிழ் மொழியை முற்று முணாந்த முனிவரும, தவததில மிககாரும், தமிழ் மககள் முன்னேறற மடைகலக கருதிப் பாடுபடும் பெருநதகையாளரும, அரிய இலகணததின நூலாசிரியரு மாவா. மாகீர்ததியோ, ரடிம எடுப்பு மறற அறிவும ஆறறலும் படைதத மன்ன னுவான்; விண்ணுடரும மணணுடரும போறறிப புகழும பெருந்தன்மை வாயநதவன்; ஐயம் திரிபு அறியாமை என்னும முக்குறறங்களு மறப பல கலைகளையும நன்முய ஓதி யுணாநதவன்; தமிழ் மொழியில், அகததியனா தொலகாப்பியனா முதலிய புலவர் பெருமகக ளோ டொப்பப் படிகதுத தோநதவன். அதகனமையராய மூவருககும் இடையில அகப்பட்ட அதங்கோடடு ஆசானருடைய நிலைமைதான் என்னே!

"மூவரும வெகுண்டு என்னிடம வெறுபபுறும விருகக யான தொல்காபபியனா இலகணததிற பல குறறங கள கூறி விடுவல்" என்று கருதி அவ்வாசிரியா, மாகீர்ததியைப் பாாதது, "மா மன்னரே! உமமுடைய விருபபததின படி நானையச சங்கததில் தொலகாப்பியனருடைய நூலக கேட்க எனககு யாதொரு தடையும இலது," என்று சொன்னர். பிற்றை னானறு தான் சங்கதததிற்கு வருவதாய்ச் சொல்லி அவ்வாசிரியரிடம விடைபெற்று அரசன், தன்னுடைய அரண்மனைககுச சென்றான்; சங்கதத்தில் நானா முறபகலில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப் போதலைப் பற்றி அநகர மாந்தர் பலர்க்கும் அறிவித்தான். அற்றைப் பொழுது முடிநதது.

குறித்த காலத்தில் மதுரைக் கபாடபுரத்துச் சங்கம் சிறப்புடன் கூடியது. தொல்காப்பிய மென்னும் புதிய தோர் இலக்கணம் புலப்படப் போதலைப் பற்றி நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டும், அந்நூலின் அருமை பெருமைகளை யறிந்தும் இன்புற விரும்பிப் பல திறத்து மக்களும், திரள் திரளாகச் சென்று சங்கத்தினிடமகு குழுமினர். எண்ணிறந்த செல்வத்திற் சிறந்த சீமான்களும், செல்வாக்குப் படைத்த அறிஞரும், சித்திரப் பட்டாடைகளை யுடுத்துக் கூட்டங் கூட்டமாகச் சங்கத்தை நாடிச் சென்றடைந்தனர். கணக்கற்ற புலவர்களும், புரோகிதர்களும, முக்காலங்களு முணர்ந்த ஞானிகளும கனிபபுடன் அச்சங்கத்தை யணுகி வீறறிருக்க லானார்கள். புலவர்க ளெல்லாரும் போறறித் தொழும் அகத்திய முனிவரும அவ்விடத்தை யடைந்து, தமக் கென அமைத் திருந்த தக்க தொரு மணியின்மீது அமர்ந்தார். அவருடைய மாணாக்கர்களாகிய தொல்காப் பியனர், அதங்கோட் டாசிரியர், துராலிங்கர், செம்பூட் சேய், வையாபிகனர், வாய்பபிகனர், பனமபாரனர், கழாஅ ரமபனர், அவிநயனர், காக்கைபாடினியார, நறறத்தனர், வாமனனர் முதலியோர்களும சங்கத்தை யெய்தித, தங்கள் தன்மைக்கு ஏறறவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த மணைகளின் மீது அழகுடன் உடகார்ந்தார்கள். பல சிற்றரசரும் அவ்விடத்தைச் சேர்ந்தனர். ஆடை யணிகளை அழகுடன் அணிந்து சபையாகீர்த்தி, சங்கத்தை யடைந்து, பொன்மயங் கல்கள் தாங்கிய உயர்ந்த தோர் ஆசன மணியின்மீது பொலிவுடன் அமர்ந்தான்.

அற்றை ஞான்று இருந்த தமிழ் மகளின் அழகை யுன்னி அரசன், உவகை பூத்துப் புன்சிரிப்புடன் வீற் றிருக்க, அதங்கோட்டு முனிவர் கேட்கத் தொல்காப்பிய னர், தாம் இயற்றிய நூலைக் கையிற் கொண்டு அரங்கேற்றத்

தொடங்கி, அவ்விடத்திருந்த மக்கள் அனைவர்க்கும் நன்றுய்த் கேட்கும்படி முதலி லிருந்து ஒவ்வொரு சூத்திரமாகப் படித்து, முறையே பொருளை யுணர்த்திப், பல எடுத்துக் காட்டுகளுடன் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் கருத்தையும் செவ்வனே விளக்கினர். குட முனிவருக்கு மன மகிழ்ச்சி யுண்டாகுமாறு அதங்கோட்டு ஆசான், அப்போதைக கப்போது எழுந்திருந்து, தொல்காப்பியனர் நாற் பொருள் களைத் தடுத்துப் பல விடங்களில் மறுப்புரைகள் பலவற் றைக் கூறினர். அந்தத் தடைகட் கெல்லாம் சிறிதும் பின் வாங்காமல் குற்றம நீங்கத தக்க விடைக ளளித்து, அகத் தியர் முதலிய புலவர்க ளெல்லாரும் மிக்க வியப்பும் விருப்பு மடையத் தம் கோளை நிலை நாட்டினர் தொல்காப்பியனர். முடிவில், தொல்காப்பியருடை நூல் குற்ற மற்ற தென்று அதங்கோட் டாசிரியர் ஒப்புக் கொண்டார். சயமாகீர்த்தி களிப்பின் பெருக்கால் மதி மயங்கிச சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து வீற்றிருந்தான்.

தொல்காப்பியத்தின் அருந தன்மையை யறிந்து அவ் விடத்திருந்த மக்கள் அனைவரும், மிக்க வியப்புங் களிப்புங கொண்டனர்; அவ்விலக்கணத்தின் அருமையைப் பாராட்டி வரம் பின்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்; அழிதலில்லாத பேரின்ப வீட்டை யடைந்தவரைப் போல் மன மிக மகிழ்ந்து செயலற்று நின்றனர். அரங்கேற்றுதலாய மகிழ்ச்சி இனிதாக நிறைவேறிய பின்னர், ஆண்டிருந்த பெரியார் பலரும், தொல்காப்பியனரும் அவருடைய இலக் கணமும் நீடோழி வாழ்க எனத் திறப்பட வாழ்த்தினர்; கடவுளை வணங்கிப் போற்றினர். அப்பெருங் கூட்டத்தின் இடையே மாகீர்த்தி யெழுந்து, தொல்காப்பிய முனிவரைப் பெரிதும் கௌரவித்தான். அன்று கூடிய அச்சங்கம், அனைவர்க்கும் புதிய தோர் இன்பத்தைத் தந்து கலைந்தது.

அந்நாள் முதல் தொல்காப்பியத்தை மாமறை யெனக் கொண்டு தமிழ் செல்லாரும் போற்றிப் பயின்று வரலாயினர். அவ்விடைச் சங்கத்திற்கு அதுதொல்காப்பியமே முதன்மையான இலக்கண நூலாய் இருந்தது. அன்று முதல் இன்றுவரை அவ்விலக்கண மொன்றே தமிழுலகத்திற் பிரமாண நூலாக விளங்கி வருகின்றது.

பகுதி. ரு

மாகீர்த்தி பேரின்ப வீட்டை யடைதல்

தமிழுலகத்திற்குப் புதுவதாக எனத் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தைத் தெவ்வரிடமிருந்து அனைவரும் ஓதியுணர, மாகீர்த்தி பலவாறு முயற்சித்தான்; தன் நாட்டிலிருந்த ஆசிரியராக வெல்லாரையும் வரவழைத்து, அவர்களுக்கு வரானமாய்ப் பொருள் வழங்கித் தொல்காப்பியத்தைப் பல பிரதிகளாய் எழுதுவித்துப் பலருக்கும் உதவினான்; அவ்விலக்கணத்தைக் கற்றல், கற்பித்தல் ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்ட பலருக்கும் பொருள்கள் கொடுத்தும், நிலங்களை வழங்கியும் உதவி புரிந்தான்; தன்னுடைய உடல், பொருள், உயிர் ஆகிய மூன்றையும் தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்தைக் கருதியே அவன் செலவழித்தான். பன்னெடுங் காலம் அங்ஙனம் தமிழ் மணங்கின் அருந்தொண்டாற்றி இன்பமாக வாழ்ந்திருந்த பின்னர் அதுதான்றல், அருந்தமிழ் இறைவனது அறிவன் தாளிணையை யடைந்து இன்புறலானான். அவ்வாண்டனை இவ்வுலக வாழ்க்கையினின்று பிரிந்தமைக்குத் தமிழ் நாட்டினர் எல்லாரும், பல

நாட்கள்வரை ஆற்றொணாத் துயரத்திற்குள் மூழ்கி யிருந்தனர்; அமமன்னனுடைய பெருந் தன்மையை அடிக்கடி யெண்ணி மிக வருந்தினர்.

அவ்வரசன் வீடடின்பத்தை யடைந்து பல்லாயிர மாண்டுகள் கழிந்த பினனா அவனைப பற்றி நாம இப் பொழுது படிக்க வேண்டிய தென் எனபதைக குறித்து நீவிர் நனகு ஆராய்ந்து பாரப்பீராக. தனக்கென வாழாப் பிறர்க் குரியாளனை யிருந்த அப்பெருந்தகையான் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குச செய்த பேருதவி யனறோ, அமமன்னனைப் பற்றி எண்ண இன்றும நமமைத தூண்டுகிறது? அவவரசனுடைய முயறசியால அரங்கேறறப் பட்டு வெளிப போந்த தொலகாப்பியம, இப்பொழுதும தமிழ் மகளுக்கு உயிர் எனன சிறந்து விளகுகின்றது. செயற் கரிய நற்செயலை செய்ததனை யலலவா, அந்த அரசனுடைய புகழ், குன்றினமேலிட்ட விளக்கெனன எஞ்ஞான்றும் விளகுவ தாயிற்று? உலக முளளளவும நீடுதிருக்கத் தக்க நல்லிசை படைத்த மாசாத்தியைப போன்ற பெரியாருடைய வரலாறுகளை நமகது எதற்கனன நமமை பயக்கு மெனபதை நாம, அவ்வரலாறுகளை மனனுதற் கென்னனும் நனறாய் உறறு நோக்குவோ மாயின் நனகு அறியலாமே.

இதுவரையிற சயமாகாதத் வரலாறறைத் தொடாந்து வந்த தமிழ்ச் சங்கத்தின் செய்தியைப் பறறி மேற கூறாமல் நிறுத்திக கொளவோ மாயின், நாம அச்சங்கத்தைக் குறித்த முழுச செய்தியைச் சுருக்கமாயும ஓரா வழி அறிந்தவராக மாட்டோ மல்லவா? ஆகலால், சிறி தளவேனும் அதைப் பற்றி யறிந்து மகிழ்ச்சி யடைவோமாக.

அவ்விடைச் சங்கத் திருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்கள், அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார், இருந்தையூர்க்

கருங்கோழியார், மோசியார், வெள்ளூர்க் காப்பியனார், சிறு பாண்ட ரங்கனார், திரையன் மாறனார், துவரைக் கோனார், கீரந்தையார் முதலிய ஐம்பத் தொன்பதின்மர்க ளாவார்கள். அவர்கள் உள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றவர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப் பட்டவை, கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை அகவலும், பிறவுமாம். அவர் களுக்கு எடுப்புநூல்களா யிருந்தவை அகத்தியம், தொல் காப்பியம, மா புராணம், இசை நுணுக்கம், பூத புராணம் முதலியனவாம். அவர்கள் மூவாயிரத்து எழுநூற்றியாண்டு சங்க மிருந்தார்கள் என்பர். அவர்களைச் சங்கம் இரீஇனர், வெண்டேர்ச செழியன் முதல் முடத்திருமாறன் ஈறாக ஐம்பத் தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவி யரங்கேறி னர், ஐவர் பாண்டியர் என்ப. அந்த ஐவருள் அநாகுலனும் அவன் மைந்தன் சார குமாரனும் அத்தமிழ்ச் சங்கத்தை மாகீர்த்தியைப் போலவே போற்றி வளர்த்து வந்தனர்.

சார குமாரன் என்பான் அநாகுல பாண்டியனுக்கும் ஊர்வசிக்கும் பிறந்த மைந்தனாவான். அநாகுலன் கடவுளர் வன்மை படைத்திருந்தான். அவன், ஒரு நாள் தன்னு டைய அழகிய தேரில் அமர்ந்து, வானகத்தின் வழியே சென்றான். அப்பொழுது, நீர்மேல் நடிக்க வல்ல வன்மை பொருந்திய தேவ மகளாகிய ஊர்வசி, பொற்பட்டாடை களையும் அணிகலன்களையும் அணிந்து மிக்க அழகுடன் ஆண்டு உலாவிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்டு விரும்பி மணந்தான் அவ்வேந்தன். அவனுடைய தேர் சரியாக நின்றழி அம்மன்னையினிடம் அவனுக்கு மைந்தன் ஒருவன் பிறந்தான். தேர் சரியாக நின்றழிப் பிறந்தமை யால் அம்மகனுக்குச் சார குமாரன் என்னும் பெயர் வழங்க லாயிற்று.

குட முனிவருடைய மாணாக்கருள் சிகண்டியார் என் பாரும் ஒருவ ராவார். அராகுலனுடைய புதல்வன் நன்முய் வளர்ந்து கல்வி கற்கத் தக்க வயதை யடைந்தவுடன் அவ னுக்குச சிகண்டியா ராசிரியரா யிருந்தார். அந்த இள வரசன் இசை யறிதற பொருட்டு அவ்வாசிரியர், இசை நுணுக்கம் என்னும நூலை யியற்றினர். அகத்தியனுருடைய மாணாக்கருள் முதன்மையான பன்னிருவரையும் முன்னமே கூறியுள்ளேம். அப்பன்னிருவரும சேர்ந்து ஒரு நூலை யியற்றினர். அந்நூல், பன்னிரு படலம் என்னும பெயரை யுடைத்தா யிருந்தது. முன்னர் கூறிய இடைச சங்கத்துப் பெரு நூல்களுடன் அபபன்னிரு படலமும சிறந்து விளங்கி யது. பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னர் கபாடபுரத்துச் சங்க மும் அழிந்தது. மேற் சொன்ன அரிய பெரு நூல்களெல் லாமும் அச்சங்கத்துடே அழிந்தொழிந்தன. அந்நூல்க ளுட் சிற்சில பகுதிகள், பண்டை உரையாசிரியர்க ளாகிய அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினர்க் கினியர் முதலியோருக்குக் கிடைகதிருந்தனவாய்த் தெரிகின்றன. அச்சிறு பகுதி களும் தற்போது நமககுக கிடைகதிலவாயின. அதனல், அக்காலத்து பழக்க ஒழுக்கங்களையும், பல வாலாறுகளையும் உண்மைக ணங்க எளிதில் நாம சிறி தளவாயினும் அறிய இயலாதவரா யிருக்கின்றோம்.

இனி, மூன்றுவதாய கடைச் சங்கத்தைப் பற்றியும் சிறிது தெரிநது கொள்வோம. இப்போதுள்ள மதுரை மாநகரில் முடத திருமாறன் என்னும் பாண்டியனல் மூன் றுவதாகத் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நிலை நிறுத்தப் பட்டது. அச்சங்கத்தில் வீற்றிருந்து தமி ழாராய்ந்த புலவர்கள், சிறு மேதாவியார், சேந்தம் பூதனர், அறிவுடை யாரனர், பெருங் குன்றார்க் கிழார், இளந் திருமாறனர், மதுரை யாசிரியர் நல்லந் துவனர், மருதனிள நாகனர், கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனர்

முதலிய நாறபத தொன்பதின்மராகளாவார்கள். அவர்கள் உள்ளிட்டு நானூற்று நாறபத தொனபதின்மர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்ட நூல்கள், முத்தொள்ளாயிரமும், நறறிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிறறுப பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும எட்டுத்தொகை நூல்களும், திரு முருகாறறுப படை, பொருநாறறுப்படை, பெரும பாணாற்றுப்படை, சிறு பாணாறறுபபடை, முலலைப பாட்டு, மதுரைக காஞசி, நெடுநலவாடை, குறிஞசிப பாட்டு, பட்டினபபாலை, மலைபடுகடாம் என்னும பத்துப்பாட்டு நூல்களும், நாலடியார, நானமணிக கடிகை, இனனா நாறபது, இனனிலை நாறபது, காஞ்சி நாறபது, களவழி நாறபது, ஐந்திணை யைமபது, ஐந்திணை எழுபது, திணை மொழி யைமபது, திணைமாலை நூற்றைமபது, திருக்குறள், திரிகடுகம, ஆசாரக கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம, முதுமொழிக காஞசி, ஏலாதி, கைநநிலை எனனும பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், பிறவு மாம். கடைச சங்கத்து நூலகளுள் பல நமக்குக கிடைக்கதிருத்தலால, தமிழ் நாடு பழைக வழக்கஙகளும, பல வரலாறுகளும நாம அறிவது அரிபக கிடக்கின்றன.

கடைச சங்கத்தாக்குப பிறபாடு நூல்களாயிருந்தவை அகத்தியமும தொல்காபபியமுமாம். அவை சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது, ஆயிரத்து எண்ணூற்று முபபதிறறியாண்டு என்பர். அவையைச சங்கம இரீஇயினோ முடத திருமாறன் முதல உக்கிரப் பெருவழுதி ஈறுக நாறபத தொனபதின்மராவர். அவருட் கவியரங்கேறியவர், மூவர் பாண்டியர் எனபர். முதலிரண்டு சங்கங்களிலும கடைச சங்கத்தினால் நாம இக்க பயனை யடைந்திருக்கின்றோம். அக்காலத்தினரால இயற்றபபட்ட நூல்களே, இந்நாளில் தமிழ் மொழிக்கு உயிர் நாடி விளங்குகின்றன. அந்நூல்களே

யுணர்ந்து தமிழ் மொழியைப் பண்டை உயர்ந்த நிலைமைக்கு கொண்டுவரக் காலம் வாய்த்திருக்கிறது. ஆயினும், தமிழ் மக்கள் அம முயற்சியின்கண் சிறிதும அறிவைச செலுத்துகின்றனர் அல்லர். தற்போதுள்ள தமிழருடைய நிலைமையை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு புண்ணாகின்றது. தன்னுடைய முழு அழகுடன் தமிழ் மாது இருநாடடில் என்றைக்கடி கப போகின்றனளோ? அம்மங்கையினிடம மனமிரங்கி எல்லாம வலல இறைவன் திருவருள சுரக்கும்காள், எந்நாளோ?

சோழன் - கரிகாலன்

முதற் பகுதி

அரசுரிமைக் குரிய மைந்தன் பிறப்பு

உலகங்கள் தோறும் தன் ஒப்பற்ற ஒளியை வீசிப் பொருள்களை விளக்கிக காககும பகலவன் வழித் தோன்றியவனுட, ஒரு புறுவின் உயிரைக காப்ப தற்காகத் தன்னுடைய உடல முழுவதையும் கொய்து வழங்கிய மாபெரும் வள்ளலு மாகிய சிபி என்னும் மா மன்னன் மரபில் உதிததவா என்று அனைவராலும சொல் லப்படும் சோழா, தென்னாடின் வடகிழக்குப் பகுதியை நெடுங் கால மளவும் அரசாண்டனர். அந்நிலப் பகுதியைச் சோழ நாடு, சோணாடு, சோழ மண்டலம என்று பலரும் சொல்லுவா. பொன் கொழிக்கும் தீம்புனல் நிறைந்த பொன்னி, ஊடுருவிப பாயும் அந்நாட்டின் வளப்பத்தைப் பாராட்டிப புனைந்துரையாடாத பெரியார் இலர்.

அந்தச சோழ மண்டலம், ஒப்பற்ற நீர்வளமும் நில வளமும் படைத்த மிக்க செழிப்பான நாடாகும. அந் நிலத்திற் பாயும கங்கையினும புனிதமாய காவிரி யாற்றில் எந்நாளும் நீர் நிறைந்திருக்கும. அதனால், சோணாட்டிற்குப் புனல் நாடு என்னும ஒரு பெயரும் உண்டாயிற்று. காவிரி யாறும், அதன் கிளைநதிகளும் சோழ நாட்டில் எங்கும்

பரவிப் பாய்வதனாலும், அந்நாட்டு நிலங்கள் மிக்க உரம படைத்து நல்லனவாய் இருப்பதனாலும் நெல் முதலிய உணவுப் பொருள்கள் அங்கு ஏராளமாய் விளைகின்றன. அந் நாட்டில் விளையும் நெற்பயிர்கள், முழ அளவிலும் நீளமாய்க் கதிர்கள் விடும் ஒரு கட்டுத் தாள் அடித்தால் கல நெல் காணும். மேதக்க சோழ வளநாடு சோறுடைத்து என்று சொல்லி அந்நாட்டின் வளப்பத்தைப் பெரியார் புகழ்ந் திருக்கின்றனர். சோணாட்டில எப்பொழுதும் பஞ்சம் தலை காட்டுவ தில்லை. அந்நாடு மிக்க வளப்பம் பொருந்திய தாதலின, அதை யாண்ட ஒவ்வோர் அரசரும் வளவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் ஒன்று வழங்க லாயிற்று. சோறு வளத்தில் மிக்க அந்நாட்டிற் கடவுளர் கோயில் களும் எண்ணிறந்தனவாய் இருக்கின்றன.

தென்னாட்டை யாண்ட மூவேந்தர்களுள சோழ மன்னர், மிகப் பழமையானவராய்க் காணப்படுகின் றனர். அவ்வரசர் குலம், தமிழ் நாட்டிற் குடியேறிய காலம் இன்னதுதான் என்று வரையறுத்துச் சொல்லப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்தில. அகவுலத்தினர், சரித்திர காலத் திற்கு முன்பே தென்னாட்டிற் குடியேறியவராய் இருக்கின் றனர். முதற் கரிகாற் சோழனுக்கு முற்பட்ட சோழ வர சருடைய காலங்களையும் வரலாறுகளையும் நமக்கு நன்றாய் அறிவித்தற் குரிய சாசனங்கள் இல வாயின. ஆதலால், பிழைய வரலாறுகளை யாராயும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர், சோழர் குலத் துதித்த முதற் கரிகாலனையே முதன்மை யாகக் கொண்டு பல வரலாறுகளையும் ஆராய்வ ராயினர்.

சோழ வரசர்களுக் குரிய தலை நகரங்கள் ஐந்தாகும். அவை, கருவூர், உறையூர், திருவாரூர், திருச்சேய்ஞலூர், காவிரிபூம பட்டினம் என்பனவையே யாம். தஞ்சை, காஞ்சி முதலிய வேறு சில நகரங்களும் அம்மன்னர்களுக்

குத் தலை நகரங்களாக இருந்தனவாய்த் தெரிகின்றன. கோழியூர் என்றும் சொல்லப்படும் உறையூரைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு ஏறக் குறைய இரண்டாயிர மாண்டுகளுக்கு முன் சோழ நாட்டை யாண்டிருந்த மன்னனெருவன், மைந்தர் இருவரைப் பெற்றிருந்தான். அச்சோழன், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி என்னும் பெயரை யுடைய மன்னனே யாவான் என்று சிலர் கூறுவர். அந்தப் புதல்வர் இருவருள் மூத்தோனுக்குச் சேட்சென்னி என்றும், இளைபவனுக்கு இளஞ் சேட்சென்னி என்றும் இளையோன் என்றும் பெயர்கள் வழங்க லாயின. அந்த மைந்தர் இருவரும் செவவனே வளர்ந்து, பல கலைகளையும் நன்றாய்க் கற்றனர். அரசியலே யேற்றற் குரிய தக்க வயதை யடைந்தவுடன் சேட்சென்னிக்கு முடிசூட்டப் பட்டது. அவன், அழகிய பெண் ணெருத்தியை மணந்து சோணாட்டை நீதி நெறிக் கிணங்க ஆராண்டு வந்தான்.

இளஞ் சேட்சென்னி தோள் வன்மையிலும், வீரத்திலும், கொடையிலும் மிகவல்ல னாயிருந்தான். வலல இளைஞர் பலர், அவனுக்கு உயிர்த் துணைவரா யிருந்தனர். அவ்விளையோன், பகைவர்களை யெதிர்த்துச் சண்டை செய்து வெற்றி பெறத் தக்க வழிகள் பலவற்றைத் தன்னுடைய நண்பர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் கற்பித்து வந்தான்; மற்போர் புரிவதிலும் மிகத் திறமை யுடையவர்களாய் விளங்க அத் துணைவர்களைப் பழக்கினான். சண்டை செய்வதில் நிகரற்ற வல்லமை பெற்றதுக் கைதேர்ந்த அழகிய பல தேர்ப்படைகளை யுடையவனா யிருந்த அந்த இளையோன், தன்னுடைய அண்ணனுக்கு இள வரசனா யிருந்து பேருதவி புரிந்தான்; தன் தேர்ப்படைகளைக் கொண்டு மாற்றரசர்களை யெதிர்த்துப் போரில் வென்று, அவர்களுடைய நாடுகளைக் கைக் கொண்டு மிக்க புகழுடன் விளங்கினான். அதனால் அவன்,

உருவப் பஃறேர் இளஞ் சேட்சென்னி என்னும் காரணப் பெயரையும் பெற்றான்.

அந்த இள வரசனுடைய திறமையையும் பெருமையையும் கண்டு சேடசென்னி, அள விறந்த வியப்பை யடைந்தான்; தன்னுடைய தம்பியினிடம் மிகுந்த விருப்பங் கொண்டான்; அரசியலையும் அவனே நடாத்தி வரவிடுத்தான். இன்பத்துடனே அரண்மனையில் விருந்து நாடகமாக கழிக்கலானான். உடனிறந்தாராய அவ்விருவரும், தமக்குள் யாதொரு மன வேறுபாடுமின்றி யொழுகி வந்தனர். இளஞ் சேடசென்னி மூதறிவுடைய மொழிக் கிணங்க நடந்து, அறநெறியினின்று சிறிதும் பிறழாமல் நாட்டை யாண்டு, குடிகளுக்கு யாதொரு குறையும் நேரா வண்ணம் திறமையுடன் நாட்டைப் பாதுகாத்து வந்தான்; அரண்மனைக் குரிய நிலங்களை யெல்லாம் செவ்வனே பயிர் செய்ய எளிய குடிகளுக்கு விட்டான். பயிர்த் தொழிலைப் பெருக்குதலும், ஏழைகளைக் காப்பதலும், அவன் மிக்க விருப்ப முடையவனாயிருந்தான். தனனுடைய ஆளுகைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசர்களிட மிருந்தும், குடிகளிட மிருந்தும் குறித்த காலங்கள் தோறும் தக்க முறைப்படி அவன் வரியை வாங்கினான். பகை மன்னர் அந்த இள வரசனுடைய பெயரைக் கேட்டாலே வெருக் கொண்டு நடுங்குவ ராயினர். அமைச்சனனுக்குத் தாங்கள் கட்ட வேண்டிய பகுதிப் பணங்களை மாறாரசர்கள், காலந் தோறும் தவறுதலின்றிச் செலுத்தி வரலானார்கள்.

நாடகள் சில கழிந்தன. அழுந்தூரி லிருந்த வேளாளர் வீட்டுப் பெண் ணொருத்தியை இளஞ் சேடசென்னி, தன் குலமுறைக் கிணங்க மணம் புரிந்தான். அப்பெண், இருப்பிடர்த் தலையார் என்னும் தன னேரிலாத தமிழ்ப் புலவர் ஒருவருடைய தங்கை யாவாள். தம்முடைய

நிலங்களைத் தம் கீழிருந்த குடிகளுக்குச் சிறிது சிறிதாய்ப் பகுத்துக் கொடுத்து உழுவித்து, அக்குடிகளிட மிருந்து இறையைப் பெற்று உண்டு வாழ்ந்திருந்த வகுப்பினரே, வேளாள ராவர். முற்காலத்தில் தமிழ வரசர்க்கு நீங்காத துணைவராயும், மண்டில மக்களாயும், தண்டத் தலைவராயும அக்குலத்தினர் இருந்தனர். அவ்வகுப்பினர் முன்னளிற் சோழ வள நாட்டிலுள்ள பிடவூர், அழுந்தூர், நாங்கூர், நாலூர், ஆலஞ்சேரி, பெருஞ்சிகலை, வல்லம, நிழா முதலிய பெரிய ஊர்களில் வாழ்ந்திருந்தனர்; வேள், அரசு, காவிதி முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றுத் தமிழ் நாட்டிற சிறப்புடன் விளங்கினர். அவ்வேளாளர், துவரையமபதியி னின்று குடி முனிவருடன தமிழ் நாடு போந்த வேளிர் ஆவர் என்றும, துவாரகையை யரசாண்ட நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணல மாபைச சேர்ந்தவர் என்றும சொல்லப்படு கின்றனர். அதனல், அககுலத்தினருடைய பெண்களைத் தமிழ வரசாகளாகிய சேர சோழ பாண்டியாகள் விரும்பி மணம் புரிந்து வந்தார்கள்.

திருமணத்தின் பின்னர் இளஞ் சேடசென்னி, தனக கென அமைத்த நாடா அழகிய மாளிகையில் தன்னுடைய மனைவியுடன் இனிதாக வாழ்ந்திருந்தான். அவனுடைய மனைவி, 'அழகில் திருமகளையும, கற்பில் அருந்ததியை யும் ஒத்திருக்கின்றள இவள்' என்று பலராலும் புகழ்ந்து பேசத் தக்கவளாய் விளங்கினள். அந்நங்கை, கொண்டவ னையே கண் கண்ட தெய்வமாக எண்ணித் துதித்தும், கற் பெனப் படுவது சொற் றிரம்பாமை என்பதையே நோன்பாக கொண்டு கணவனுடைய சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தும், நாணம, மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண் களுக் குரிய நாற்குணங்களையும் நல் லணிகலன்க ளாகக் கொண்டு கணவனுக் கினியளாயும் ஒழுகினள். இவையோ

னும், அவனுடைய மனைவியும் மன மொத்து அன்பும் அருளும் உடையவராய் இல்லற வாழ்க்கையை நல்லற வழியே இன்பத்துடன் நடத்தினர்.

அங்ஙனம் சில நாட்கள் கழிந்தன. அப்பெண்மணி கருக் கொண்டாள். அதை யறிந்து இளஞ் சேட்சென்னி மிக்க களிப்பை யடைந்தான்; அறிவிலும் ஆற்றலிலும் சிறந்து விளங்கத் தக்க மைந்தன் ஒருவனைத் தனககு அருளுமாறு வேண்டிக கடவுளை அல்லும் பகலும் துதித்து வழிபட்டான். அவனுடைய இல்லக் கிழத்தி கருக் கொண்ட பொழுதே மூத்தோனுடைய இல்லாளும் கருப்பவதி யானாள். தன் மனைவியின் நிலைமையைக கண்டு சேட் சென்னியும் மிக்க மன மகிழ்ச்சி யடைந்தான். தம்முடைய கருப்பங்கள் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து வர அம்மாதர், மக்கட் பேறளை யடைதற் குரிய காலத்திறகு அணிதாயினர்.

அப்போது, வருவதை யறிந்து கூறும் நிமித்திகன் ஒருவன், அவ்வரசர் கோயிலை யடைந்தான். அந்தச சான் றோனைச் சேட்சென்னியும, அவனுடைய தம்பியும் அன் புடன் வரவேற்று, அவனுடைய இணையடிகளை வணங்கி நின்றனர். ஆசி மொழிந்து அவ்வரசரை நோக்கி நிமித்திகன், "திருவுடை மன்னரே! நீவிர் இருவீரும் எந்நாளும் இன்பமே எய்தி வாழக் கடவீர். உம்முடைய குலப் பெருமை, அளவிடற் கரிய தாகும. உம்முடைய முன்னோர் கள், அற மேற்கொண்டு மறங் கடிந்து, வீரத்திலும் கொடை யிலும் ஒப்பற்றவர்களா யிருந்து, இத் தென்னாடு முழுவதை யும் செங்கோ லோச்சிக் காத்தார்கள்; பல கோயில்களைக் கட்டிக் கடவுளை வழிபட்டார்கள்; எண்ணிறந்த குளங் களை வெட்டியும, ஏரிகளைக கட்டியும, சோலைகளை வைத் தும், சாலைகளை யுண்டாக்கியும் மககளுகுப் பல வகையில் உதவி புரிந்தார்கள்; தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியை மிகப்

பாராட்டியும், தமிழப் புலவர்களுக்கு வாரிவாரி வழங்கியும் போற்றினார்கள். அத்தகைய பெருந்தன்மை வாய்ந்திருந்த மன்னர் மரபில் தோன்றிய நீயிருந்தும், நற்குணங்களுக்கு உறைவிடமாயிருக்கின்றீர் என்பதை பெருக்கியமைப் பான விளைவினென்றே. கோடு கோடாமல் அரசாளும் குடிகளுக்குக் கோரும் துன்பங்களைக் கூடாது, யாவர்க்கும் இன்பமுண்டாகுன்ற நீதி, எல்லா வல்ல திருவாளர் அருளால் பல் யாக செலவங்களையும் மேற்கொண்டு இன்னிகாக வாழ்வீர்களாதலால் யாதொரு குறையும் நேராவண்ணம் அக்கடவுள் உம்மைக் காத்தளிப்பார்,' என்று மொழிந்தான்.

இம்மொழிகளை உரைத்தவுடனே அவ்வரசர் இருவரும் உவகை கொண்டனர்; அந்த அந்தணர் நோக்கி, "பெரியீர்! எம்முடைய குடிப்பிறப்பு நுமக்குத் தெரிந்திருப்பினும் எமக்குப் பிறப்பால்" என்று கேட்டனர். சிறிது நேரம் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் இருந்த பின்பு அந்தணர், அரசரைப் பார்த்து, 'பார்த்திவனே முடியாது! நம்மிருவர் மனிதரும் இன்ன பிறப்பு என்பதை அறிந்து கூறியவர்களாயிருக்கின்றனர். அவ்விருவர்க்கும் அணுவளவும் பேதமில்லை. அயினும், இறைவன் பொழுதைக் கடந்து காலத்துக்குப் பிறந்தும் மைந்தனே உம்முடைய குடிப்பெயரை விளக்கி, மிகப் புகழுடன் இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஒரு குடையின்கீழ் ஆளுவான். அப்புதல்வனுக்கு முடிசூட்டுதல் நலம் தருமே," என்று கூறினான்.

அம்மொழிகளை செவியுற்ற மன்னர் இருவரும் களிப்படைந்து, அப்பெரியோனைப் பார்த்து, "அறிஞரே! எமக்குப் பின்னர் இந்நாட்டைச் செவ்வையாய்க் காக்கக் கூடிய புதல்வனையே யாம் அடைய விரும்புகின்றோம். மூத

தோனே அரசுரிமையை யேற்கக் கூடியவனுவான் என்னும் முறையைக் கடைப்பிடித்த தொழுகையாம் இசுகிக்கின்றேம அல்லேம். ஆதலேதானுக காயினும், அன்றி இவ்வேபானுக காயினும் நீர் சொன்ன ஓரையில், அரசனுக்குரிய அமைப்புடன் பிறக்கும் மைந்தனே இருந்து, நமக்கு யாளக் கடவன," என்று இசைத்தனர். அதற்கு அசசாவதி முன, "உடல் முடை யாளனுக் குணிவு சாயச் சிறந்தவேதாகும," என்று பதிலுரைத்துப் பணிவுரவு கொண்டாள.

மன்னருடன சிறிது நேரம் இனபம பயிற்ச அளவளாவிப் பேசி முடிந்தது அருமிருதிகன், அவளரசனை வாழ்த்தி, விடைகொண்டு அரசியிடத்தை விட்டு அகன்றனன். இவ்வண்ணம் நாழிகை கழிய மன்னிக னிருவரும், மகப்பேறு நோயுக குளளாகி மிக வருந்தினர். ஆதலேதான பின்னர், அந்நாளாரம்பம் பார்த்து ஓர் ஆண குழந்தையைப் பெறறெடுத்தனள். அப்புதல்வனை பிறந்தவுடன சேடசென்னியும், அவனுடைய இளநாளின உறவின முறையினரும், அறிந்த துயரடைந்த குளளாளுகள். அவர்களுடைய மனங்கள் கலங்கின; முகங்கள் வெளுறுபட்டன. "ஐயோ! இவ்வேயான மகனை தாய் பெயதிப பிறகவ போகின்றுளே! நமிழ்நிகன் சொன்ன வண்ணம் அபபுதலுவின இருவரடைக் கைபபற்றி யாரும் சனமை படைவாளென," என்று மணணி அவர்கள் உளளந்தாளுகள். இவ்வேயோன பன்னி அன்று பிள்ளையைப் பெறறுள் அலலள. அவள அடைந்திருந்த நோயும சிறுக குறைந்துகொண்டே வந்த தொடங்கியது. அறைப்பொழுது முடிவடைந்தது. சேட சென்னிகுக குறை நேரந்தது எனறு சொல்லுதறகு அறிகுறியாமாறு பேரிருள் மூண்டு முழந்தது.

மறுநாட் பொழுது புலர்ந்தது. தன் குல பர்வை விளக்கப் பிறக்கும மைந்தனுக கண்டு களிகக பேரவாவுடன்

வருவானைப் போலக் கதிர்ச்செல்வனும், குணதிசையி னின்று வானகத்தை நாடி மேற் கிளம்பினன். சோழ வரச குடைய வீரத்தைக் கண்டு அஞ்சி யோடும் மாற்றலரைப் போலக் கங்குலாகிய நங்கையும் நாணி நடந்தாள். நிமித்திகன் கூறிய நல் லோரை நடிக்க லாயிற்று. அழுந்தூர் வேண்மாள் ஓர் ஆண்மகவைப் பயந்தாள். இளஞ் சேட் சென்னி உள மிக மகிழ்ந்தான். சேட்சென்னியும், அவனுடைய மனைவியும், அவரைச் சேர்ந்த மற்றையோரும் அப்பிள்ளையினிடம் பொறுமை கொண்டனர்; மன மிக வருந்தினர். தாய் வயிற திருந்து தாய மெய்திப் பிறந்த அம்மைந்தன், அழகிய வடிவமும், அகன்ற மார்பும், அம் மார்பிற் செம்பொறியும் உடையவனுய் மா மாயனைப் போலக் காணப்பட்டான்; கண்டவர் கண்களையும் மனங் களையும் கவரத் தக்க பொலிவுடன் விளங்கினன். அப் பிள்ளையைக் கண்ட பலரும், பெருங் களிப் பெய்திக் கொண்டாடினர். தமிழ் நாடு முழுவதையும் ஒரு குடை யின் கீழிருந்து ஆளுதற் குரிய மைந்தன் தமக்குப் பிறந்தான் என்று அப்புதல்வனுடைய பெற்றோர், உள மகிழ்ந்து, உடல் பூரித்து, அறங்கள் பலவற்றைச செய்தனர்.

பகுதி. உ

இளவோன் மைந்தனுக்குற்ற இடுக்கண்கள்

அருமை யெய்திப் தமக்குப் புதல்வன் பிறந்தான் எனக் கொண்டு இளஞ் சேட்சென்னியும், அவனுடைய இல்லக கிழத்தியும், மிக்க வருத்தத்தை யடைந்த வறிய னெருவன் பணக் குவியலைத் தன்னெதிரிற்

கண்டதைப் போலவும், உண்ணக் கூடிய உணவை யிழந்த ஒருவன் தேவாமிருதத்தைப் பெற்றதைப் போலவும், வெகுமையினால் வருந்தி யலைந்த ஒருவன் கற்பக மரத்தின் நிழலை யடைந்ததைப் போலவும், உலக இன்பங்களை வெறுத்து ஓடிய ஒருவன், தன் எதிரில் ஞானசாரியர் ஒருவர் இருக்கப் பாதத்தைப் போலவும் அளவிறந்த மகிழ்ச்சிக் குள்ளாயினான். அவனிருவரும், வழியாகிய ஒரு வேலாயன், தான பயிரிட்ட வயலை நாயினால் தாக்குண்ட செயலைப் போலவும், ஒப்பற்ற கல்வியைக் கற்க விரும்பினேனை, தன்னுடைய ஆசிரியர் கற்பித்த பாடங்களைக் காப்பாற்றுகின்ற செயலைப் போலவும், மனுமுறைக் கிணங்க அரசியலை நடாத்துகின்ற மன்னன் ஒருவன், தன் ஆளுகைக் குட்பட்ட குடிகளைக் காக்கும் செயலைப் போலவும், தாம் பெற்ற பிள்ளைபோல் கண்ணுங் கருத்துமாய்க் காப்பாற்றி வந்தனர்.

நாடோறும் அழுந்தூர் வேண்மான், தான பயந்த அருமருந்தன்ன குழந்தையை நன்றாய் நீராட்டியும், தூய ஆடைகளால் அப்பிள்ளையின் உடம்பைத் துடைத்தும், அக்குழந்தையின் செவிகளிலும் உந்தியிலும் தங்கிய நீரை யுந்தி அப்புறப் படுத்தியும், வாயின எச்சத்தை யெடுத்துக் கொண்டு இழைத்த நிலப் போட்டிடும், அழகுடன் விளங்கக் கண்களுக்கு மை தீட்டியும், காலுக்குக் சதங்கைகளையும் கண்டைகளையும் பூட்டியும், பொன்னாற் செய்த அரைஞாண் கயிற்றை இடையிற் கட்டியும், புலி நகங்கள் சோத்த பதக்கத்தையும் முத்துமாலையையும் ஐம்படைத் தாலியையும் மார்பில் தொங்க அணிந்தும், பொற்காப்புக் கைக்குக் கைக்குக் கட்டும, நெற்றிமேல் சுட்டி யொன்றைச் சூட்டியும, நல்லாடைகளை யுடுத்தியும, அம்மைநச்சினைக் தன்னுடைய இரண்டு கைகளாலும் வாரி யெடுத்து, மார

போடு அணைத்து, உச்சி மோந்து முத்த மிட்டு மகிழ்ந்தும், கண்மிசசல் போக்கியும, அன்புடன் பால் உண்பித்தும், பசும் பொன்னுற் செய்த தொட்டிலிற் படுக்க வைத்தும் களிப்பாள். இனையோனும், தன்னுடைய புதல்வனை ஒவ்வொரு நாளும பன்முறைக கண்டு களித்து, முத்த மிட்டு மகிழ்வான்.

இனையோனும் அவனுடைய மனையாளும், தம்முடைய புதல்வனை அன்பனம் பாராட்டி சீராட்டி வளர்த்து வர, அம்மைந்தன் வளர்பிறைத திங்களைப் போல் நாளுக்கு நாள உருவத்திலும அழகிலும வளர்ந்து வந்தான். சில ஆண்டுகளுக்குள ஒருவன்பின் ஒருவனாக மைந்தர் ஒன்பதின்மர் மூத்தோனுக்கு உதித்தனர். இளஞ் சேட்சென்னி பெற்ற மைந்தன உயிருடன் இருப்பானையின், தன்னுடைய புதல்வர்க் கின்றி அரசியலை அமமகன் கைக்கொளளாக் கடியவனவான் என்று கருதி, அப்புதல்வனுடன அவனுடைய தாய் தந்தையரையும கொலை மனத்திற் கொண்டு சேட சென்னி, பல வகைச சூழ்ச்சிகளைச் செய்தான். இனையோன், தன்னுடைய கணவனைக கொண்டிருந்த வஞ்சக நெஞ்சத்தை யுணராதவனாய அகங்கொடி யோனிடம் அனபுடனை ஓடிச் சென்று வந்தான்.

சூதே தான் கொண்டிருந்த கள்ள உள்ளத்தை இனையோனுடைய மைந்தனாகிய இருமபிடர்த் தலையார், எவ்வகையினுலோ அறிந்து கொண்டார். அதனல் அவர், தம்முடைய தங்கையின் வீட்டில் தங்கி யிருந்து, அவருக்கும் அவனுடைய கொழுந்துக்கும் மைந்தனுக்கும் யாதொரு துன்பமும் நேராமற் செய்ய எண்ணிக காவல் பூண்டார். அப்புலவர் பெருமானுருடைய அரிய காவலால் சேடசென்னியினுடைய கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைவேறுதற் கின்றி யொழிந்தன. இனையோனுடைய புதல்வனை எவ்வாறாயி

னும் கொல்ல வேண்டு மென்று எண்ணி உறுதியாகத் தீர்மானித்த கொடும் பாவியாகிய அச்சேட்சென்னி, தன்னுடைய கருத்தை முடித்தற்கு ஏற்ற காலத்தை மிக்க ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்தான். இரும்பிடர்த் தலையாரால் அகலநாடு தொழிலாளனுடைய கெட்ட எண்ணத் திற்குச் சின்னாள வரை இடையூறு உண்டா யிருந்தது.

அந்நிலைமையில் ஒருநாள் அறிவுடைப் புலவராகிய இரும்பிடர்த் தலையார், ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தம் முடைய தங்கையின் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றிருந் தார். அவ்வேளை சேட்சென்னியும் அவனைச் சேர்ந்தவர் சிலரும் ஒன்றுகூடிக் கனாத் தன்மையால் இளையோனு டைய மாளிகையைத் தீக் கொளுவினார். சடுதியில் எல் லாப் பக்கங்களிலும் கொழுப்புப் பற்றி மூண்டெரிந்தமையால் இளஞ் சேட்சென்னியும் அவனைப் பின்னியும் திடுக் கிட்டு, நாலாப் பக்கங்களிலும் ஓடிப் பார்த்தனர்; மாளிகை யின் உள்ளிருந்து வெளியேறுகற் கோவைபோல் குழுமி நின்றனர்; பதை பதைத்தனர்; தளர்ந்து தத்தித்தனர்; அழுது வருந்தினர்; பலவாறு கூவி யரற்றினர்; திசைதி தனர்; மெய மறந்தனர்; பதறித் தரையில் வீழ்ந்தனர்; திக் கிரையாயினர்.

மாளிகை தன்றுப்பு நெய் பற்றி யெரிந்து கொண்டிருந்த போது வெளியிற் போயிருந்த இரும்பிடர்த் தலையார் திரும்பி வந்தார்; விடுதி நிலைமையைக் கண்டார்; நடு நடுங்கினர்; "ஆ தெய்வமே! ஐயோ கடவுளே!" என்று கூறி யரற்றினர்; பெருமூச செறிந்தார். அவருடைய உயிரும் உடலும் பதை பதைத்தன; குழி குழிந்தன. தம் முடைய உயிரையும் உடமையையும் சிறிதும் பொருட் படுத் தாமல் அவர், நெருப்புக் கிடையில் அம்மாளிகைக்குள் நுழை வெனப் பாய்ந்தார்; தமக் கெதிரில், தீயால் பிடிக்கப் பட்டா

மல் புகை நிறைந்திருந்த ஆண்டோரிடத்தில் தம்முடைய மருமான், மனம் பதைக்க, உடல் நடுங்கத், துள்ளித் துடித்து, அலறி யழுது கண்ணீரும கம்பலையுமா யிருந்து, அரிதிற் புலப்பட, உயிரை உடல் நாடுவதைப்போல் அப்புதல்வனை இரு கைகளாலும் வாரியெடுத்து, அழுதமாகக கருதி மாபோடணைத்துக் கொண்டு சுடுதியில் திருமபி நெருப்புக கிடையிற புகுந்து மாளிகையின் வெளிப்புறததை மிக விரை வில அடைநதார். ஆ! அகதமிழ்ப் புலவருடைய வீரச செயலை எதற்கு ஒபபிடலாம? அபபெருநதகையார் செய்த பேருதவியை ஒபபோல்வா, யாண்டு செய்திருககின் றனர்? அறிவுடையார் செயலக ளெலலாம அவ்வாறே இருபபன போலும!

இணையறற வீரததுடன தமமுடைய தங்கையின் செல்வக குழநதையை யெடுதது கொண்டு மாளிகையி னின்று புலவர் வெளியேறிய காலதது, அசகிறுவனுடைய கால் ஒனறில நெருபபுப படடுச சிறிது தீஙகை விளைவித் தது. அகதாலின் மேறபுறம கிறிதளவு கரிநதுவிடடது. அதனால, அமமைநதனுககுக கரிகாலன் எனனும பெயர் உண்டாயிறறு. வீட்டுககுத தீயிட்டுத, தாம அடையதற கிலலாமல வீடபுனபதறகும் தீயிடுக கொணட கொடி யவர், தமமால நெருபபுக கிரையாககப படட மாளிகையி னின்று யாராயினும உயிருடன் வெளியேறுகின்றனரா என்று ஓர இடத்தில் மறைநதிருந்து, உறறுப பாரத்துக் கொண்டிருநதனர். பெருந தீயினுகுச சறறும அஞ்சா மல் வீடடினுட் புகுந்து தமமுடைய மருமானுடன் வெளிப் போநத புலவர் பெருந தகையாரைக் கண்டு அக்கொடிய பகைவர வியபபடைநதனர்; ஓடிப போய்ப் புலவரை யணுகி, அவரிடம இருநத சிறுவனைப் பற்றி வனமையால் இழுத் தெடுதததுச சென்றனர். வருசனையால் சிதைத்துக்

கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்ததுச் சேடசென்னி, அப் புதல்வனைச சிறையிலிடுக கட்டளை யிட்டான். அப் பொழுதே அவ்வரசனுடைய ஏவலாளர், அந்தச சிறுவனை யழைத்துச சென்று சிறையி லடைத்தனர். அசசெயலைப் பார்த்து இருமபிடார்த தலையார், புனிறுமிளங் கன்றை யிழந்த பசுவைப்போல் மனம் கலகக மடைந்து, வருந்தி யேங்க லானார்.

என்னே! சினனஞ சிறுவனுககுச சேடசென்னி யிழைத்த தீங்குகள, அமமமம மிகக கொடியன! கேடப வாகதே மனம் கலகக முணடாகினற தென்றால, அவறறை நேரிற பார்த்த இருமபிடாத தலையாரும, மறறைப பெரிய வரும எனன பாடுபடடிரார? உயாரந்த குலத்திற பிறந்த சேடசெனனியினுடைய மநதிரினதனதை என்னெனறு சொல லலாம? அரசன் அன்று கொன்றால் தெயவம் நின்று கொல்லும் எனபதும ஆன்றோருடைய அரிய மொழியை அமமூட மனனன் அறிந்திலன போலும! சிறையி லடைககப் படட சிறுவனுககு நேரந்த தினபஙகளை எண்ணி யாதாம வருந்தார?

சிறைபபடட கரிகாலன் துயரக கடலுககுள் மூழ்கிய வனாய் மிக வருந்தலானான; தனனுடைய தாய் தந்தையர் இறந்தனர் என்பதை யறிந்து கல்லும கரைந்திருகப் புலமபி வருந்தினான; தன்னுயிரைக காத்தளித்த பெறறாரும அம்மா னிடமிருந்து பிரிந்தமைககு மனம் பொறாமல் வருந்தான; சேடசென்னி இழைத்த பொலலாஙகை உன்னி யுன்னி மன முருகினான; தியினால தன் காலில் உண்டாகிய புண் ணின் நோய்கருச சில நாடகள்வரை மிக வருந்தினன. ஒவவொரு நாளும் வேளை தோறும மறவாத வின்றி அவ னுககுத் தகக உணவு கிடைததிலது. அதன்பொருடடு மன மிக உளைந்தான் அவன். அசசிறைச்சாலைக் காவ

பிருந்த தெருவிற் பிள்ளைகள் பலர், துள்ளி விளையாடுவ ராயினர். அச்சிறுவரைப் பார்த்தபோ தெல்லாம் கரிகால னுடைய மனம், சொல்லொணாத் துன்பத்திற் குள்ளாயிற்று. அப்பிள்ளைகளைப் போலத் தான் விளையாடுதற கின்மையை நோக்கி அவன், தேமபித தேமபி யழுதான். இளஞ் சேட சென்னியினுடைய உயர்ந்த தன்மையை மனததிற் கொண்டு சிறைக் காவலருட் பலா, கரிகாலனிடம் மிகுத இரக்கங் கொண்டிருந்தனர்; அநதச சிறுவன் மன வருத்த மடைந்த போதெல்லாம அகதகாவலா, அவனுககு இனப முண்டாகு மாறு பேசினா; பழங்கள், பண்ணிகாரஙகள, பால் முதலிய வறறைக கொணாந்து கொடுதது அப்புதல்வனை யுண்பிகக லாயினர்; அரசன் அறியா வணணம அம்மைநதனுககு வேண்டிய உதவி களை யெல்லாம அடிகடிச செய்து வந்தனர்.

பகுதி. கூ

கரிகாலன் அரசனதல்

சோழனுடைய தீச் செயல்களையும், கெடட எண்ணங் களையும கண்டு இருமபிடாத தலையார், மனம் நொநது துகஙகித்தார். அக்கொடுங் கோலனை வஞ்சிதது கரிகாலனைக காகக அவர், பலவகைச சூழ்சசி களைச் செய்தார்; பலவாறு முயறசிததுச சிறைச சாலையி லிருந்த காவலர் எல்லாரையும் தம வயப் படுத்தினர்; அக் காவலர் உதவியால பகைவர் அறியா வண்ணம நாடோறும் சிறைச் சாலைக்குட் சென்று, தம்முடைய தங்கையின் புதல் வனுக்குக் கல்வி கறபிக்கத் தொடங்கினர்; அம்மைநத

னுடைய விருப்பத்திற் கிணங்க ஒவ்வொரு காளும் நல் னுணவு, சிற்றுண்டி முதலியவற்றைக் கொண்டுபோய் அவ னுக்குக் கொடுத்து வந்தார்; அன்பார்ந்த அம்மருமா னுடைய மனம் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கு மாறு செய்தார்; அரச குலத்தினாக் குரிய வாட்கலை, வில்கலை முதலியவற்றை அப்புதல்வனுக்கு முறையே கற் பித்தார். சில நாட்களுக்குள் அம்மகன், எல்லாக் கலைகளி யும் நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து, கைதேர்ந்தவ னானான்.

இயற்கையிலேயே நுண்ணறிவு படைத்த கரிகாலன், தன்னுடைய மாதுலனா சொல்லுக கிணங்க நடந்து, தான் பயின்ற கலைகளிற் செவ்வனே பழகி அரிமா வன்ன ஆற்றலை யும், மிக்க மனத துணிவையும் அடைந்தான். தம்முடைய மருமான் புதிதகூர்மையையும், தோள் வன்மையையும், அஞ்சா நெஞ்சத்தையும் பார்த்து அழுந தூர்ப் புலவர், மனக் கவலையற்று ஒருவாறு மகிழ்ச்சியுற்று இருந்தார். தன்னை யழிக்கச சேட்சென்னி புரிந்த தீங்கைப பற்றி அப்போதைக கப்போது நினைந்து கரிகாலன, அதற்கியோனிடம மிக்க அருவருப்புக கொண்டான்; அடங்காச சினமடைந்தான்; பெருமூச செறிந்தான; பற்களை நெறு நெறெனக கடித்தான். அவனுடைய கண்களும் முகமும சிவந்தன; தோள் துடித் தது. சிறையினின்று வெளியேற ஏற்ற காலததை எதிர் நோக்கிய தன்னுடைய தோள்வன்மையை யடக்கி யமைதி யுடன் அவன் இருந்தான. திருமகளாருடைய அருளைப் பெறுதற் குரிய நன்னாள, அவனை நெருங்கி வரலாயிற்று.

சிறந்த நோகதத்துடன் சிறையி லிருந்த சீரிளம புதல் வனை எங்ஙனம் கொலை புரியலா மென்று சோழவரசன், பன்முறைதன் மனத்தில் ஆராய்ந்து பார்த்தான்; உலகத் தினர் தன்னைப் பழிக்காமல் இருகதத் தக்க தொரு விரகால் அச்சிறுவனை யொழித்தலே நல்ல தாகும் என்று உட்

கொண்டு, தகுந்த தொரு நாளை ஆவலுடனே எதிர்பார்த்திருந் தான். அதற்கிணங்கிய தினத்தில் மன்னன் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் கரிகாலன், நுண்ணிய பல சூழ்ச்சி களால் தான் தங்கி யிருந்த சிறைச்சாலையின் கதவுகளை வன்மையுடன் புடைத்துடைத்து, வாலுருவி விடப்பட்ட வயப் புலியைப் போல வெளிப்பட்டான். அச்சிறைச்சாலை யின் வாயிலைக் காத்திருந்த காவலரை சிலரை, அவரின்ற பிடிக்க அவன் வழிக் கெதிரில் விரைந் தோடினர். அக் காவலரிடமிருந்த தொரு நீண்ட வாளை வன்மையினாலே கவர்ந்து, அதை வீசி அவரைத் துண்டங்களாக வெட்டி வீழ்த்திக் காற்றினும் கடிதாக விரைந் தோடினான் வீரத்தில் மிக்க உருவப் பஃறேர் இளஞ் சேட்சென்னி பெற்ற இளைய வீரன்.

காவலர் சிலர் ஓடிச் சென்று அரசனை யணுகிக், கரி காலன் சிறையினின்று ஓடிய செய்தியை யுரைத்தனர். அதைக் கேட்டு மன்னன் திடுக்கிட்டான்; "ஐயோ! கைக் கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமற போயிற்று என்னும் பழ மொழிக்கு யான் இலக்காயினேனே! என்னுடைய எண் ணங்களெலாம் வீணாயினவே! கரிகாலனை எவ்வளவு மனத் துணிவையும் வீரத்தையும் படைத்தவனாயிருப்பா னே? இனிமேல், அவன் இங்ஙனம் தப்பித்துக் கொண்டு ஓடிப் போவானா? இனி, என்னைக் கொல்ல அவன் வழி தேடி வானே! அருமை! என் மைந்தரையும் நசுக்கி அரசியலைக் கைக்கொள்ள முயற்சிப்பானே! மன்னியும், என்னைச் சார்ந்தவரையும் வேருடன் தொலைக்க கறுவிக் கொண்டிருப் பானே! அவனுடைய அமைச்சர், நூலறிவுடன் உலகியல் அறிவையும் சாலப் படைத்த புலவனாவான். அவனுடைய உதவியால் அப்பையன் சிறந்து விளங்கக் காலம் நேர்ந்தது போலும்! நான் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்

தேத! என்ன செய்வேன்? இனி, எவ்வாறு அவனைப் பிடிதத்துக கொலலப் போகிறேன்," என்று எண்ணிச சறறு நேரம ஏங்கியிருந்தான்; பின்னா, காவலர் பலரை வர வழைதத்துக, கரிகாலன அநநாட்டில எவவிடதிருப் பினும பிடிதது உறுதியாகக கடடித தூகக்கொண்டு வரு மாறு கடடளையிடடு அனுபபினன். அககாவலரும காவல னுடைய ஆணையைத தாங்கி விரைந்து போய்ச சோழ நாடடிற் பல விடங்களில இவனையான மைந்தனைத தேட லாயினா.

கானவா வலியிற படடுத் தபபி யோடிய மானைப் போல் விரைந்து தோடிய இளைய வீரன், சோணாடடிற பல ஊர்கள தோறும சென்று மறைந்து திரிந்தான; புகலிடம் காணு மபச சிறிது மன வருந்த மடைந்தான. சோழ நாடடிற குள் எந்த ஊரிலும தங்கியிருக்க அவன் விரும்பினன் அல லன். "இச சோழ நாடடில தங்கி யிருப்பே னாயின், இதை யாரும மறந்தின விதையாய மனனனால் எனக்குத் துனபம நேரக்கூடும். வேறொரு நாடடை யடைந்து மறைந்து வாழ்ந திருந்தாலே நனமைத தாகும். தக்க உதவி யும வேளையும வாய்ந்தபோது இந்நாடடை நாடி என்னைக் கொல்லக கருதிய சேடசென்னியை என் வாளுக்கு இரை யாக்குவேன்," என்று எண்ணி அவ்விளைஞன், விரைந்து நடந்து, சேரனுடைய தலை நகரமாய கருவூரை யடைந்தான்; ஆனாலு, தனனை இனனான என்று ஒருவரும அறியா வண்ணம மாறு வேடம பூணடு மறைந்து வாழ்ந திருக்க லானான.

ஏயுந்துச சென்ற சிறுவனைக கண்டுகொணரப் போன காவல ருடைய முயறசி பயனற்ற தாயிற்று. அக்காவலர், சில நாடகள் வரை அசசோழ நாடு முழுவதும் தேடித் திரிந்து அலைந்தனர; கரிகாலனைக கண்டிலர; வெறிதே

திரும்பிச் சென்று அரசனை யணுகிப் பணிந்து, அவனை நோக்கி, "மன்னர் பிரானரே! நம்முடைய நாடு முழுவதும் திரிந்து, ஒவ்வோர் ஊரிலும் முள்ள வீடுகள் தோறும் தேடினேம்; மலைகள், காடுகள், சோலைகள் முதலிய எல்லா விடங்களிலும் போய் நன்றாய் உற்று நாடிப் பார்த்தோம். அந்தக் கரிகாலன் கிடைத்த திலன். எங்கள் கண்களிற் பட்டிருப்பா னாயின், அவனை நைபப் புடைத்துக் கயிறுகளால் இறுகக் கட்டிப் பூமியிற் கிடத்தி இழுத்து வந்திருப்போம். அவன் எங்குச் சென்றானோ? எவ்வாறு மாண்டானோ? அவன் உயிருடன் இருந் திருப்பானாயின், எங்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டிருப்பானே! நாங்கள் தேடிப் பாராத இடமே இல்லை. ஒவ்வோர் இடத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் போயப் பார்த்தோம," என்று கூறினர். அவற்றைக் கேட்டு அரசன் நம்பினான் அல்லன். இரும்பிடர்த் தலையாருடைய உதவியால் கரிகாலன் சோழ நாட்டைக் கடந்து சென்று, வேறொரு நாட்டில் தங்கி யிருக்கக் கூடும் என்றும், சில் லாண்டுகளுக்குப் பின்னர் வெளிப் படுத்த தன்னை யெதிர்க்க வருவான் என்றும் எண்ணி வேந்தன் முகவாட்ட மடைந்தான் மன்னனுடைய அகத்தின் குறிப்பை முகத்தால் அறிந்த காவலர், அஞ்சி அப்புறம் அகன்றனர்.

தன்னுடைய தங்கையின் புதல்வன் சிறையை நீக்கிச் சென்ற ஞான்றே இரும்பிடர்த் தலையாரும் உறையூரை விட்டகன்றார். தம்முடைய ஊரை யடைந்து அவர், கரிகாலனுடைய செய்தியைக் கேட்க மிக்க ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மைந்தன் கருவூரைச் சேர்ந்து பகைவர் பெருங்கா வண்ணம் தன்னைக் கருத்துடன் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றான் என்பதை யறிந்து அவர் உவகை கொண்டார். உடனே அப்புலவர், சின்னாள் வரை அவனைக்

காத்திடுமாறு கருவூரிலிருந்த பெரியவர் சிலர்க்குச் செய்தி யனுப்பினர். கலை பல பயின்ற அறிஞர் மொழியைக் கலை மேற்கொண்டு அப்பெரியவரும், கரிகாலனைக் கண்டு பிடித்து அத் தம்முடைய வீடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்று, அவனுக்கு அறுசுவை யுண்டி, நல்லாடை யணிகள் முதலிய வற்றை அன்புடன் நல்கி யோம்பி வந்தனர். தம் முடைய நெஞ்சையையும் மைத்துனனையும் பதைக்கப் பதைக்கக் கொருப் பிட்டுக் கொன்றவனும், சிறு மருமானைக் கொல்லக் கருதி அடாத செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தவனும் மாகிய சோழனை வாட்டிக், கரிகாலனுக்குச் சோணாட்டின அரசுரி மையை யளிக்க வேறு தொரு வழியை யறிய இரவும் பகலு மாய் எண்ணி இருமிடாக் கலையார் ஆராய்வா ரானார்.

நாட்கள் சில செலலச் சேட்சென்னி இறந்து பட் டான். அவனுடைய மைந்தர் ஒன்பதின்மரும் அறிவில் லாதவரும், தோளன்மை யற்றவரும், ஒற்றுண்மையைத் துறந்தவருமாய் இருந்தனர். தந்தை யிறந்த பிறகு அப் புதல்வருள் ஒவ்வொருவனும், தான தான் அரசியலை யடைய வேண்டு மென்று சோழி ஒருவனோடு ஒருவன் முரணிச் சண்டை யிட்டுக் நாட்டிலுற்ற தீவகை விளைக்கத் தொடங்கினர். அதனால், உறையூரிற் பெருங் குழப்ப மொன்று உண்டாயிற்று. அரசகாரத்தி லிருந்த பெரியவர் பலரும், சேட்சென்னியின் புதல்வருக்குப் பலவாறு அறிவுறுத்தினர்; ஆயினும், அரசாட்சிக் குரியாரைத் தேர்ந் தெடுத்தல் ஒருவாறும் கூடாமையா யிருந்தது. ஆகலால், அறிஞர் பலரும், சேட்சென்னியின் புதல்வர் மைந் தர் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆராய்ந்து அக்காலத்துக் குரிய வழக்கம் போலப் பட்டத்து யானையை விட்டு அரசு ரிமைக் குரியாரைத் தேர்ந் தெடுக்க எண்ணி முடிவு செய் தனர்; அம்முடிவுரைக் கேற்ப நாட்டார் நல்ல தொரு நாளை யெதிர் பார்த்திருந்தனர்.

உறையூரில் நிகழ்ந்த குழப்பத்தைச் செவியுற்று இருபிடர்த் தலையார் மிக்க களிப்பை யடைந்தார்; தம் முடைய மருமானுக்கு நற் காலம் பிறந்த தென்று உட கொண்டார்; அவனை அரசலுகுதறகு அதுதான் ஏற்ற கால மாகுய என்று நினைத்துத தாய இருந்த இடத்தை விடடுப புறப்பட்டார; பாண்டிய நாட்டை நாடி விரைந்து நடந்தார்.

அந்நாளில், மதுரையைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு பாண்டிய நாடடைப் பெரும் பெயர் வழுதி என்னும் வேந்தன் ஒருவன், மனு நெறிக நிணங்க அரசாண டிருந்தான். அந்தப் பாண்டியன், வாட் போரில நிக நறறவனும் யானையின் மீதேறிச சண்டை செய்தலில் ஒப் பற்ற வன்மை படைத்தவனும், குதிரையிவர்ந்து அம ராற்றலிற் பெரும் புகழ் படைத்தவனும, மற போர் புரிவதில் ஒப்பாரும் மிக காரு மற்றவனு மாவான். கையில வாளை யேந்தி யானையை யூர்ந்து போாகளம் புகுவானுயின், அவனைப பார்த்தஞ் பகைவா, கூற்றுவனைக கண்டவரைப் போல் மனங் கலஙகி, அஞ்சி நடுஙகி, விதிர் விதிதது முதுகு காட்டிப் பறந தோடுவர். அதனல் அவவழுதிகதுக கருங்கை ஒள்வாட் பெரும் பெயர் வழுதி என்னும மாண்புடைப் பெயரு ஒன்றை அறிஞர் வழஙகலாயினர்.

அப்பாண்டியர் கோன, கொடை யிலும உயர்ந்தவனு யிருந்தான; இரப்போா எநநேரதில வநது எதைக கேட்டாலும இல்லை என்று சொலலாமல், கேட்டவர் விருபிய அளவிறகு மேல் அன்புடன் வழங்கும் அரிய வள்ளல் தன்மையை வாய்த் திருந்தான்; தமிழ்ப புலவர்க ளிடம பேரன்புடையவனுயும, அவர்களுகு வரம் பின்றிப் பொருள் முதலியவற்றைக கொடுதது ஆதரிப்பவனுயு மிருந்தான். சொன்ன சொல்லை எநநிலமையிலும் கடவா

மற் காக்கும உறுதிப்பா (மையப பெற்ற மனனறா, அவன ஒருவனே யாவான.

அழுநதூா வேளிா குலததுப புலவருககு அவவரசன மிக வேணடியவனு யிருநதான. அநத அறிஞரிடம அவன் பேரனபு பூணடு, தனககு நெருஙகிய நணபராக அவரைக கொணடி நுநதான. அபபுலவா பெருமகனரை அடிககடிப பாகதது அள வளாளிப பேசா விடில அவவேநதனுடைய மனம, ஒருவாறு ஏகக முறறிருககும அதன பொருடடு இருமபிடாச தலையா, அபபோதைகக கப்போது அவனிடம சென்று வருதலை வழகமாகக கொணடிருநதா உரிய காலஙகளில அமமனதையாருடன கலநது பேசி, ஆராயநது பாாகாமல யாதொரு செயலையும பெரும பெயா வழுதி செயதறியான. உறற விடதது அபபாணடியனுககு ஏறற வழி இஃகாகு மெனறு எளிதிற காடடி யமிவுறுதகிக தம மிடப பெரு மதிப புணடாதமாறு நடநது கொணடாா இருமபிடாத தலையா அதனால கலஙியிற சிறநத அபபெரி யா, சா முடைப மருமா றுககு அவவரசன எவவாறுயினும சோனடிடன அரசுரிமையைப பகைவரிட மிருநது கவாநது கொடுபபான மனறு நமபி யிருநதா, அவவரசி யலைக கவாகற குரிய நறகாலம எபபொழுது வாயகுமோ வெனறு ஆவலுடன எதிாபாா திருநதா. உறையூரில நடநத குழபபாததை நோககித தமமுடைய எணணகதை நிறைவேறறிகொளள நினைதது பாணடியனை நாடி அருமை விரைநு தெனறா அபபுலவா.

அவவாறு பேரவா வுடன விரைநது சென்ற புலவா, சினனடைகளுககுள மதுரையை யடைநது, பாணடிய னுடைய அரணமனையை யணுகினா. பெரும பெயா வழுதி அனபுடன அபபெரியாரை வரவேறறு, தனகு உறறுப் பாதது அவரை நோககி, "மேதகாீ! உடல

வருந்த மிக விரைவாக நீர் நடந்து வந்திருக்கின்றீர் என்று யான் உம்முடைய முகத்தையும் உடம்பையும் கண்டு அறிகின்றேன். எதைக் கருதி அங்ஙனம் வந்தீர்? உமக்கு யாதாயினும் என்னால் செய்தாக வேண்டிய வேலை யிருக்கின்றதா? அங்ஙன மிருக்கு மாயின், யான் உடனே செய்து முடிக்கின்றேன். நீர் நாடி வந்ததைத் தெரிவிப்பீராக" என்று வினவினேன்.

தம்மிடம் மிக்க அன்புடைய அரசனைப் பார்த்து அவ்வறிஞர், "திண்டோள் வேந்தரே! என்னைப் போன்ற புலவர் இடையூறொன்றுமுடைய ராதலால், உமமை யன்றிப் புகலிடம் பிறிதுளதோ? அரியதோர் உதவியைப் பெற உமமை நாடி இப்பொழுது யான் வண்டடைந்தேன். சோணாட்டின் அரசுக்கு உரிமை பூண்டவன், எனக்குடைய மருமானைய கரிகாலன் என்பானே யாவான் என்பதும், அவனைச் சூடுமம் வஞ்சித்ததும் கொலைச் சேட்சென்னி முதலியோர் முயற்சித்தும் பற்பல சூழ்ச்சிகளைச் செய்து சிறையில் விட்டனர் என்பதும் உமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தனவே யாம். தனக்குடைய புத்திகூர்மையினாலும் வலி வாலும் பகைவரை யேமாற்றி அவ்விளவரசன், சிறையினின்று தப்பியோடினன்; இப்பொழுது, கருவூரில் மாறுவேடத்துடன் வாழ்கின்றான். எல்லாக் கலைகளையும் அவனுக்கு நன்றாய் யான் கற்பித்துள்ளேன். அரசியலையேற்றுச் செவ்வனே நடத்துதற்குரிய நுண்ணிய அறிவையும், தோள் வண்மையையும் அமைந்தன் படைத்திருக்கின்றான். அவனுக்குச் சொந்தமாகிய சோழ நாட்டின் அரசியலை அன்பு கூர்ந்து நீர் பெற்றுத் தர வேண்டுகின்றேன் உம்முடைய மைந்தனுக்காக கருதி அப்புதல்வனை நன்னிலைமைக்குக் கொண்டு வரல் உமமுடைய கடமையாகும். அவனைக் காக்கக் கூடியவர் உம்மையன்றி வேறு

எவரும் இலர். உரிய காலத்தில் அவனுக்கு உதவி செய்வ தாக நீர் முன்னம் என்னிடம் கூறியுள்ளீர். உலகம் பிறழ்வ தாயினும் சொன்ன சொல்லி னின்று நீர் மாறி நடக்க மாட்டீர் என்பதை யான் நன்கு உணர்வேன். ஆயினும், என் மருமானுகக நீர் கை கொடுத்தலக காதலற குரிய காலம இஃதே யாகும். சோழ நாட்டிற குரிய அரசினைத் தேர்ந்தெடுத்தலிற சேட்சென்னியி னுடைய மைந்தர், ஒருவரோ டொருவர மாறுபடடுப பெருங் குழப்ப மொன் றை உறையூரில இப்பொழுது உணடாகி யிருக கின்றனர். ஆதலின், விரைவில் உறையூரை யடைந்து, மதியறற அம மைந்தருடைய செருக்கை யடகிக கரிகாலனுகக அர சாடசியை யளிக்க நீர மனம பற்ற வேண்டுகின்றேன. உமமுடைய புகழ் இருநில வுலகில என்றும ஓங்குவதாக. எஞ்ஞான்றும இறைவன அருளால வெறறியும இன்பமும உமமை நாடுவன வாக," எனறு சொலலி வேணடினர்.

புலவர் மொழிகளைக கேடடுப் பாணடியன, உ ளமிக மகிழ்ந்தான; கரிகாலனுககுச் சோணாடடில அரசிலைக் கவர்ந்து கொடுகக உறையூரை நாடிச செல்ல விரும்பினன். அபபொழுதே தனனுடைய அமைசர தணடத தலைவர முதலியோரை வரவழைதது அவன், பெருஞ் சேனைக ளுடன் புறப்படடு உறையூரை நோககிச செல்லு மாறு கட்டளை யிட்டான; உயாநத ஆடை அணிகளை யணிநது னகயில் வாள கொணடு, வாருநிர் மடஙகலி யொப்ப யானை யின் மீது ஏறினன; புலவரையும உடன் கொண்டு பெருந தானை யுடன் உறையூரை நாடிச சென்றனன.

அந்நகரததை யடைநத வுடன் பெரும் பெயா வழுதி, சோழனுடைய புதல்வர், தமமுள் மாறுபடடுத தம்முடைய பட்டத்து யானையை அழகு படுததி விடுத்து, அதனிறு கொணரு மவனை அரசனுக ஏற்றுக் கொள்வதாய் ஏற்பாடு

செய்திருந்த செய்தியைப் பலரும் சொல்லக் கேட்டு நகைத்தான். அவ்வரசனுடைய வரவை யறிந்து சோழனுடைய மக்கள், கலுழனைக் கண்ட பாம்பைப் போல் அஞ்சி யகலக் குலைந்தனர்; ஆயினும், ஏற்ற முறையே சிறப்புடன வரவேற்று அப்பாண்டியனை மகிழ்வித்தனர். சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த பின்னர் அவ்வழுதி, சோழ வரசனுடைய மைந்தரைப் பார்த்து, தான் ஒன்றையும அறியாதவனைப் போல் நடித்து, "உமமுள் யாவர் இந நாட்டின் அரசியலை யேறறு நடாத்தப் போகின்றவா?" என்று கேட்க, அபபுதல்வர், தாம செய்ய எண்ணி முடித துள்ள ஏறபாட்டை யெடுத துரைத்தனர். அதைச செவி யேற்றுப் பாண்டிய நாடன், புன்சிரிப புடன் தலையை யசைத்து அவ்விளவரசரை நோக்கி, "யான் ஓர் ஐயம கொண்டுளேன. யானையோ விலங்கினதைச சார்ந்த தாகும. சோழர் குடிக் குரியோரை அஃது எங்ஙனம பகுத தறிந்து கொண்டுவரக கூடும? உமமுடைய அர சுவா கொணரு மவன் எகுடியிற பிறந்தவனு யிருபபினும, அவனை அரசனாக ஏறறுகொளள நீர் ஒதுக்கக கொளவீரா?" என்று கேட்டான.

அதறகு, அமமைந்தர், "எம்முடைய பட்டத்துத தும்பி சோழர குடியிற் பிறந்தாரை யனறிப பிறரைக கண்ணெடுத்தும பாராது. அதனுடைய உயாந்த தன்மை யைக கண்டு வியப படையாத யானைநூல் வல்லார் ஒருவரும் இலர். ஆதலால், அகரியி னிடம் எமக்கு நன்னம்பிகைக யுண்டு. அஃது எவரைக கொண்டு வந்தாலும் யாம் தடை யின்றி ஒதுக்க கொள்கிறோம," எனறு விடை யிறுத் தனர். "உம்முடைய பட்டத்துத் தந்தியின் செயலைப் பார்ககலாம," என்று கூறிய பாண்டியன், அவனிடத்தை விட்டு அப்புறம சென்றான; தன்னுடைய சேனைகளுடன் அருகரத்திலேயே தங்கி யிருக்க லானான.

நல்ல தொரு வேளையிற், பெரும் பெயர் வழுதியும் சோழ வளநாட்டின் அறிஞர் பலரும் அறியச் சேட் சென்னியி னுடைய மைந்தரும், அந்நாட்டுப் பெரியார் பலரும் ஒன்று சேர்ந்து, சிகாழி என்று சொல்லப்படும் கழுமலம் என்னும ஊரிற் பிணித் திருந்த பட்டத்து யானை யை நீராட்டுவித்து அழகு படுத்திக் கடவுளை வழிபட்டு அக்களிற்றி னிடம் பூமாலை யொன்றைக் கொடுத்துப், பாகனைக் கொண்டு கட்டவிழ்த்து விடடனர். அவ்வத்தி, கோழியூரி லிருந்த சோழர் குடிக் குரியார் பலரையும புறக் கணித்துவிட்டுக் களிப்புடன் பிளிற்றிக் கொண்டு விரைந் தோடிச் சோணாட்டைக கடந்து, சேர நாட்டை நோக்கிச் சென்றது. அவவேழத்தின் செயலைக கண்டு சேட்சென்னியி னுடைய மைந்தரும், அவரைச சார்ந்தவ ரனைவரும் திடுக் கிடடனர்; மனக கலக்க மடைந்தனர்; திகைத்தனர்; பெரும் பெயர் வழுதிகுமம, மறறைப் பெரியார்கும அஞ்சி, யாதொன்றையும வாய் விடடுச சொல்லுதற கின்றி யேங்கி வாளா விருந்தனர்.

சேர நாடடை நாடி யோடிய துமபி, அந்நாட்டின் தலை நகரமாகிய கருவூரை யடைந்து, ஆண்டு, மறைந் துறைந திருந்த கரிகாலனைத தேடிக கண்டு பணிந்து, தன் துதிக்கையால் ஏந்திச செனற மலா மாலையை அவன கழுத் திற் சூடடி, அவனைத துதிகையால் அன்புடன பறறி யெடுத்துத தன் பிடரின் மீது வைத்துத் தூக்கிகொண்டு திருமபிப் புறப்பட்டு, அக்கருவூரைக் கடந்து உறைந்தை யமபதியை நோக்கி விரைந்து நடந்தது. உறையூரை யடைந்தும் அந்த உவா, தான் தேடிக கொணர்ந்த அர சிளஞ் செல்வனைத், தொன்று தொடடு ஒருவர் பின் ஒருவ ராய் எண்ணிறந்த சோழ மன்னர் வீற்றிருந்து செங்கோ லோச்சிய உயரிய அரியணையின் மீது பொலிவுடன் உட் கார வைத்துப் பணிந்து, எதிரில் நின்றது.

அங்கிகழ்ச்சியைக் கண்டு அந்த நகரத்து மாந்தர் அனைவரும் பெரு வியப் பெய்தினர்; அவ்வாரணத்தின் அருங் குணத்தையும் செயலையும் மெச்சிக் கொண்டாடினர். பெரும் பெயர் வழுதி பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்தான். இரும்பிடர்த் தலையார், உள்ளடங்கா உவகை கொண்டார்; தேவிற் சிறந்த திருமால் திருவடிகளுக்கு ஆளானவரைப் போல் இன்புற்றுச் சற்று நேரம் மெய் மறந்து நின்றிருந் தார்; ஓடிப் போய்ப் பாண்டியனைத் தழுவிக் களித்தார்; தன் மருமான அரசனைத் தேர்ந் தெடுத்து வந்த குஞ்சரத் தின் புழைக்கையைத் தழுவி முத்தமிட்டார்; "படியை மடி யகத் திட்டாலும், முழு நிலம் முக்காற் கடந்தாலுமாய என்னை யாளுடைய தேவர் தேவனுர் திருவருளை அன்று தட நெடு மடுவிற் பெற் றுய்ந்த கரிக்குலத் தரசன் நீ தானே? அன்றி, அம்மாகளிற்றின் உயர் குலத் துதித்த வேறொரு வேழமோ நீ? யான் அறியேன்! ஆயினும், உன்னைப் போற்றற் குரியவனே யாவேன் யான். இதோ உன்னை வணங்குகின்றேன்," என்று அந்தத் தம்பியை நோக்கிக் கூறிப் பணிந்தார்; விரைந் தோடிக் கரிகாலனைத் தம் மார்புடன் அணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தார்; செய லற்று நின்றார்.

பட்டத்து யானையின செயலைக் கண்கூடாகக் கண்ட சேட்சென்னியி னுடைய புதல்வர் வெட்கமும் துக்கமும் அடைந்த ராயினர்; தம்முடைய பகைவனுகிய கரிகாலனைப் பார்த்த வுடன், மெய்யிற் புண் புக, உட்கி, உழைக்கும் வேழத்தைப் போலாயினர்; வாளினின் இரு தியில் காலனைக் கண்ட உயிரை யொப்பக் கலங்குவ ராயினர்.

கரிகாலனைக் கரி கொணர்ந்த செய்தி, காட்டுத் தீயைப் போல் விரைவில் காடெங்கும் பரவிற்று. பல திறத்து மக்களும் ஆங்காங்குத் தொள் திரளாகக் கூடிப் பலவாறு

பேசலாயினர். சிலர், "வாழ்வினைக்குத் தக்கவாறு கடவுளால் அருளப்பட்ட ஒருவருடைய இனிய வாழ்வினை வேறொருவர் எங்ஙனம் கெடுக்கக்கூடியவ ராவர்? கொடிய வஞ்சகிய சேட்சென்னியி னுடைய விரகுகளெல்லாம் பயன்படாடிய லவாயின. தாய் வயிற்றி லிருந்து தாய மெய்திப் பிறந்தவனே செங்கோலைக் கைக்கொள்ள லானுன்," என்றுரைத்துக களித்தனர். வேறு சிலர், "கடவுள் ஒருவர் உளர் என்பதன் உண்மையை சோழருடைய பட்டத்துக் களிற்றுரல் அறிவினரும் நன்கு அறிய லாயினர். எல்லாம் வல்ல இறைவருடைய திருவருளுக கெதிரில் யாருடைய சூழ்ச்சிதான் பயன்படும்? சேட்சென்னியி னுடைய செயல்க ளெல்லாம் கல்லின் மேற போட்ட குடதிற்கு ஒப்பாயின," என்று கூறினர். "விதி வலிது. ஊரேல்லாம் ஒன்றுய்ச் சேர்ந்து வெறுத்தாலும் போமோ விதி என்னும் ஆன்றோர் மொழிகளுக்கு மாறுபட நடப்பதும் ஒன்றுண்டோ," என்று மொழிநதனர் ஒரு கூட்டத்தினர். மாநதர் சிலர், "நல்லதைச செய்தவர் என்றைரும் நன்மையே யடைவர். தீயதைச செய்தவர் எப்பொழுதும தன்பமே நுகர்ந்து அழிவர் என்னும் மூதறிஞ் ருடைய சொற்களுக் கிணங்கவே இவ்வுலகதிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் இன்ப துன்பங்களை யடைவார். தான் முற்பிறபபிற் செய்த நல்வினைப் பயனல் கரிகாலன் இப்பொழுது இநநாட்டை யரசாளும் உயர்நத நிலைமைக்கு ஆளானன்," என்று மொழிநதனர்.

பெரியார் பலர் ஒன்று சேர்ந்து, கரிகாலனுக்கு முடி சூட்ட நல்ல தொரு நாளை யாராய்ந்து குறிப் பிட்டனர்; நாடெங்கும் அசசெய்தியை எண்ணிறநத ஏவலர்களை யேவித் தெரிவித்தனர். முடி சூட்டக குறித நோதிய நாளிற் சோணாடு முழுவதும் அமராவதியைப் போல் மிக்க

அழகுடன் விளங்கியது. உறையூரின் பொலிவை, இருந்த வாறு எடுத்தியம்பத் தொடங்கினால் நாட்கள் பல செல்லும். கரிகாலனுக்கு முடி கவிழ்த்த நாளில் இருந்த உறையூரின் அழகைக் கண்டுதானே ஒப்பற்ற புலவர் பெருமானர் ஒருவர், ஊரெனப்படுவது உறையூர் எனச் சிறப்பித்துக் கூறிப் போந்தார்? அங்ஙனமதனில் விருந்த அரண்மனையையும் அரசவையையும் சுதன்மையினும் முதன்மை பெறப் பலர் அலங்கரித்தனர். எதிர் பார்த்திருந்த நல்லோரை வரவெற்றபோது அமைசசர், பண்டிதர், புரோகிதர், சேனைத் தலைவர் முதலியோர் புடை சூழக் கரிகாலன், அரசரும் குரிய உயர்ந்த ஆடை யணிகளை யணிந்து அரசவை போந்து, மஞ்ச மேறி மணிந்த தவி சேறினன்; மன்னர் யெல்லாரும் போற்றற்குரிய மாண்புடன அமரேசனை டொப்ப அமர்ந்தான். அறிஞர பலர், செய்யவேண்டிய நற் கருமங்களெல்லாவற்றையும முறையே செய்து, கடவுளை வழிபட்டு, மறை மொழிந்து கரிகாலனுக்கு மணி முடி சூடி ஆசி மொழிந்தனர்.

"விண்ணவர் இவ்வொளியைக கேட்டு மதிமயக்கமடைவர்; செவிடாவர்" என றெண்ணி மகளிர் பலர், ஐயுறத் தக்கவாறு பேரோசை யுடன முழங்கிய பலவகை மங்கள வாத்தியங்களுக்கு கிடையிற, சுடர் விடுகின்ற மணிகள் பலவற்றாலாய முடியைத் தலையிற் புனைந்து, கையிற் செங்கோல் ஏந்தி, யானைகள் சுமைந்த பொன் னணையின் மீது சிறக்க வீற்றிருந்த கடி தினிலுறைகிய மன்னன் கரிகாலனுடைய முகப் பொலிவையும், உடல் வனப்பையும், அவற்றிற் கேற்ப வீற்றிருந்த அவனுடைய பெருந் தன்மையையும் கண்டு வியப்பும் விருப்பும் கொள்ளாதார் ஒருவரு மிலர். மேலே விழுந்து பலர், அவனுடைய இணை யடிகளை வணங்கினர். மாந்தர் பலர், தொழுது நின்றனர். சிற்றரசர் அனை

வரும், பணிந்து கை கட்டி நின்றனர். கணக் கற்ற பெரியார், ஆசி கூறி வாழ்த்தினர். எண்ணிறந்த பண்டித ரும் பாவலரும் நாவலரும், தனித தனியே பலவகைப் பாகைகளால் வாழ்ததினர். வாய் நல்லார பலர், நல்ல மறை களே யோதினர். இள மங்கையர் பலர, இன்னிசைக் கருவிகளுடன் நல்லிசைப் பாடடுகைள பலவறறைப் பாடி னர். மாதர் பலர் ஆடினர். "தவரையமபதியை யாண்ட கண்ணனேத துளவத தாமக் கண்ணனே இமமன்னன் போலும்," என்று வியநது கூறி மகிழ்நதார் அறிஞர் பலர்.

சோழ வளநாடு முறறிலும அநநாளிற் பெரிய தொரு திருவிழாக கொண்டாடபபட்டது. அரணமனையிற் கரி காலனேச சாநதவர், பலவகைத தான தருமஙகளே வழங்கி னர். அநநாட்டு மகைள அனைவரும, கரிகாலன் நீடூழி இனிதாக வாழ்ந திருநது செஙகோல் செலுதத அருள் புரியுமாறு கடவுளே வேண்டித தொழுதனர். பல வளங் களும நிறைநத அந்நாட்டி லிருநத எலலாக கடவுளர் கோயில்களிலும் திருவிழாகைள் மிகக சிறப்புடன் எல்லா ராலும நடத்தப்பட்டன. ஒவ்வோர் ஊரிலும இருந்த பெரியார் பலரும், ஏழைகள் பலர்க்கும் உணடி யளிததனர்; நல்லாடைகளே யுதவினர்; பணம் கொடுததனர். பொன்னி நாடு முழுவதும் அன்று உவகை என்னும உவரி புக் கிருநதது.

பகுதி. ச

குலவித்தை கல்லாமற் பாகம் படும்

செங்கோல் கைக் கொண்ட கரிகாலன், சிறந்த இளமை, நிறைந்த கல்வி, அளவற்ற தோள்வன்மை, எதற்கும் அஞ்சா வீரம், காண்பவர் கண்களைக் கவரும் உடல் வனப்பு, வாள் வில் முதலியவற்றைக் கொண்டு

போர் புரிதலில் நிகரற்ற திறமை முதலியவற்றுடன் பொலிந்து, சோணாட்டைச் செவ்வனே காத்து வந்தான். இரும்பிடர்த் தலையார் எக்நேரமும் அவ்வரசனுடனிருந்து, அரசியலை நன்றாய் நடத்துதற் குரிய வழியில் அவனைச் செலுத்தி வரலானார். தன்னுடைய மாமனருடன் கலந்து ஆராய்ந்து பார்க்காமல் எதையும் அவன் செய்திலன். அரசர்க் குரிய ஆறு அங்கங்களையும் குறைவின்றி அம் மன்னன் படைத்திருந்தான். தனக்கு உதவியா யிருத்தற்கு ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் முதலிய அவைக் களங்களையும் அவன் ஒழுங்காகப் பெற்றிருந்தான். தீரா வழக்கையும் எளிதில் தீர்க்க வல்ல பேரறிவு படைத்து, நடு நிலைமையினின்று சற்றும் தவறுதலின்றி அறத்தைப் பாதுகாத்துப், பகை கொலை களவு முதலிய தீசசெயல்கள் தன்னாட்டில் யாண்டும் நிகழா வண்ணம் கடிந்து, ஏழைகளிடம் கண்ணோட்ட முடையவனா யிருந்து, அரச நீதிக் கிணங்க நாட்டை யாளலானன் அச் சிறிளம சோழன்.

அவ்வேந்தனுடைய அம்மானார், இரவும் பகலும் முயற்சித்து, நிறைந்த செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்து அந்நாட்டி லிருந்த மகளிர் பலரைத் தம் மருமானுக்கு அன்புடைத் துணைவரா யிருக்கச் செய்தார்; பெரும் படைகளைத் திரட்டித் தந்தார்; வல்லமையில் மிக்க பல தண்டத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத் தமைத்தார். அப்புலவருடைய உயிர் உடல் பொருள் ஆகிய மூன்றும், எப்பொழுதும் கரிகாலனுடைய நல் வாழ்வினைக கருதியே உழைத்து வந்தன. புலவர் கைப்பட்ட மைந்தன் புனித னன்றே?

கரிகாலனுடைய ஆளுகைக் குட்பட்ட மக்[illegible]னை வரும், யாதொரு குறைவு மின்றி நாளுக்கு நாள் இனிதுப் பெருக்கி லாழ்ந்து வாழ்ந் திருந்தனர். அவனுடைய அரியல் திறமையை யறிந்து அக்காலத் திருந்த அரசர்

எல்லாரும், மிக்க வியப் படைந்து புகழ்ந்தனர். நாடோ றும் பற்பல பெரியார் அம்மன்ன னுடைய அத்தாணி மண்டபத்தை யடைந்து, இனனஞனைய அவ்வரசன் நீதி செலுத்தும் ஒழுங்கைப் பார்த்து வியந்து புகழ்ந்து, ஆசி கூறிச் செல்லல் வழக்கமா யிருந்தது. அவ்வரசனுடைய அருங் குணத்தையும், முறை செய்து நீதி செலுத்துதலின் கண் அவன் படைத் திருந்த தெளிந்த அறிவின் திறமை யையும், சொல் வன்மையையும், உயர்ந்த செயலின் தன் மையையும் நேரிற் கண்டும், கண்கூடாகக் கண்டார்பால் கேட்டும் மன மகிழ்ந்து புகழாத மாந்தர், அந்நாளில் இவ்வு லகில் ஒருவரும் இரார். எந்நாட்டினும் அந்த வளவர் மகனார் புகழ் பரந்து நிறைந் திருந்தது.

ஒப்புயர் வற்ற திறமை யுடன் அம்மைந்தன் நாடாட்சி யை நடத்தி வருதபோது ஒரு நாளில், அச்சோழ நாட்டி லிருந்த கல்வி கேள்விகளில் நிறைந்த புலவர் இருவர், ஒருங்கே இருந்து தாம் பயின்ற கலைகளின் பொருளை யாராயு மிடத்து, யாதோ ஒரு தறையில் ஒருவருக் கொரு வர் மாறுபட்ட கருத்தை யடைந்தனர். அதனால் அப்புல வர் இருவரும், தாம் அடைந்த மாறுபட்ட கொள்கைகளைக் கேட்டு ஐயத்தைப் போகஇ முறை செய்ய வேண்டிக் கரிகாலனுடைய அரசவையை யடைந்தனர்; ஆண்டு அரி யணையின் மீது வீற்றிருந்த அரசனுடைய இளம் பருவத் தைக் கண்டு அருவருப்புக் கொண்டனர்; "ஓ! இந்த மன்னன் கடி தினனஞனை யிருகஇன்றனே! நம்முடைய வழக்கை கேட்டு மனத்துட் கொண்டு இவன், எவ்வாறு ஆராய்ந்து தக்க நெறிப்பா டுடன் தீர்கபப் போகின்றனன்? இவனுடைய வயதுக்கும் நம்முடைய வழக்குக்கும் சிறிதும் பொருத்த மிலது. நாம் அடைந்த மாறுபாட்டை உள்ள வாறு உணர்ந்து முறை செய்யக் கூடியவர், இயற்கையாக

அமையப் பெற்ற மதி நுட்பத்துடன் செயற்கையால் பெறும் நுண்ணிய நூலறிவையும் சாலப் படைத்தவரா யிருத்தல் வேண்டுமே. இந்த இளைஞனிடம் நம்முடைய வழக்கை யுரைப்பதால் பயன் யாது உளது? ஆதலால், இவ்விடத்தை விட்டு அப்புறம் செல்லலே நல்ல தாகும்," என்று தம்முட் கொண்டு, நாடி வந்த செய்தியைச் சொல்லாமலே அரசவையி னின்று திரும்பிச் செல்லத் தொடங்கினர்.

அக்கல்வி யாளருடைய கருத்தைத் தனனுடைய புத்திகூர்மையைக் கொண்டு குறிப்பால் அறிந்த கரி காலன், உடனே அவ்விருவரையும் அழைத்து, அரசவை யில் ஓரிடத்தில் உட்காரும்படிச் செய்து, பிறி தொரு முறை யோரை வைத்து முறை செய்வான் போல் நடித்துச், சடுதியென அரசவையை விட்டு நீங்கி அரண்மனைக்குட் சென்றான்; நரைத்த தலைமயிர் முடியையும் தாடியையும் பொருத்த முறத் தரித்து, முதியோன் வேடம் பூண்டு கையில் ஊன்ற தொரு தடியைக் கொண்டு, விரைவில் அரசவைக்குத் திரும்பி வந்து பொன் னரியணையின் மீது அமர்ந்தான். அவ்வேடத்தைக் கண்டு ஏமாந்து முறை வேண்டி வந்த புலவர் இருவரும், மிக்க மன மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்; முறை செய்ய வந்து உட்கார்ந்த போலிக் கிழவனிடம் தம்முடைய வழக்கை யுரைத்தனர். அதைக் கேட்டு அவன், தன் அவைக்கண் இருந்த ஐம்பெருங் குழு, அமைச்சர், புலவர் முதலியோருடன் கலந்து பேசி யாராய்ந்து பார்க்காமலே வழக்கை யுரைத்தவ ருடைய சொற்களை யாராய்ந்து, அந்த அவைக்கண் இருந்தவர் அனைவரும் வியப்புற உலகியலிலும், பழக்கத்திலும், நீதியிலும் முதிர்ந்த நீதியாளரைப் போல் உரை முடிவு செய்தான்.

மாறு வேடம் பூண்ட மன்னன் பகர்ந்த உரைமுடிவைக் கேட்ட புலவர் இருவரும் அக மிக மகிழ்ந்தனர்; அம் முதியோனை நோக்கி, "நீதி செலுத்தும நெறியிற் பழுதற வெரியீர்! உமமைப போன்ற பேரறிவாளர் ஒருவரை இருநாள் வரை இவவுலகில யாண்டும யாம கண்டிலேம். நீர செயத உரை முடிவே ககக நெறிப்பா டுடைய தாகும. உமமுடைய பெருந தன்மையை யாம என் னெனறு சொலலிப புகழவேம," எனறு வியநது கூறிப் பேருவகை யுறறனர். உடனே கரிகாலன, தான கொண் டிருந்த கிழ வேடகதை அநச அவையில அமாந திருந்த வர எலலாரும பாரகக கூடிந தெறிநதான; முன்னர் இருந்தவரேற இளைஞனைப புனசிரிப்புடன அரியணையின் மேல வீறறிருநதான. அரசனுடைய சூழ்சசியை யறிநது அரசவையில இருந்தவர அனைவரும, இறுமபூ றுறறனர்; நகைத்தனர; களித தாடினர, பலவாறு மன்னனைக குறிதது புகழ்ந தரையாடினர.

வளவர பெருமகனர செய்த, காலதது கேறற சூழ்சசி யைக கண்டு வழகைகத தீரதது கொள்ள வந்த புலவர் இருவரும, வியபபும வெடகமு மடைந்து, "ஆ! ஆ!! சோழர குடியின பெருமையை எனனெனனறு கூறலாம? அககுடியிற பிறந்த மிகக இளமபருவதது டைய இவவரச னுடைய அறிவின திறமையை எதறகு ஒப்பிடடுச சொல்ல லாம? பகலவன வழித தோனறிய இவனுடைய குலததின் பெருமையைச சிறிதும கருதிப பாராமல் நாம, முன்னர் இவனிடம வெறுபபுக கொணடோமே. நமமுடைய எண் ணததை எவவாறே அறிநது நமமை யழைததது, தக்க வாறு நமககு அறிவு புகடடிய தன்னுடைய குலப் பெரு மையை உலகம் நன்கு அறிய இன்று இவவிளைஞன் செய்த சூழ்சசியின் திறமைதான் என்னே! நம்முடைய அறி

வினத்தைப் போக்கி நம்மை யடக்கி யாள இவ்வரசன் மேற்கொண்ட தொழிலின் தன்மைதான் என்னே!

ஆ! நம்முடைய மதியீனத்தையும் மன்ன னுடைய மதி நுட்பத்தையும் நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு புண்ணாகின் றதே! மீன் குட்டிக்கு நீந்தவும், புலிக குட்டிகளுப் பாயவும் கற்பிப்பார் ஒருவர் உளரோ? சோழர் குடியிற் பிறந்தார்க்கு நீதி செலுத்தும் திறமை இயற்கையாக அமைந்து கிடப்ப தொன்றுகுமே. நாம் அதை யெண்ணிப பாராமல் மோசம் போனேமே; ஏமாந்து நின்றேமே. நமமைக் கண்டு மன்னன் சிரிக்க லானனே! குலவித்தை கல்லாமற் பாகம் படும் என்னும் சான்றோ ருடைய பழமொழி, எக்காலத்தும பொய்ததுப் போகாத தாகு மென்பதை இவ்வரசன் இப் பொழுது நன்கு விளக்கிக காடினன். ஒவ்வொருவருகும், தாம் தாம பிறந்த குலதிற் கேறற விசைகள் கறபதறகு முன்பே செமபாக முளவாம என்பதை இவவரச னுடைய செயலால் இன்று உலகதினர் அனைவரும உள்ளவகை நெல்லிக்கனி யென உணர லாயினர். மேலும, உருவத்தைக் கண்டு எதையும் எள்ளப்படாது என்னும் அறிஞ ருடைய கொள்கையின் உண்மையையும எல்லாரும தெள்ளிதின் அறிய லாயினர். இநத இளைஞனே அறிவுடை அரச னுவான். நீதி செலுதுதும வனமையில இவனைப் போலக கைதேர்ந்த ஓர் அரசன், எஙகும் இரான," என்று பல வாறு எண்ணி வியந்து புகழ்நதனர்; கீழே விழுநது கரி காலனுடைய அடியிணையை வணங்கினர்; தமமை மனனித தருள வேண்டினர்; அரசனிடம் விடை கொண்டு அர சனையை நீதது வெளியேறினர்.

சற்று நேரம் கழிந்த பின்பு அற்றைப் பொழுது கூடிய அரசனை, அனைவர்க்கும் பெரு மகிழ்சசி யுண்டாக்கி நன் றாய் முடிந் தேறியது. உயர் வனையை நீதது மன்னன்

பெரு மிதத்துடன் அரண்மனையை நாடி நல்லார் ஓசை விளம்பத், தோகையர் மனங்கள் தன்னை நாட, மடங்களும், விடையும், பொன்னகமும, நாகமும் நாண நடந்தான். அவையி லிருந்தவர் அனைவரும, தம்முடைய இருப் பிடங் களை நோக்கிச சென்றனர்.

அரசனைவக்கண் நிகழ்ந்த செய்தி நாடெங்கும் விரை வில் பரவியது. அதைக் குறித்து மக்கள் பலரும, பலவாறு வியந்து பேசிக களித்தனர்; கரிகாலனிடம மிகக விருப்பங் கொண்டனர்; அவனல் சோழர் குடிப பெருமை, உலக முற்றும் பரவி நிறைந்திடு மென்றும, சோணடு பல வகை வளங்களையும் நிரமபப் பெற்று உயாந்த தொரு நிலைமையை விரைவில் எய்து மெனறும, அவ விளங்கோன உலக முழு வதையும தினனளில தன ஆளுகைக குடபடுத்திக கொள வான் என்றும பலதிறப்படக கூறி மகிழ்ந்தனா.

நாளுககு நாள் கரிகாலனுடைய புகழ் உலகெங்கணும் நிறைந்து மேமபட டி வருதலைக கண்ட அவனுடைய மூதத தந்தையா ருடைய புதலவராகிய பகைவர், அவ்வேந்த னிடம் மிக்க பொறுமை கொண்டனா. தமமுடைய தநதை யிழைத்த தீமைகளை யுன்னி அவன், தம்மைத துன்புறுத தத தொடங்குவானே என்று எண்ணியும அவா அஞ்சி யிருந்தனர். கரிகாலன் கொடிவரிக கொடியையும, புலி இலசினையையும், ஆதத மாலையையும தனக் குரியன வாய்க் கொண்டிருந்தான். அப்புலிக கொடியைக் காணுந் தோறும அப்பகைவா, உண்மையிற் புலிபைத தமக கெதி ரில் வரக கண்டவரைப் போல் நடுக குற்று விரைவில் அப் புறம அகனறு போவரா யிருந்தனா. கரிகாலனுககு எவ் வாறு கேட்டை விளைவிக்கலா மென்று நாடோறும ஆராய் தலே அவருடைய தொழிலா யிருந்தது. கேடு வரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே என்பதற் கொப்ப அப்பகைவர், அறி விழந்து வாழ லாயினர்.

பகுதி. ரு

காவிரிப்பூம் பட்டினம்

கரிகாலனுக்குப் பெருந துணை வலிமைச சேர்தது கொடுகக முயற்சிதது கொண்டிருந்த அவனுடைய அம்மானர், அரிய தேர் எண்ணததை மனததிற் கொண்டார். தற்போது சிகாழி தாலூகாவி லுள்ள நாங்கூர் என்னும இடம், அந்நாளில் வேளிர்களுக குரிய தொரு பேரூரா யிருந்தது. அகதிருந்த வேளிர கூட்டததினர், வன்மையில மிக்க தண்டத தலைவராயும, உழவித் துண்ணும் செல்வராயு மிருந்தனர். அவ்வேளிர்களைத தம மருமா னுககுத துணைவராகளா யிருகக செய்யக கருத்துட் கொண்ட இருமபிடர்த தலையார், அந்த வேளிர்களுக்குத் தலைவனா யிருந்த ஒருவன் பெற்றெடுத்துச சிறுடன் வளர்தது வந்த ஓர் அழகிய கன்னியை மணம பேசிக கரிகாலனுக்கு விதி முறைப்படி நன்னாளில் மன்றல் செய்வித்தார்.

தன் தந்தை அழுந்தூர வேளிடம மகட கொண்டான் போலக கரிகாலனும, நாங்கூர வேளாளரிடம பெண் கொண்டான. அமமானும அவனும தமமுடைய மாளிகை யில் இருந்து, அன்பும அருளும உடையவராய்ச சுற்றத் தினரைத தழுவியும, விருந்தினரைப் பேணியும், அறவோர் களைப் போற்றியும, ஏழைகளுககு வேண்டுவன கொடுததும் இனிதாக இல்லறததை நடததி வந்தனர்.

நாங்கூரிற் பெண் கொண்டதால், அவ்வூரி லிருந்த வேளிர்களோடு தன் அமமானுருடைய இனததைச சோந தவர்களாகிய அழுந்தூர் வேளிர்களும கரிகாலனுக்கு நெருங்கிய உறவினர்களும் துணைவர்களு மானார்கள். பூவை வண்டினம மொய்த் திருப்பதைப் போல் அந்த

வளவர் மகளை அவ்வேளிரை யெல்லாரும் சூழ்ந்து, வேண்டுவனவற்றை அப்போதைக் கப்போது செய்து, உற்ற துணைவர்களா யிருந்து காத்து வருகார்கள். அவ் வேளிர்க ளெல்லாரையும் கொடை முதலிய வறஞ்செ கரி காலனும மகிழ்வித்து வருதான். நாகநூர் வேள் மகளை யன்றி வேறு சில மாதரையும் பின்னர் கரிகாலன் மணந்து இன்புற் றிருந்தான். அந்நாகநூர் வேண்மாளிடம் கரி காலனுக்கு ஒரே பெண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந் தைக்கு ஆதிமந்தி எனப் பெயரிட்டுப் பெற்றோர் அன்புடன் பாராட்டி வளர்த்து வருவர்.

யாதொரு வேலையையும் இடம் பொருள் ஏவல் என்ப வற்றைக் கருதி நன்று அல்லது பார்த்துச் செய்யத் துணி யும் உயர்ந்த தன்மையையும், ஒரு மனத் திண்மையையும், ஏற்ற ஆற்றலையும் படைத்திருந்த கரிகாலன், தன் ஆளு கைக் குட்பட்ட மக்கள் கல்வி இன்ப, வீரம் வாழ்க்கை யிலும், வாணிகத் தொழில் உழவு எந்நாட்டினரினும் மேம் பட்டு விளங்க வேண்டி மேன்மேலும் நன்மைகளைக் கொண்டான். அவன் அன்றை உலகில் எவரோடும் தன் உண்மை அரசனுவான்? நாட்டு மேன்மை யடைந்து இன் புற்றிருப்பதற்குக் கல்வியும் வீரமும் வாணிகமும் வாணி கமும் இன்றியமையாதனவாம் என்னும் உண்மைத் துறை யிலைப் பேரறிவாளனாகிய அவ்வரசன் நன்கு உணர்ந்தான். தன்னுடைய உயர்ந்த எண்ணத்தை நிறை வேற்றற் குரிய தக்க வழிகளைப் பற்றி அவன், தன்னுள்ளத்தை ஆழ்ந்த கருத் துடன் ஆராய்ந்து பார்த்தான். தான் கொண்ட நோக் கத்தை இடையூறின்றி முடித்தற்குக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் தக்க இடமாகு மென்று அவனுடைய மனத்திற் பட்டது. அதனால் அம்மன்னன், உறையூரை யொழித்துக் காவிரிப் பூம் பட்டினத்தைத் தலை நகரமாகக் கொண்டான்; அவ்

விடத்தில், தன்னுடைய கருத்தை முடித்தற் குரிய துறை களிற் பெரு முயற்சி மேற்கொண்டு உழைத்து வந்தான்.

காவிரி நதி கடலொடு கலக்கு மிடத்தில் இயற்கைப் பொலிவுடன் இருந்த காவிரிப்பூம் பட்டினம், படைப்புக் கால முதல் சோழர் குடியிற் பிறந்த மன்னர் தென்னட்டை யாண்டிருந்த காலம் வரை மிகக சிறப்புடன் இருந்த தொரு பெரிய நகர மாகு மென்று பல நூல்களால் தெரியக் கிடக் கின்றது. சோழர் நீங்க மற்றைத தமிழ் மன்னருக்குத் தலை நகரங்களா யிருந்த மதுரை, வஞ்சி முதலிய நகரங்கள், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப் போல் அவ்வளவு முன் னேற்ற மடைந்து பல வளங்களையும நிரமபப் பெற்றிருந் தனவாய்க கூறப் போதிய சான்றுகள இலலனவாம். அழ கில உயர்ந்தது அமராவதி எனறும, செல்வததிற் சிறந்தது அளகாபுரி என்றும் அவ்விரண்டு நகரங்களுள், ஒவ் வொன்றை ஒவ்வொரு வகையில மேம படடதாய் அறிஞர் கூறுவர். ஆனல் காவிரிப்பூம் படடினமோ, எல்லா வகை யினும் சிறந்திருந்த தோ இணையறற பெரிய நகர மாகு மென்பதைப் பண்டைக காலததின் உண்மைச செய்திகள உள்ளவாறு உரைப்பதில் சம நேரிலாச சஙக நூல்கள் பல வறறினும் நன்கு அறியலாம். சற்றேறக குறைய இரண் டாயிர மாண்டுகளுககு முன்னர் இருந்ததாகத் தெரிகிற கடைச் சங்க காலததில் இருந்த புலவர் பெரு மகளுள் ஒருவரும், அப்பட்டினத்தின் பெருமையைத் தாம இயற் றிய நூல்களுள் ஏற்ற இடங்களிற் சொல்லாமல் விட்டனர் அல்லர். அக்காலத திருந்த அறிவுடைப் புலவர் அனை வரும், ஒப்பற்ற உயர்ந்த நிலைமையில் இருந்த தொரு மா பெரும் பழைய நகர மாகு மென்று அநதப் பட்டினத்தின் பெருமையைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறிப் போந்தமையின், அஃது எந்நாளில், எங்ஙனம் உண்டாயிற்று என்னும் வினு விற்கு விடை யிறுக்கக் கூடாமையை யுணர்க.

யமதக்கி முனிவருடைய மைந்தராய பரசுராமர், பகலவன் மரபிலுதித்த மன்னர் எல்லாரையும் கருவறுக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினம், ஆதித் தன் வழித்தாய சோழர் குடியிற் பிறந்த காந்தமன் என்னும் அரசனுடைய ஆளுகையின் கீழ் மிகச் சிறந் திருந்ததாகத் தமிழ் மாதின் அணிமேகலையாய மணிமேகலை என்னும் நூலால் தெரியக கிடக்கின்ற தொன்றாகும்.

புனிதமாய காவிரியாற்றின தொடர் புற்றுக் கடலுக் கருகில் இருந்தமையின் அந்நகரம், காவிரிபூம் பட்டினம் என்னும பெயரை யடைந்தது. பூம்புகார், புகார், காகந்தி, சப்பாபதி என்னும் வேறு பெயர்களையும அந்த நகரம் பெற்றிருந்த தாகும. ஒரு காலத்தில் காகந்தன் என்னும் மன்ன னொருவன் அங்கிருந்து அரசு செலுத்தியதால், காகந்தி எனனும பெயரை அப் பட்டினம் பெறலாயிற்று. வங்க நாட்டின் தலை நகராய சமபாபதி என்னும் இடத்தி லிருந்து தென்னாடு போந்து குடியேறிய மகதர், தங்களுடைய பழைய நகரத்தின பெயரை மறவாமல இருக்கக் கருதி அந்நகரத்திற்குச் சம்பாபதி என்னும பெயரை வழங்க லானார்கள் போலும. பல்லாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்பு தென்னாட்டை யடைந்து கண்டு சென்ற பெரிப்ளஸ் என்னும பிற நாட்டினர் ஒருவர், கமாரம் என்றும, மற் றொருவராய டாலமி என்பார் கபேரிஸ் என்றும அக் காவிரிபூம பட்டினத்திற்குப் பெயர்க ளிட்டுப் போயினர் என்றும் அறிஞர் சிலா கூறுவர்.

முன்னாளில் தஞ்சாகநகர் என வழங்கப்பட்டுத் தற் போது தஞ்சாவூர் என்று சொல்லப்படும் தஞ்சை சில்லா விற் சீகாழி தாலுகாவில், அக்காழிப்பதிக்குப் பதினைந்து மையில் தூரத்திற கப்பாலுள்ள அப்பூம் புகாரைச் சோழ மன்னர்க்குப் பின்னர் பல்லவ அரசரும் கைப்பற்றி யிருந்

தனர் எனத் தெரிகிறது. அந்நகரத்திற் கருகில் இப்போ துள்ள பல்லவ னீச்சரம் என்னும் சிவத் தலமே அதற்குற்ற சான்றாகும்.

மன்னன் கரிகாலனுடைய ஆட்சியில் அபபட்டினம் அடைந் திருந்த உயர்ந்த நிலைமைதான் என்னே! அந் நிலைமையை மனததிற கொண்டு சீர்தூக்கிப் பாரப்போ மாயின், மேனாடடின ருடைய ஆளுகைக் குடபட்டு இந் நாளிற் பாரத நாடடின் தலை நகரங்களாய் விளங்கும கல்கததா, பம்பாய், சென்னை முதலிய நகரங்களுள் ஒனறும அப்படடினத்திறகு ஒருவாறாறனும ஒப்பாகா தெனறே நாம துணிந்து கூற முன் னைடோவா.

இப்பொழுது இருப்பதைப் போலப பல நீள நதிகள பிரியப பெருமல மரக்கலங்களி னுடைய போகது வரதது கு தக்கவாறு ஆழ்ந்து அகனற முகத துவாரததை யுடைததாய்க காவிரிபபூம படடினததிறகு இடையிற பாயநதோடி யிருந்தது காவிரி யாறு. அந்நதியின இரு மருங்கினும எணணிறந்த மாட மாளிகைகள இருந்தன. கடலை யடுத்து அந்த ஆறறின வட கரையில இருந்த பெரிய நகரமே காவிரிபபூம படடின மாகும. அபபட்டினததின எல்லை, நாறகாத தூர மென நூலகள கூறும. அப்பெரிய நகரம, பட்டினப் பாக்கம், மருவூப் பாக்கம் எனனும இரண்டு பெரிய பிரிவுகளாகப் பகுகபப்பட டிருந்தது. அவ்விரண்டனுள பட்டினப் பாககம எனபது அக நகர் எனவும், மருவூர்ப பாககம என்பது புற நகா எனவும சொல்லப்படும. அக நகர், அரசன் அமைசசர் முதலியோா தங்கியிருந்த இடமாகும. அது, மருவூர்ப் பாக்கததிற்கு மேற்பாலாக இருந்தது. கடற் றைப் பக்கத திருந்த மருவூர்ப் பாக்கம, பலவகைத தொழிலாளர், பலவகைச சாதியினர், சேனைகள், சேனைவீரர்கள் முதலியோர் தங்கி யிருந்த பகுதி யாகும்.

காவிரிப்பூம பட்டினத்திற்கு மேற்கே மருவூர் எனும பெயரை யுடைய ஊர் ஒன்று இப்பொழுது இருக்கின்றது. அதுவே, அருங்கலத்தின் வெளியே மருவூர்ப் பாக்கம என்னும பிரிவு ஒன்று இருந்த தென்பதற்குத் தக்க சாட்சி யாகும. அவ்வூர், மருவூர் எனவும இக்காலத்து வழங்கப் படுகின்றது.

மேற்கூறிய இரு பிரிவுகளுக்கு இடையில், இரு புறங் களிலும் நிரை நிரையாக வானுயர்ந்து வளர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த பெரிய சாலை யொன்று நிருந்தது. அம்மரங்களின் அடியில் பலவகைப் பண்டங்களை விற்கும் எண்ணிறந்த கடைகள் இருந்தன. வெயிலில் மறைப்பதற்காக ஒவ்வொரு கடையும் அழகிய திரைச் சீலைகளால் கட்டப்பட்டிருக்கும. எல்லா வகைப் பண்டங்களும் குறையில் தனிப்பட்டதாகச் சேர்த் திருக்கக் காணப்படும. பண்டங்களை விற்பவரும, வாங்கு பவரும அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் நிறைந் திருப்பர். இன்ன பண்டம இங்குள் தென்று காட்டுதற்காகக் கடைக் காரர்கள், தங்களுடைய கடைகளுக்கு மேல் அமைத் திருந்த விளம்பிகள், பண்டங்களை வாங்க எல்லாரையும் கைகாட்டி யழைப்பதைப் போலவும, பண்டங்களின் விலைக ளைப் பெரும்பாலும் போக வருவோர்களின் இளங் காற்றை வீசி மகிழ்விப்பதைப் போலவும் காற்றில் எதிரசைத்து அசைந்து கொண்டிருப்பனவாம

அந் நகரத்தின் பட்டினப் பாக்கத்தில் அழகுடன் அமைந் திருந்த அரசர் வீதியும், விழா மறுகும், கடைத் தெருவும முதன்மை யானவையாம். அந்தப் பாக்கத்தின் ஒரு புறத்தில், மறையவர், வேளாளர், வணிகர் முதலிய குலத்தினர், தனித் தனியே வாழ்ந்திருந்த பல மாளிகை கள் நிறைந்த பெரிய தெருக்கள் குலவின. மற்றொரு புறத்தில், மருத்துவர், நூல் வல்லார், சோதிடர் முதலியோர்

குடியிருந்த வீதிகள், பலவாய் இருந்தன. முத்துக் கோத்தல், சங்கறுத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்குநர் தங்கியிருந்த தெருக்கள் பல, ஒரு சார இருந்தன மிக உயர்ந்த கட்டிடங்களைப் பெற்றிருந்த அப்பாகத்தின் இடையில், மந்தச் சிற்பரும, மராட்டக் கொல்லரும, யவனத் தச்சரும கூடிக, காண்பவர் கண்களைக் கவரக் கூடிய பலவகைச் சித்திரங்களுடன் வானளாவிய மாட கூடங்கள் பொலிந்து விளங்கக் கட்டியமைத்த அரசனுடைய கோயில், வலம்புரிச் சங்கங்களுக் கிடையிற் பாலுச் சனயம் திகழ்வதைப் போல் விளங்கியிருந்தது. அவ்வரண்மனைக்குச் சுற்றிலும் கடுமபரி கடவுநர், களிற்றின் பாகர், தேருக் கோர் செலுத்துவோர், மறவர் முதலிய பணியாளருடைய இருப் பிடங்கள் இருந்தன. அந்த அரண்மனைக் கருகில், அதனிற் பாந்திருந்த ஓரிடத்தில் நாலவகைச் சேனை வீரர்களும் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கவிவாணர், நீதிவாணர், நாழிகைக் கணக்கர், பாணர், பலவகைக் கூத்தாடிகள், பலவேறு வாத்தியங்களை இசைப்பவர், பல நிறத்த மணிகளைக் கொண்டு பலவகை மாலைகள் கோப்பவர், வளையல்கள் செய்பவர், பூ, சுகைக் முதலியவற்றால் மாலைகள் தொடுப்பவர், வேழமடம் முதலிய மகளிர், நற்குடி மனைத்தின ருடனே வாழ்ந்திருந்த தனித் தனித் தெருக்கள், பல விருந்தினர் கூடடங்கள், அமபலங்கள், மனைகள், சேரிப்பிம அரசச் சாலைகள், வெளவிய சாலைகள், கல்லைக் கழகங்கள், நாடகக் கொட்டகைகள், சிங்காரத் தோட்டங்கள், எந்திர வாவிகள் முதலியனவும் அப்பாகத்தில், ஆங்காங்கு அமைந்திருந்தன.

கடற்கரை யோரத்திருந்த புற நகரத்தில், திசை மயங்கிச் செல்லும் மரக்கலங்களைத் திசைக் குறி காட்டியழைக்கும் மிக உயர்ந்திருந்த கலங்கரை விளக்கமொன்று,

ஆங்கிருந்த பெரிய கப்பற துறைமுகத்தின் பகுதியில் கட்டப்பட்டிருந்தது. பலவேறு இடங்களி லிருந்து நாவாய்களில் கடல் வழியாகக் கொண்டுவரப்படும் பொருள் களுக்குத் தீர்வை வரையறுத்தற்காக கடமை கொள்ளும் ஆயத்துறைகள், கட்டியமைக்கப் பெற்றிருந்தன. அங்குச், சுங்கம் பெறற பின்பு சோழ வேந்தருடைய அடையாள முத்திரை யாகிய புலிக் குறியை அப்பண்டப் பொதிகளின் மேல் பதிந்திருக்க இடுவர் கடமை கொள்பவர். அங்ஙனம் முத்திரையிடப்பட்ட பண்டப் பொதிகளோடு சேர்ந்து வைத்திருத்தற் குரிய பண்டசாலை களும், கிடங்குகளும், உயர்ந்த மேடைகளையுடைய மாளிகைகளும் எண்ணிறந்தனவாய் இருந்தன. வியாபாரிகளும், தாங்கள் கொண்டு வந்த பண்டங்களை அங்கங்கட்டிடங்களிற் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பார்கள்; சிறிது சிறிதாக வாயிலும், முழு வதையும் ஒரே முறையாக வாயிலும் தாங்கள் விரும்பும் வண்ணம் விற்பார்கள். யவன சீன சாவக வியாபாரி களுடைய மாளிகைகள் அளவற்றனவாய் அப்பண்டசாலை களுக்கு நடுநிலை வரிசை வரிசையாக இருந்தன.

அம்மருவூர்ப் பாக்கத்தில் ஒரு புறம், பட்டு நூலாலும், பருத்தி நூலாலும், ஆடை முதலியவற்றின் மிராலும் நெய்த ஆடைகளை விலையும் சாலியர் இருக்கைகள் அமைந்திருந்தன. மற்றொரு பால், சந்தனம், அகில், பச்சை பவழம், முத்து, பலவகை மணிகள் முதலிய உயர்ந்த பொருள்களை விற்கும் வியாபாரிகளுடைய பெரிய வீடுகள் குலவின. ஒரு பக்கத் தில் நெல், புல், வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, மூங்கில் நெல் எனும் எண்வகைக் கூலங்களை விற்கும் கூலவாணிகர் குடியிருக்கை தெருக்கள் நிறைந்து விளங்கின. ஒரு சார், பிட்டு வாணிகர், அப்ப வாணிகர் முதலிய வணிகர் குலத்தினர் வாழ்ந்திருந்த மறுகுகள் பலவாம். கள் விற்ப

வர், ஆடுகள் ஆட்டிறைச்சி முதலியவற்றை விற்கும் மிலேச்சர், உமணர், பரதவர் முதலியோர், தமக்கெனத் தனித்தனி ஒதுக்கி விடப்பட்டிருந்த மருங்குகளில் தங்கியிருந்தனர். உப்பு விற்பவர், எண்ணெய் விற்பவர், இலையும் தின்போர், பஞ்சவாசம் பகர்வோர் முதலியோருடைய இருக்கைகளுக்கு அளவே கிடையாது. ஒருபால், வெண்கலக் கன்னார், செம்பு செய்குநர், மரங்கொலத் தச்சர், கருங்கைக் கொல்லர், நன்கலந் தருநர், பொற் கொல்லர், சித்திரக் காரிகள், சிற்பாசாரிகள், தன்னர், சக்கிலியர், சிரைக் கிடை முதலியவற்றால் பூ, பூமாலை, படிமம், பொய்க் கொண்டை முதலியவற்றைச் செய்குநர் முதலிய கைத்தொழிலாளருடைய இருப்பிடங்கள் பல அமைந்து கிடந்தன. தோற் கருவி, துளைக் கருவி, நரப்புக் கருவி என்பவற்றைக் கொண்டு இசை மரபிற் சிறிதும் பிழையாமல் நடப்பவர்களிற்கு மெய் மறந்து நிற்கும் வண்ணம் இசைத்துக் காட்டவல்ல பாணர் குழலர் முதலிய இசைக்காரர், தத்தமக்கெனவிடப்பட்ட இடங்களில் வாழ்ந்திருந்தனர். பிறர் ஏவிய குற்றேவல்களைச் செய்து உயிர் வாழும் கைவினையாளரும் அப்பாக்கத்தில் மிக்கிருந்தனர். பிற நாட்டினராகிய கடலோடிகள் பலர், கடற்கரையோரத்தில் அந்நகரத்தினருடன் மனமொத்து அளவளாவிக் கொண்டு குடியிருந்தனர்.

அந்தப்புற நகரத்தின் மருங்குகளில் வண்ணம், சுண்ணம், சாந்து, புகைப்பொருள், வாசனைப் பொருள் ஆகியவற்றை விற்பவர், எந்நேரமும் திரிந்துகொண்டே இருப்பர். அப்பாக்கத்தின் தெருக்களில், பிற நாடுகளிலிருந்து கடல் வழியாக நாவாய்களிற் கொணர்ந்த குதிரைகளும், மலை நாட்டிலிருந்து பெற்ற மிளகு பொதிகளும், பனி மலை முதலிய வட திசைக்கண் இருக்கும் மலைகளின் பக்கங்களினின்றும் சேர்த்துக் கொண்டு வரப்பட்ட மாணிக்கமும் பொன்

முதலிய விலை யுயர்ந்த பொருள்களும், பொதியின் மலையி லிருந்து வெட்டிக் கொணர்ந்த சந்தனக் கட்டைகளும் அகிற் கட்டைகளும், தென் கடலிற் குளித்தெடுத்த முத்துக் களும், மிழலைக் கூற்றினின்றும் தேடிக் கொண்டு வரப்பட்ட பவளங்களும், கங்கை யாற்றங் கரையிற் பிறந்த யானைகளும், பொன்னும், பலவகை மணிகளும், முத்துக்களும், காவிரி நதியின் பாயசலால் விளைந்த நெல், கேழ்வரகு, சோளம் முதலிய உணவுப் பொருள்களும், இலங்கையி லிருந்து மரக் கலங்களிற் கொணர்ந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்ட உணவுப் பொருள்களும், காழகத் திருந்து பிறந்த சுகாசகப் பொருள் களும், சீனம் முதலிய இடங்களி லிருந்து கொண்டு வந்த பணி னீரும், குங்குமப் பூவும், கருப்பூரமும், பறபல தேசி வகைகளும் ஏராளமாய்த் தொகுக்கப் பெற்றுக் காண்ப வர் களிக்கூர விற்கப்படும்.

மேற் கூறியவற்றை யன்றி அங்காடித் தெரு நாளங்காடி — காலைக் கடையும், அல்லங்காடி — மாலைக் கடையும், சந்தை யும், பாவை மன்றம் முதலிய ஐந்து சபைகளும், பட்டி — வித்தியா மண்டபமும், நியாய சபைகளும், பௌத்த விகா ரங்கள் — கலா சாலைகள் விழுமம், சமணருட பஞ்ச பரமேட் டிகள் தங்குதற் குரிய இடங்களும், புத்த சமணருள் துற வோர் தங்குதற் குரிய தவப் பள்ளிகளும், ஒவ்வொரு மதத் தினருள்ளும் இருந்த பல வகுப்பினரும் இறந்தவரை அடக்கஞ் செய்தற் குரிய பல இடங்களை யுடைய மிகப் பெரிய தொரு மயானமும் இருந்தன.

பௌத்த மதத்தினருக்கே உரித்தா யிருந்த சக்கர வாளக் கோட்ட மென்பது, அமைமயானத்தின் பக்கத்தே இருந்தது. அது, பௌத்த மதத்தினர் கூறும் உலகங் களின் வடிவங்களாகச் சிற்பிகளால் செய்யப் பெற்றதாகும். அதிற் பல உலகங்களும், அவ்வுலகங்களி லுள்ள பொருள்

களும் பிரதிமைகளின் வடிவங்களாகவும், சிததிரங்களின் வடிவங்களாகவும் அமைக்கப் பெறறிருந்தன. சக்கர வாளம் என்பது, எல்லா உலகங்களையும தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருப்ப தொரு கோள மாகும என்னும பொருளை யுடைய தாகும். இது, பௌதத பரிபாஷை யாகும். இதைக் குறிதத மறறைச செய்திக ளெல்லா வறறையும மணிமேகலையின ஆறறங காதையில் நூற றெழுபத தாறும அடி முதலியவறறால் நன்கு படித தறிய லாகும.

அப்பெரிய நகரததிற் காவிரிச் சங்கமுகத் தீர்த்த மல்லா மற் சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்று கூறபபடும் இரு பெரும புனிதமாய நீர நிலைகள் இருநதன. கயிலாயம, வேலாயுதம, சதுரகப் பூதம, ஐராவதம், கற்பக தரு, வசிர ராயுதம, புதத பீடிகை, கநதிற பாவை என்ப வறறிறகும, திருமால், பலராமன, நாணணன், மன்மதன், இநதிரன், சூரியன, சநதிரன், சிவன, முருகன, சாதவாகனன, நிகரந தன், சாத்தன், சமபாபதி என்பவாகளுககும தனித தனியே கோயில்கள பல விருநதன.

பலவகைத தேவர்களுக்கும உரிய திருவிழாக்கள் அடிகடி நடநது வநததோடு இருபததெடடு நாள் நடை பெறுவதா யிருநத இந்திர விழாவும் ஆண்டு தோறும மிக்க சிறப்புடன் அங்கு நடைபெறறு வநதது. அஃது, ஒவ்வோ ராண்டும் சிததிரைத திங்களில் மதி நிறை நன்னாளில் தொடங்கி நடத்தப்படும. அப்பெரு விழாவின் பெருமை, சொல்லற் கருமை யாகும். அது நிகழும் காலத்தில் இம் மண்ணுலகதது மககள் பலரும், அதன் காட்சியைக கண்டு களிக்க அப்பட்டினத்தை யடைதல் வழககம். விண்ண வரும், மண்ணவர் உருவங்கொண்டு அவவிழாவினைக் கண்டு மகிழச் செல்வர் என்று பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன. அதவிருவிழா நடத்தப்பட்டு வநதபோது பூம்புகார் அடைந

திருந்த காட்சி, அனைவரும பாராதது இனபுறுதற குரிய தொனறு யிருந்தது.

அசசமபாபதியி லிருந்த நாளங்காடி எனபது, அனைற இடதனை யுடைதகா யிருந்த தொரு பொதுநில மாகும. அதிற செழித தோங்கி வளாந்த சோலைகள பல நிறசன. அசசோலைகளில, வரிசை வரிசையாக வளாந்திருந்த மரங களையே தூணகளாகக கொணடு கடடிய கடைகள பல, அமைந்திருந்தன. அங்குப பலவகைப பணடஙகளை விறப வருடைய ஓசையும, அவறறை வாஙகபவருடைய ஒலியும சேராது, அலைகடலை உணடாகும மிராவினைப போல எபபொழுதும பெரமபை இடையற திருந்தது. முனனொரு காலத்தில அசுராகளால இடுக்கணுறற இநதிரன, காவிரிப்பூம படடினத திருந்து நமமுடைய நாடடை யாணட முசுகுந்தன என்னும மனனர மனனனைரிய சோழனை யணுகி, கனகத தோந்த கேடடைத தெரிவித்தான. ஆணமையில மிகக அம முசுகுந்தன, உடனே சிபிப புறபபடடு விணணைத சென்று, அசுராகளை யெதிர்த்துக கடுமபோர புரிந்து வென்று, இநதிரனுக குற்ற னபகைதத துடைத்தான.

சோழன செயத பெருந்தவிகது மிகக மகிழசசி கொணட இநதிரன, அவனிடமிருந்துப பூதம ஒன்றை யீந்தனன. முசுகுந்தனுக்கும, அவன மரபில தோன்றும மறறை மனனாகளும யாதோ இடையூறும நேராவண்ணம காத்தறபொருடடு அபபூதம, சமபாபதியின இடையி லிருந்த நாளங்காடியில வந்து தங்கி யிருந்தது. அந நகரத திருந்த மறகுடி மகளிரும, மறறைத தாழ்ந்த குலப பெணகளும திரளாகப போய, உரிய காலங்களை தோறும அபபூதத்திறகுப பலி பீடத்திலே புழுக்கலும, எள்ளுருண டையும, பிணை சோறும, கள்ளும வைத்துப படைத்துப

பூவிட்டுப் புகை காட்டிப் பூசித்தது, "எமமுடைய மா மன்னன், பன்னெடுங் காலம் பண்புடன் வாழ்ந திருநது, அவனுடைய நலலாடசிக் குட்பட்ட இப்பெரிய நில முற் றிலு முள்ள மககள எல்லாரையும பசி, பிணி, பகை முதலிய குறைகள நேராமல காகவும, அவனுடைய நாடடில் மழை சுரகவும, செல்வம பெருகவும அருள் புரிவாயாக," எனறு அபபூதததை நோகி வேண்டித தஞபபர்; வாழ்ததி வழிபடுவா; குரவை முதலிய கூததுகளை யாடி களிப்பர்.

காகநதியி லிருந்த யாவரும கொணடாடும பெருமை வாய்ந்த ஐநது மனறங்களுள பட்டி மண்டபம் எனபது, ஒனறாகும. பல அரசாகளையும வெனறு இபபாரத நாடு முழுவதையும தன ஆளுகைகுக கீழபடுததிய காலததில திருமாவளவனாகிய நம கரிகாலனுககுப போரில் தோறற மகத நாடடு மன்னனால கொடுககபபடட உயர்ந்த தோர அரசனை அஃதாகும. அது, மயன என்னும தசசனால் மற றுயாரந்த பசும பொனனால கொணடு செய்து, ஒனபது வகைததாய விலையுயர்ந்த ஒளி மிகு மணிகளால இழைகக பபடட தோர அழகிய மணடப மாகும. அதில, அரச னுடன நலனிசைப புலவா பலா எபபோதும குழுமி யிருப்பா.

மறறொன்றாகிய வெள்ளிடை மன்றம் என்பது, வெளி யான ஓரிடததில் இருநதது. எப்பொழுதும் அதிற் பண் டப் பொதிகள் அடுககி வைகக்பபட டிருககும. அஙகுப், பலவேறு நாட்டினா, வியாபாரஞ செயதறகாகத தாம் கொண்டு வநத பணடப் பொதிகளின் மேல அளவும எண ணும நிறையுமாகிய கணகளைக குறிததுத தம பெயரைப் பொறித்துப் பொதிகளை யடுககி வைததுவிட்டுச செல்வர். அப்பொதிகளைக் களவாட எவராலும் இயலாது. அம்

மன்றத்தின் இயலபினை யறியாத புதியவர் யாவரேனும், அப்பொதிகளுள் எதை யாயினும திருட எண்ணி அம் மன்றத்தை நெருங்கிய வுடன் அஃது, அப்பொதியை அவ ருடைய தலைக் கேற்றி, அவரைப பிதுப் பிடிதது வாகனி, நடுக்குமபடி செயது, கழுதைதை கடுகுமாறு தலைச சுமை யுடன் ஊரைச சுறறி வரும்படி யடிதது, உரியவரிடம் பொதிச சுமையுடன் அவரை ஒப்படித்து விடும. அதனால எவரும, அநத மனறதது ளள்ளிடட பொருளை களவு காணக கனவிலும கருதார.

இனனனை நகிய இலஞ்சி மன்றம் என்பது, ஓர அழகிய குளிரநத பொப்பை யாகும. கூனரும, குட்டரும, ஊமரும, செவிடரும, மெயயழகச செயது கொல்லும பெரு நோய் எனனும கொடிய பிணியால பீடிககப் படட வரும அமமடமிற குளிதது கரை யேறிய வுடன தூய உடமபையும, வலிமையும, வனபபையும பெறுவர; அப் பொய்கையை நலம வநது கொழுது தமமுடைய இருப் பிடஙகளை யடைவர. அபபொயகையின தன்மையை யறிநது பிற நாட்டினர பலர, கூடடங கூடடமாக வநது, அநதப பொயகையிற குளிதுக களிதது செலலுதல வழககமா யிருநதது. ஒவவொரு நாளும கணகக றற நோயா ளர அஙகு வநது குளிதது, நோயை யொழிதது மன மிக மகிழ்நது, பாடி யாடிக தம மிருப்பிடஙகளை நோககித் திருமபிச செலலுதலாகிய காட்சி, காணபவாகது வியப்பை யுணடாக்குவதா யிருநதது.

கன்மன்றம் எனப்படுவது, வேறொரு மன்றமாகும். கண்ணுடிக கலலாற செயத பெரிய தூண் ஒன்று, அநத மன்றதின் இடையில் நிலை நிறுததப்பட டிருநதது. அத் தூண், மிக்க ஒளியைக காலுவதாய் விளஙகியது. அக் கற்றூணை ஒரு முறை வலம் செய்து வணங்கி, அதன் எதி

நில் நின்று தமமுடைய வடிவத்தை அதிற் காணு மவர், சூனியம வைக்கப் பெற்று அறிவிழந்தவரா யிருப்பினும், வஞ்சகரால் மருந் தூட்டப்பட்டுப் பித்தேறியவரா யிருப் பினும், பாமபினைற் கடி யுண்டவரா யிருபபினும உடனே பிணி நீங்கக குண மடைநது செல்வா.

பிறிதொன்று பாவை மன்றம் என்னும பெயரை யுடைய தாகும. அதிற பாவை யொன்று நிலை நாட்டப் படடிருந்தது. அரசர் செங்கோன்முறையிற கோடினும, அறங் கூறும அவையததா நடுநிலைமையிற் பிறழினும அப் பாவை, வாயினல் ஒன்றும சொலலாமல தன்னுடைய இரு கண்களி னின்றும் நீர் வடிதது அழுவதா யிருநதது. அதைக் கண்டு குற்றஞ் செய்தவர், அற நெறிக் கிணங்க நடக்க முயறசிப்பர்; தாம மன்னிப் படைதற குரிய வழி யைத தேடுவர்; நன்னிலைமையி லிருநத நாடுவர்.

அத்தகைய தெய்வத் தன்மை பொருநதிய மன்றங் களை யன்றிப் பூதசதுக்கம் என்னும பெயரை யுடைய தொரு நாற் சந்தி யிருநதது. அவ்விடத்திற் பூதம ஒன்று நிலை நிறுத்தப்பட் டிருநதது. அசசதுகைப் பூதம, அந் நகரத்து நாற் காத எல்லையும் கேட்கும்படி தன்னுடைய கடிய குரலால் தினனையாளரைக் கூவி யதடி யச்சுறுத்தித், தவ வேடம் பூண்டு பலரையும் வஞ்சித்துத் தீமை புரிந்து திரிவோர்களையும, கற்பிற பிறழும பெண்டிர்களையும், பிறர் மனை நயக்கும் பேதைகளையும, பொய்ககரி புகல்வோர்களை யும், புறங் கூறுகின்றவர்களையும், அரசரை ஏமாற்றி யழிக் கக் கருதும் அமைச்சர்களையும தான் தங்கியிருநத சநதின் வழிகளில் வரக் கண்டால், உடனே அக்கொடியவர்களைத் தன் கைப் பாசத்தாற் பிணித்து, நிலத்திற் புடைத்து உண்டு களிக்கும. பட்டி மண்டபம் முதலிய மன்றங்களி னும, பூத சதுக்கத்திலும் உரிய காலங்கள் தோறும் பலரும்,

பொங்கலிட்டுப் பலி கொடுத்துப் பூசித்து, மன்னனை வாழ்த்துதல் வழக்கம்.

முன்னர் நாம கூறிய சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்னும் இரண்டு பொய்கைகளும், கடலொடு காவிரியாறு கலக்கு மிடத்தில் நெய்தல மலர்கள் இதழ்கள் விரிய மலர்ந்து நறுமணம் வீசிக்கொண் டிருந்த ஒரு பெருஞ் சோலையின் நடுவே இருந்தன. அப்பொய்கைகளில் நீராடி, அவற்றின் பக்கத்திலிருந்த காமன் கோயிலை யணுகி, அந்த தேவனை வழிபடும் மகளிர், பிரிந்த தம் கணவரைக் கூடி இமையில் இன்புற்று, மறுமையிற போக பூமியிற போய்ப் பிறப்பா என்னும உறுதிப்பா டொன்றை அக்காலத்து மகளர் மேற்கொண்டு ஒழுகி வந்தனர்.

அவ்விரு குண்டங்களையும், முன்பு சொன்ன மன்றங்களையும் கரிகால வளவனுடைய முன்னோர், தம்முடைய தோள் வலிமையினால் இந்திரனுக்கு அசுரர்களால உண்டான துன்பத்தைப் போக்கி, அமராவதியைக் காத்தமைக்குக் கைமாறாக அப்புரந்தரன் கொடுக்க மகிழ்ச்சியுடன பெற்றனவாம.

அத்தனை சிறப்புகளையும புதுமைகளையும் பெற்றுக் கரிகாலனுடைய ஆட்சியில உயர்வுற விளங்கி யிருந்த காவிரிப்பூம பட்டினத்தின் பெருமைதான் என்னே! அவ்வரசனுடைய ஆளுகையில் அந்நகர மடைந் திருந்த நிகரற்ற உயர்ந்த நிலைமையைக் கொண்டாடாதார் இலர். அக்காலத்தில் அந்நகரத்தை யடைந்து, அதன் நிலைமையைக் கண்டு, அதைப் போக பூமி என்றும், பொன்னுலக மென்றும் உரையாடிய மக்கள் பலராவர்.

இன்றையமுதுகூடம என்று இப்பொழுது வழங்குகிற ஓரூரைப் பழைய காலத்தில் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்

திற்கு வெற்றிலை விற்கும் இடமாயிருந்ததாகு மென்று அறிஞர் ஆராய்ந்து சொல்லுகின்றனர். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை யடைந்து உறுப்பாத்து ஆராய்வோமாயின், இவையமுதகூடம் என்பதைப் போன்ற வேறு பல குறிகளையும் நாம காணலாகும.

பகுதி. சு

குலத்தளவே குணமாதல்

எண்டிசையும் புகழ் மணக்க, எவ்வுலகும் வியக்கக காவிரிப்பூம படடினத திருந்து சோணாட்டை யாண்டு வந்த கரிகாலன், தன நாட்டு மக்களை எல்லாரும் வேளாண்மையில் மேம்படடைந்து விளங்க வேண்டுமென்றும, அதற்கழில முன்னேறற மடைவதற்குத தான் தக்க உதவி புரிந்து அவர்களுக்கும மகிழ்ச்சி யுண்டாக வேண்டுமென்றும, எல்லாப் பண்டங்களை நிரம்பப பெறுந்த தன் நாடு எப்பொழுதும இன்பத்துடன் இருக்க வேண்டுமென்றும மனத்திற கொண்டான; தன எண்ணத்திற் கேற்றவாறு பல துறைகளிற் கருத்தைச செலுத்திப் பாடு படலானனை; செடிகளும் மரங்களும் அடர்ந்து மேடு பள்ளமுமாயிருந்த நிலங்களெல்லாவற்றையும திருத்திப் பண்படுத்தி, எளிய குடிகள் பயிரிட்டு உய்யும வண்ணம அவற்றைப் பகுத்து விடடான; ஊர்கள் தோறும் ஏரிகள், குளங்கள், ஊறுகாலவாய்கள் வெட்டுவித்துக குடிகளுக்கு உதவி புரியத தொடங்கினன்; குடிகளிட மிருந்து சிறிதளவே கடமை கொள்ள ஏற்பாடு செய்தான். அத்தீர்வைப் பண்டம் முழுவதையும் அக்குடிகளுடைய நன்மைக்கே செலவழிக்கத் தீர்மானித்தான்.

அரசன அங்ஙனம் நல்ல வேலைகளை மேறகொண்டு குடிகளை அன்புடனை காகைத தொடங்கியதைக கண்டு சோழ நாட்டின் சுறறிலு மிருந்த பிறநாடடு மகைகள பலரும், தம முடைய ஊர்களை விடடொழிதது கரிகாலனுடைய வள நாட்டிற குடி புகத் தொடங்கினா. அவவாறு தன் நாடு போநத ஏழைகளுககு வேண்டுவன வற்றைக கொடுதது, உழுதுண்டு வாழ நிலங்களை வழங்கி, அனனவரை அன் புடனை ஆகரிதததான் அவவளவன். சோழ நாடடிற குடி யேறிப் பிழைகக இசைக்கும மறறை நாடடு மகைகள், முன்னர் தமமுடைய கருதததைக கரிகாலனுககு அறிவிதது, அவ் விறைவனுடைய கடடளையைப் பெறறுத தாம விருமபும ஊரில் தங்கியிருகைகலாம. வேண்டிய உதவி புரிநது அம் மகைகளை யாதரிகக அரசன், தகக ஏற்பாடுகளை அப் பொழுதே செய்து முடிகைத தனனுடைய அரசாங்கப் பணியாளருககு ஆணையிடுவான்.

ஒவவோர் ஊரிலும, அவ்வவவிடத திருநத மாநதர் விருமபிய வண்ணம கரிகால் வளவன, கோயில்களைக கட்டு விததான ; சோலைகளை வைகைச செய்தான ; பல சாலை களை யுண்டாகக உதவி புரிநதான ; பள்ளிகூடங்கள் பலவறறை வைதது,ச சிறுவர் அனைவாகும கலவி கறபிகக வேண்டு மென்று வற்புறுத்தினன். அவ்வரச னுடைய பெருநதன்மையைப் பார்தது மாநதர் பலரும், சோழ நாடடிற குடியேறத தொடங்கவே நாளுககு நாள் அநகர்ட்டின மகைகள் தொகை மிககு வரலாயிறறு. குடிக ளுககு இடம வேணடி யிருநதது. அதனால அவவேநதன், பல காடுகளை யழிதது, அவ்விடங்களில நிலங்களையும ஊர் களையும புதிதாய உண்டாக்க லானன. தன ஆளுகைக குடபடட மகைகளுடைய நலவாழ்வைக கருதியே எப்பொழு தும் பாடுபடடு வநதமையால் அவ்வளவனை, ‘ எவவுயிரையும

காக்க இறைவன் அருளால் இம்மண்ணில் வந்து தோன்றிய இறைவனே இவனுவான்' என்று அனைவரும சிறப்பிததுக் கூறலாயினர்; அவ்வரசனைக் கடவுளாகவே மதித தொழு கினர்.

சோழ நாட்டில் ஒவ்வொரு நாளும விளைதலால், களை யெடுதலால், அறுதலால் ஆகிய பயிர்த தொழில் நீங்காமல் இருந்தன. எப்பக்கம் பார்பபினும பசசை நிறததோடு கூடிய பயிரும, பழுப்பு நிறததோடு கூடிய முதிர்நது தலை சாய்நத விளையுளுமே காணப் படுவனவா யிருநதன. எங் கும் வேளாளருடைய ஓசையே நிறைநு திருநதது. எந நாளும் பலவகைப் பயிரகள் செழித திருநதமையால் மருத நிலங்களுக்கு அணிதாய காடுகளில் இருநத யானைகள், மான்கள், பன்றிகள், நரிகள் முதலிய விலஙகுகள், அநநிலங் களில் விளையும் கருமபு, செங்நெல், கேழ்வரகு முதலிய பயிர்களை மேய்ந்து கொழுதததுத் திரிய லாயின. உணவு ஏராளமாய்க் கிடைக்கவே அமமாக்கள் தொகையும் விரை விற் பெருக லாயிற்று. அவ்விலங்குக ளெல்லாம் இரவிலும் பகலிலும மருத நிலங்களிலேயே தங்கி யிருநது பயிர்களை யழிக்க லாயின. அகொடிய செயலைக குடிகள அரசனிடம சென்று முறையிடடு அறிவிததனர். விலஙகினததை வேரறுத தழிததுக குடிகளுடைய குறையைப போக்கக கரிகாலன், மறவர் வேடுவர் இருளர் முதலியோர் எணணி றந்த நாய்கள், வலைகள், கூரிய கடிகள், விறகள், அமபுகள, ஈட்டிகள் ஆகிய கருவிகளுடன் தனனைச சூழ்ந்து வர, அடிக்கடி.க காடுகளிற சென்று வேட்டையாடத தொடங கினான்.

அன்பும் அருளும் பூண்டு குடிக ளெல்லாரையும அங் ஙனம் ஓம்பி நல்லிசையுடன் சிறந்து விளங்கிய கரிகால னுடைய பெருமைக்குக் கேடு சூழ்விக்க, அவனுடைய

பகைவர், பன்னாட் காறும பலவாறு எண்ணி யாராயந்து பார்த்தனர் ; யாதொரு வழியானும் அவருடைய எண்ணம் எடேறுதற் கின்மையால், அகந குலைந்து அடங்கி யிருந தனர். அமைசசர், அறிஞர், சுற்றததார், மற்றைக் குடி கள் முதலியோருக்கு அந்த அரசனிடம் வெறுப புண்டாக் கித் தம்முடைய எண்ணததை முடிததுககொள்ளலா மெனக் கருதி அககொடியவர், காடடில் வாழ் விலங்குகளைக கரு வறுக்கச சென்றபோது அநத அணணலை யேமாற்ற ஒரு சூழ்சசி செய்தனா.

கரிகாலன் வேடடையாடச சென்றிருந்த தொரு காட டைச சார்ந்த ஓர் ஊரில ஆட்டிடையன் ஒருவன் வாழ்ந திருநதான். அவனுககு அழகில மிக்க மகள் ஒருத்தி யிருநதாள். கரிகாலனுடைய மூதத தநதையா பயந்த தினனையாளர், அககன்னியின் வீடடை யடைநது, இன்ப முண்டாகச சிலவறறைப் பேசி அப்பெண்ணை மயக்கினா ; பலவாறு கற்பிதது தமமுடைய சொலலுக கிணங்க நடக்குமாறு அவளைச செய்தனா. அவ்விடைச்சியை நோக்கி அககொடியவர், "மாதரசே! தெய்வ மகளிரைப் போல நீ மிகக வனபபுடையவளா யிருககின்றாய். இடை யர் குலததில் நீ பிறநதத தககவளா? அரசர் குலததிலேயே உன்னைப போனற பெணணொருத்தியை நாஙகள் இது வரை இப்படி யிற கணடிலோம் உன கூடடழகைக கண்டு எநத அரசன்தான் உன்னை மணகக விரும்பான்? உன்னு டைய் அழகின உயாவை யறியாமல் நீ ஏன இவ்வூரி லிருந்து எளிய குடியிற பிறநத ஓர இடையனை மணநது, அல்லும் பகலும உழைதது, வருநதி, உன் அழகைப் பயனற்றதாகச செய்யவேண்டும்? சேடியர் சிலர் உன்னு டைய கைகால்களை வருடவும, சில தோழிப்பெண்கள் நீ குற்றேவல்களைச செய்யவும், உயர்ந்த பஞ்சணையின்

மீது விற்றிருந்து அழகிய அரண்மனையில் இருக்கத்தக்க மெல்லியளாய் நீ இருக்கின்றாய். அழகெலாம் திரண்டு ஓர் உருக்கொண்டார் போன்ற உன்னைக கண்டு நாகளள் மிக்க மன மிரககங் கொண்டோம். ஏ நங்காய்! ஏழைகளுக்கு உதவி புரிதலாகிய தொழிலே நாங்கள் மேற்கொண்டவர்க ளாவோம. எங்களுடைய சொல்லின்படி நடப்பா யாயின், இநநாட்டுக்கு நீ அரசி யாகலாம நம்முடைய நாட்டை யாளும் கரிகாலன் இப்பொழுது இவவூருக கருகிலுள்ள காட்டில் வேடடையாட வநதிருககிறான. உனக்கு வேண்டிய அணிகலன்களையும ஆடைகளையும நாங்கள் இன்றே வாங்கித தருகின்றோம. அவற்றை யணிநது நாளைக காலையில் உன்னுடைய ஆடகளுடன் சென்று நீ, அம் மன்னன் வேட்டை யாடும இடததில் தஙகியிரு. உன் எழி லார்நத வடிவதததைக கண்டு அவன், உன்னை மணப்பான; இநநாடடு மக்கள் எல்லாரும வணங்கததக்க சீமாட்டி யாகலாம நீ. பின்னர் எஙகளுகதும் நீ உதவி புரியலாம," என்று மொழிநது அமமங்கைகக ஆசை யூட்டினா.

சிரிளம பருவததினளாய அநத இடைப்பெண்ணும, தீயவா உரைதத சொற்களைக கேடடு அரசனை மணக்கப் பேரவாக கொண்டாள்; அதனால அகமகாடியருடைய மொழிக கிணஙக நடபபதாய் ஒதததுககொண்டாள. உடனே அதிகாரியவர், அப்பெண்ணின் வீடடை விடடு வெளியே சென்றனர்; சிறிது நேரதகிறகுள சில ஆடைகளையும நகைகளையும் எடுதததுக்கொண்டு அவவீட்டிற்குத் திருமபி வநதனர். அவற்றைக கண்டு அவளிடைசசி, நனி யுவந்தாள; புன்சிரிப்புடன் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டாள்; மறு நாள் எவ்வாறாயினும் மன்னனைக கணடு மன்றல் முடிப்பதாய் உறுதிமொழி பகர்ந்தாள். அவளை அங்ஙனம் தூண்டிய வஞ்ச மனததினர், மறுநாள் அவருடைய வீட்டை யடை

னதாய்ச் சொல்லி விடைகொண்டு அப்புறம் சென்றனர்; அவ்வூரிலேயே வேறோர் இடத்தில் தங்கி யிருந்தனர்.

அந்நாள் கழிய அடுத்த நாள் காலையில் அப்பெண், நீராடி மஞ்சள் பூசிச் சிவந்த தன் உடம்பு ஒளிவீசி மின்னச் செய்தாள்; முன்னாள் வஞ்சகர்பால் தான் பெற்ற ஆடை அணிகளை ஒழுங்காக அணிந்தாள்; கண்களுக்கு மை தீட்டி நெற்றிக்குக் குங்குமப் பொட்டிட்டாள்; எண்ணெய் இட்டுத் தலைமயிரைச் சீவிப் பின்னி முடித்தாள்; பூச் சூடினாள். கையில் நீண்ட தொரு தடியைக் கொண்டு விடுதி யிருந்த படியில் மடக்கி வைத்திருந்த தன்னுடைய ஆடுகளை யோட்டிக்கொண்டு காட்டை நோக்கிச் செலலத் தொடங்கினாள். மன்னனுடைய மாற்றலரும் அவளிடம் அணைந்தனர்; அவளுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகப் பலவாறு பேசிக்கொண்டே அவளுடன் சென்று காட்டை யடைந்தனர்; அங்குக் கரிகாலன் வேட்டை யாடிக் கொண்டிருந்த இடத்தை அமைச்சருக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டித், தம் முடைய ஊர்ப்புறம் நோக்கித் திரும்பினர். குறிப்பிட்ட இடத்தை யடைந்து அமைச்சு கொடி, மன்னனுடைய வரவை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு நெடுநேரம் இருந்தாள். அந்நாள் மாலைப் பொழுதும் அணுகிற்று.

• காட்டின் நடுவிற் சென்று பல விலங்குகளை மாய்த்துத் திரும்பிய கரிகாலன், இடையன் மகள் இருந்த இடத்தை யடைய லானான். தான் காத்திருந்த இடத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் மன்னன் வந்துகொண் டிருந்ததை யறிந்து அவ் விடைப் பெண், தன் கையிலிருந்த கோலை ஒரு செடிக் கருகில் வீசி யெறிந்து விட்டு, மின்னற் கொடி ஒன்றும் பெண்ணுருவம் பெற்று உலவுவதைப்போல அழகுடன் ஆடுகளின் பின் நடந்துகொண் டிருந்தாள். சிறிது தூரத்

தில் வந்துகொண் டிருந்தபோதே அவளைக் கண்டான் அரசன்; நின்று உற்றுப் பார்த்தான்; சற்று முன் னடைந்து கண்ணிமை கொட்டாமல் நோக்கினான்; அன்னப் பேடுகளும் நாணி யொதுங்குமாறு தன் அடிகளைப் பெயர்த்து நடந்துகொண் டிருந்த இடைப் பெண்ணின் எழிலார்ந்த வடிவத்தைக் கண்களாரக் கண்டான்; வியப் படைந்தான்; "ஓ! இஃதென்ன் புதுமையா யிருக கின்றதே! இந்நேரத்தில் இவளுத் தனியே இருக்கின்ற இக் கட்டழகி யாவளோ அறிகின்றிலேனே! தேவ மகளிரைப் போலக காணப்படுகின்றளே! கால்கள் மண்ணிற் பொருந தாதலால், இம்மட மகள் மானிடப் பெண்ணாகவே இருத்தல வேண்டும். ஆ! இவளுடைய இயற்கைப் பொலிவை, நான்முகன் எங்ஙனம வருந்தி யமைத்தானே? ஓவிய தூறையிற் கைபோயவனும் இமமாதின் வடிவழகைப் பார்த்து ஏட்டில் எழுதமுடியாமல திகைப்பானே! களங்க மற்று விளங்கும மதியன்ன முகத்தையும், கருவண்டு படிந்த செந்தாமரை யெனப் பொலியும் விழிகளையும, முத்துகளை யொத்த பறகளையும, சிறந்த பவளத்தைப்போன்ற இதழை யும, காமேகத்தை நிகர்த்த கூந்தலையும், திருமகட கொழுநன் கையில திகழும சங்கத்தைப்போல் அமைந்த கழுத்தையும, கழை போன்ற தோள்களையும, காண்டற கரிய சிறநிடையையும, மெல்லிய மாந தளிரைப்போன்ற கை கால் விரல்களையும் படைத்த இமமங்கையர்க் கரசியின் மெல்லியலைக் கண்டு கல்லும கரைந் துருகுமே! புல்லும புகழுமே! காய்ந்து பட்ட மரங்களும் தளிர்க்குமே! வேட்டை யாடி நெடுநேரம் திரிந்து அலைந்து தளர்ந்த என்னுடைய உடம்பு, இந்நங்கையின் அழகைக் கண்ட வுடனே ஆறுத லடைந்து மிகக் குளிர்ந்ததே! வில் லம்பி னும இவளுடைய விழியம்பே மிக்க வன்மை படைத்தது போலும்! அஃது என் மார்பில் தைத்து மனத்தை

இன்புறுத்தியதே! இவள் பக்கலில் ஆடுகள் மேய்த்து கொண்டிருக்கின்றனவே. இம்மடகொடி ஒரு காப்பான் மகளாய் இருப்பாளோ? ஓ! அல்லள்! அல்லள்!! இவள் இடையர் குலத்துப் பெண் ணல்லள். இம்மங்கையின் நல்லியலுக்கும் அக்குலத்தின் தன்மைக்கும் சிறிதும் பொருதத மிலதே! இவ் அரிவை யாவள் என்பதை இவளருகிற் சென்று கேட்டறிவேன்," என்று எண்ணி அவளை நோகநிப் பரிவுடன் நடநதான.

இடைசசியின் பக்கலி லணுகி அன்புடன் அவளைப் பார்தது வளவன், "ஏ பொற்பூம பாவாய்! நாணின் கொழுநதே!! நீணில விளக்கே!!! மாநதளிரினும் மென்மைதாய உடமபை யுடைய நீ, கொடிய விலங்குகளும் வேடர்களும திரியும இககாட்டகததில் துணை ஒருவருமின்றி, இவ்வாடுக ளுடன் சற்றும் அசச மில்லாமல் உலவுகின்றனையே! நீ யாவள? இஙஙனம் ணடிருப்பதேன?" என்று கேட்டான். இறைவனுடைய மொழிகளைக கேட்டு உளமிக மகிழ்நதாள் அமமாது; ஆயினுமம, தன உள்ளக் குழிப்பை வெளியே காடடாமல் மிகக நாணத்தை யடைந்தாள் போல நடித்தாள்; காற்றால் அசையும் பூங்கொடியைப் போலத தன் இடையை யசைதது அடி பெயர்த்துச சற்று அப்புறம் விலகி நின்றாள்; தலை குனிந்து கடைக் கண்ணால் அரசனைப் பார்ததுப் புன்முறுவல பூத்து, மற்றெதையோ நோக்குவாள் போல் நின்றாள்; மன்னனுடைய கேள்விக்கு மறுமொழி பகர்ந்தாள் அல்லள்.

அவள் அங்ஙனம் பேசாமல் ஒதுங்கி நிற்கவே மற்றும் அவளை நோக்கி அரசன், "நல்லியல் நங்காய்! என் கேள்விக்கு விடை யளிக்க உனக்கு விருப்ப மிலதோ? நாணி நகர்ந்து செல்கின்றனையே! நாணம் நங்கையர்க் குரிய தொரு நல்லணியாகு மென்பது உண்மையே யாகும். ஆயினும்,

அறிவுடைப் பெண்கள் அதைச் சில விடங்களில் மட்டுப் படுத்தல் வேண்டும். தமக்குத் தீங்கு நேரா தெனத் தெரிந்த இடங்களில மகளையர் நாணத்தைக் குறைத் திருத்தல் நல்ல தாகாதா? முப்பெரும புவியினும ஒப்பிலா உன் வடி வழகைக் கண்டு உன்னிடம் அனபு கொண்டேன் யான். என்னிடம இவவாறு நீ நாணி யொதுங்கி வாய் திறவாமல் இருத்தல் அழகாமோ? இனியேனும உன் வரலாற்றைச சொல்ல மனம பற்றுவாயாக," என்று பரிவுடன் வினவினன்.

வேந்தனின கடைக கண்ணால பாத்தது அபபெண், "அன்புடைப பெரியீர்! யான் ஓர் அரசன மகளே யாவேன். நான் சிறிய குழந்தையா யிருந்த காலத்தில் என்னைப் பெற்றோர், தம்முடைய நாட்டில் விருந்து பகைவ ரால் துரத்தப்பட்டு இகுகாட்டை யடைந்தனர்; இங்குச சின்ன காலம் மறைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். ஒரு நாள் கொடும் புலி ஒன்று, என் தந்தையை யடித்துக் கொன்று தின்று விட்டது. அதைக கண்டு என் அன்னை, அலறி யழுது வருந்தினள்; உயிர் விடக கருதினள; என்னைப் பார்த்து ஏங்கினள. காட்டில் விருப்பின் விலங்குகளால் கேடு சூழுமென் றெண்ணி என்னை யெடுத்து தெகி இகுகாட் டின் அருகிலுள்ள ஓர் ஊரில் இடைய னொருவன் வீட்டில் விட்டுச் சென்றாள். அவள் எங்குச சென்றாளோ? இன்ன மும் உயிருடன் இருக்கின்றாளோ? ஒருகால், கணவன் இறந்தமைக்கு ஆற்றாளாய் அப்பொழுதே உயிர் துறந் தாளோ? யான் அறியேன். அந்நாள் முதல் இதுகாறும் ஓர் இடையன் வீட்டில் நான வளாந்து வருகின்றேன். இஃதே என்னுடைய வரலாறுகும்," என்று சொல்லிக, கண்ணீர் உகுத்து ஒருவாறு முகவாட்டத்துடன் நின்றாள்.

கள்ள உள்ளத்துடன் உரையாடிய அநதக கன்னியி னிடம் விருப்பங்கொண்ட கரிகாலன், சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினுல் தெருவில் நின்று தியங்கித் நிகைப்பரே என்னும் பெரியாருடைய சொல்லை மறந்து, அவ்விடைசசி யின் பேச்சுகளை நமபினுன்; அவளுடைய குலத்தையும் அழகையும கருதி மகிழ்நதான்; அநநாரியை மணக்க இசசிததான; தன ஆடையால அவளுடைய கண்ணீரைத துடைதது, அவளை நோககி, "பொற பூங்கொடியே! தேன் மொழிக குயிலே!' மா மரக கிளியே!'! நீ வருந தறக. சென்றவறறை நினைதது வருநதுதலால், நாம யாது பயன் பெறக கூடியவ ராவோம? அசசெயலை அறிவுடை யார் முற்றிலும வெறுப்பரே! இனி நடகக வேண்டிய வறறைப் பறறி ஆய்ந தோய்நது பார்தது நடதலே நன்மைத தாகும. உன்னைக் கண்ட வடனே, நீ ஓர் அரசன் மகளாவாய் என்பதை யான உணாந்தேன். நீ கோறற நோன்புக ளெலலாம பயன் படகூடிய கலம், உன்னை நெருங்கிற்று. கடவுள் அருளால் யான் இப் பொழுது உன்னைக் காண நேர்நததும், நீ முற்பிறப்பிற் செய்த புண்ணியதனைபாலதே யாகும. மங்கையர் மாணிகமே! புகழ் மிகப படைதத சிறநததாய சோழர் குலத துதிக்கு இநநாட்டை யாளும கோமான் யானே யாவென. என்னுடைய குடிகளுக்கு இக்காட்டில் வாழ்ந் திருந்த விலங்குகளால் தீங்கு நேரலாயிற்று. அதைத் துடைக்க யான் இவ்விடததை யடைநதேன்; தற்செய லாய் உன்னைக் கணடேன்; களி கொண்டேன்; மனத் தளர்ச்சி விண்டேன்; உன் அழகின் எல்லைபக் காணுத லாய கனியை யுணடேன்; உன்னை மணக்க உறுதி கொண்டேன்; உன் குறையை நீக்க எண்ணங் கொண் டேன்; உன் செல்வ வாழ்க்கைக் குரிய தொரு வழியைக் கண்டேன்; கயல் நெடுங் கண்ணினாய்! தானே வந்தடைந்த

சீதேவியைத் தள்ளுவார் உளரோ? இக்காட்டிற் கரசியாகி உலகம் போற்ற என்னுடன் விற்றிருத்தலாய பெறுதற கரிய இன்பத்தைப் பெற உன்னைப் போன்ற அறிவுடை மன்னர் குலத்து மகளிர் மறுப்பரோ? மாதராய்! உலகத்தி லுள்ள செல்வங்க ளெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது, அரசச் செல்வம் என்பதை நீ யுணர்வாய் அன்றே? பல்லாயிரும் பல உலகங்களும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் உண்டாகின்றன. செயற்கரிய தவத்தைச் செய்து அவ் விறைவனுடைய பேரருளைப் பெற்றவனே, அவ்வுயிர்களை யும் உலகங்களையும் காத்தற் குரிய இறைவ னாகின்றான். அதனால் அன்றே 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திரு மாலைக் கண்டேனே என்னும்' என்று மாமறைப் பெரியோ ரொருவர் அருளி யிருக்கின்றார்? வளம்பட வேண்டாதார் ஒருவர் யாண்டும் இரார். உன் இசைவு யாதோ? யான் அறிய அவாவுகின்றேன்," என்று இன்பம் பயப்பப பேசினான்.

காவலனுடைய கருத்தை யறிந்து அருகங்கை, புன் சிரிப்புடன் அவனை பார்த்து, "நற்குல வேந்தரே! உம முடைய விருப்பதனை மறுக்க யான் துணிகின்றவள் அல லள். இன்று முதல் எஞ்ஞான்றும் உம் உம்முடைய கருதிற் கிணங்க நடந்து உமக்கு இன்பம் உண்டாக்கவே இசைக்கும் இவ்வடியாள் விரும்புவ தொன்றுண்டு. அஃது, என்னை மணப்பதுடன் என் குலத்தின் உயர்வையும், அழகின் திறத்தையும் நோக்கி, உம்முடைய அரண்மனையி லுள்ளவர், உறையின் முறையினர் முதலியோரிடமும் என்னைப் பெருமை யுடன் நீர் வைத் திருத்தல் வேண்டுமே என்பதே யாகும்," என்று மொழிந்தாள்.

அவளுடைய வேண்டுகோளின் வண்ணம் நடப்பதாய் மன்னன் இசைந்து, தன் படைகள் தங்கி யிருந்த இடத்

திற்கு அவனை யழைத் தேகினன் ; அங்கிருந்த தன் யானை யின்மீது அவனை யேற்றிக்கொண்டு பலடைகள் புடை சூழத் தன்னுடைய நகரத்தை நாடிச் சென்றான் ; அவ்விடத்தை யடைந்ததும் அப்பெண்ணை அரண்மனையிற் கொண்டுபோய் விட்டுத் தக்கபடி நடத்தினன். கல்லதொரு நாளில், அனை வரும் கொண்டாட அமைமாதை விதி முறைக் கிணங்க அவ் வேந்தன் மணந்தான். அன்று முதல் அந்தக் காப்பான் மகள், கரிகாலனுடன் இருந்து, எல்லா இன்பங்களையும் நுகர்ந்து இனிதாக வாழ்ந்து வரலானாள்.

அடைதற் கரிய உயர்ந்த நிலைமையை யடைந்த இடை யன் மகள், சிறந்த செல்வியாய் வாழ்ந்திருந்த நாளில், மன்னனைச் சேர அவனை முன்னர் தூண்டிய வஞ்சகர், அவளுடைய கணவன் அறியாவண்ணம் அவளரசி யிடம் சில மாதரை யேவி பலவற்றைப் பேச லாயினர். தம் முடைய கருத்தை முடித்துகொள்ள அப்பகைவர், அரச னையும், அவனுடைய சுற்றத்தினர் முதலியோரையும் இழுத் தரைத்துச சண்டைக் கிழுத்து வருத்துமாறு அம்மங்கைக் குச செய்தி சொல்லி யனுப்பினர். சொல்பவருக்கு மதி யில்லாவிடி னுமை கேட்பவருக்குப் புத்தி யிருக்க வேண்டாமா என்று அனைவரும சொலலுவர். அஃது அந்த இடைப் பெண்ணினிடம் பழுது பட்டது போலும்! பிறர் சொல்லை நம்பி, ஆய்ந் தோய்ந்து பாராமல் ஒரு வேலையைச் செய்ய அறிவுடையார் தொடங்குவரோ? ஆய்ந் தோய்ந்து பாராதான், தான் தாகத் தடவன் என் னும் முதுமொழிக்கு மாறாக நடப் பவர் எப்பொழுதும் துன்பமே யடைவர். அறிவற்ற இடைப்பெண், தான் அடைந் திருந்த உயர்வைச் சிறிதும் எண்ணிப் பாராமல் தன் நாயகனுடைய பகைவர் சொற்களை மேற்கொண்டு அரண்மனையி லிருந்த அனைவரிடமும் ஒழுங் கினமாய் நடக்கத் தொடங்கினள் ; ஒவ்வொருவரையும் பலவாறு பழிக்க லானாள்.

புதிய அரசியின் அடாத செயல்களைக் கண்டு வேந்த னுடைய சுற்றத்தினரும், மற்றையோரும் அவ்வரசியி னிடம் மிக்க சினங் கொண்டனர்; மன்னனிடமும் வெறுப் படைந்தனர். அரசன் கோயிலில் இருந்த முதியோர் சிலர் அம்மங்கையின செயலைப்பற்றி வளவனிடம் முறை யிட்டனர். 'உண்மையில் அம்மாது அரண்மனையி லிருப் பவர்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கின்றாளா' என்பதை நேரிற் கண்டறியக் கருதிடுகொண்டு கரிகாலன், தன் மாளிகை யில் மறைந் திருந்து அப்பெண்ணினுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் சோதித்தான். அங்ஙனம் பார்த்ததால் அந்தச் சோழன் அந்நங்கையினிடம் ஐயங்கொண்டான்; அவளுடைய தாழ்ந்த சொற்களையும் நடத்தைகளையும் நன்றாய்க் கருதிப் பார்த்தது, அவள் அரசா குலத்திற் பிறந் தவள அல்லள் என்னும் மனத் துணிவை யடைந்தான்; தன்னை வஞ்சிக்கத்துக் கெடுக்க வந்த தொரு தாழ்ந்த குலப் பெண்ணே அவளாவாள் என்று உறுதியாக எண்ணி முடித் தான்; இன்னும் அவளை நன்றாய்ச் சோதித்தறியவேண்டு மென்று எண்ணங்கொண்டான்; அம்மாதின் பிறப்புச் செய்தியைக் கண்டறிய கருதி முயற்சித்தான்.

ஒரு நாள் இரவின் முற்பொழுதில் அம்மடந்தையின் படுக்கையறைக் கருகில் மறைந் திருந்து அவளுடைய குணத் தையும் பேச்சுக்களையும் கவனித்தான் கரிகாலன். அப் பொழுது, அந்த அரசியின் தோழிகளுள் ஒருத்தி, பசுவின் பாலை நன்றாய்க் காய்ச்சிக் கொண்டுவந்து அவளிடம் கொடுத்தாள். அதைக் கையிற் பெற்று அச்சிமாடியி, தான் உயர்ந்த குடும்பத்திற் பிறந்து நிறைந்த செல்வத்திற் சிறப்புடன் வளர்ந்தவள் என்று அரண்மனையி லிருந்தவர் எல்லாரும் கருத வேண்டு மென்னும் எண்ணத்தை உடை கொண்டு, அந்தப் பாலிற் சிறிது வாயில் வைத்துச் சேடையை

வெறுப்புடன் நோக்கி, "அடி! இஃது என்னடி!! சீச்சீ அறிவு கெட்டவளே! அப்புறம செல! ஆட்டின் பாலைக் கொண்டு வந்து எனக்குக கொடுகின்றனையே! இந்த அரணமனையில உள்ளவர் எல்லாரும ஆட்டுப் பாலைத்தான் பருகுகின்றனரோ! அடி பேதையே! இஃது எனககு வேண்டாம," என்று செருகுடன கூறி, அபபாலைக கீழே கொட்டிப, பாலிருந்த பாத்திரத்தையும விட டெறிந்தாள; பொல்லாது சொல்லி மறைந் தொழுகும் பேதை, தன் சொல்லாலே தன்னைத துயாப் படுக்கும் என்னும ஆனோரு ருடைய சொலலுககு இலககானாள. மணலில் முழ்கி மறைந்து கிடககும் நுணல தன் வாயால் கெடும் என்பதற் கேற்ப மதியறற அமமாது, தன வாய மொழியினாலே தனககு கேடடைந மேகடிககொணடாள.

அந்த இடையா குலப பெண்ணினுடைய சொலலே யும செயலேயும மறைந திருந்து கவனித்த கரிகாலனுக்கு அடங்காச சின முண்டாயிறறு. "இவள் மன்னர் குலத் துப பெண்ணலலள; உண்மையில இடைபன மகளாகவே இருகதல வேண்டும. இடையர் குலகதுக கேறற குணங் களும செயலகளுமே இவளிடம நிரமபி யிருககின்றன. அரசா குலதகில உதிததவள என்பது உணமையாயின், அககுலதகிற குரிய குணங்களிற சிலவாயினும இவளிடம பொருந்தி யிருததல் வேண்டுமே! அககுணங்களுள் ஒன் றையும் இவளிடம ஒருபொழுதும யான் கண்டிலனே! குலத்தளவே யாகுமாம் குணம் என்னும அறிஞ ருடைய உரைக் கிணங்க இந்த அரணமனையிலும இவருடைய குணம மாறுபடுதலின்றி விளங்கு கிறது. இவள் யாவளோ என்னை வஞ்சிததுக் கெடுகக வந்த கள்ளியே யாவாள். இவருடைய பொய் யுரையையும், போலித் தன்மையையும் அறியாமல் யான் மோசம போனேன். இக்-

நாரியின் உண்மை வரலாற்றை இன்னே கண்டு பிடித்தல் வேண்டுமே. அடித்துப் பிடுங்கிய லோழிய, மயிலே! மயிலே! என்ன இறைஞ்சி நின்றால், இறகு கிடைக்குமோ? அடிமேல் அடி யடித்தால், அம்மியும் நகரும் என்றல்லவா அறிவுடை மக்கள் சொல்வர்?" என்று அவ்வேந்தன் நினைந்து, உடனே தான் இருந்த விடத்தை விட்டு விரைந்து சென்று தன் அறையை யடைந்தான்; உடைவாளைக் கையிற் கொண்டான்; கடுகி நடந்து காப்பான் மகளை யணுகினன்; கொடுவரிக் குருளை யொப்ப உறுதுணை சிறினன்; வாளை நீட்டி அம்மங்கையை நோக்கி, "அடி கொடியவளே! என்னை வஞ்சித்த கள்ளியே!! நீ எக்குலத்தினள்? அரசர் குலத்துப் பெண்ணல்லள் நீ என்பதை யான் நன்கு சோதித் தறிந்தேன். உன்னுடைய வரலாற்றின் உண்மையைச் சற்றும் ஒளிக்காமல் இப்பொழுது நீ தெரிவித்தல் வேண் டும். இன்றேல், என்னுடைய வாளால் இதோ உன்னை சிதைத்துக் கொல்வேன்," என்று உள்ளங் கொதித்த தோடி யதட்டி, அவளுடைய கூந்தலைத் தன் இடது கையால் இறுகப் பிடித்து, வலது கையி லிருந்த கூரிய வாளை அவ ளுடைய கழுத்துக்கு நேரே ஓங்கிப் பிடித்தான்.

அம்மை பாவம்! என்ன செய்வாள் அந்நங்கை? கொண்டவனுடைய கடு மொழிகளையும் கொடுஞ் செயலை யும் பார்த்து மிக்க அச்சங்கொண்டாள்; மனங் கலங்க, உடல் நடுங்க, விதிர் விதிர்த்து அலறி, நாக்குழறித் தன்னுடைய உண்மை வரலாற்றையும், மன்னனுடைய பகைவர் செய்த செயல்களையும் உரைத்துவிட்டாள்; தான் அவனை அடைக்கல மடைந்ததாகக் கூறிக் கும்பிட்டுத் தன்னைக் கொல்ல வேண்டா மென்று இறைஞ்சினாள். "எய்பவன் எய்தால் அம்பு என்ன செய்யும்? மாற்றலருடைய கொடிய சூழ்ச்சிக்கு உட்பட்ட பேதை இவளாவாள்,"

என்று சொல்லிக் கரிகாலன், தான் கொண்ட சினத்தினின்று தணிந்து, தன் மனைவியின் கூந்தலை விட்டுச் சேரலனைத் தன்னுடைய அறைக்கேகிப் படுத்துறங்கினான். தன்னுடைய பஞ்சணையின் மீது படுத்தது, தன் நாயகனுடைய பகைவருடைய சொல்லால தனக்கு நேர்ந்த திங்கை யுன்னி யுன்னி வருந்தினள் அம்மாது. மறுநாட் காலையிலேயே அம்மடந்தையைத் தனியே ஒரு மாளிகையிற் குடியிருக்கச் செய்து, அன்று முதல் அவளிடம் ஏற்ற வாறு மன்னன் நடந்துவர லானான். அவளாகியும், தன் கணவன ஆணைக்கு அடங்கி ஒழுகுடன் வாழ்ந்திருந்தாள். அவ்வாறு கரிகாலன் செயததைக் கண்ட அவனுடைய உறவினா பெரியார் முதலியோர், அவனிடம் அன்பு பூண்டு ஒழுகினா.

பகுதி. ஏ

சிறப்புப் பெயர்களைப் பெறல்

வேளாண்மை வேள்வியோ டொப்பதாகும் என்னும் சான்றோருடைய சொல்லை உறுதியாக மனத்திற் கொண்டு, அவ்வேளாண் வாழ்க்கை முன்னேற்ற மடைந்து விளங்கப் பாடுபட்ட கரிகாலன், தன் நாட்டிலுள்ள விளைநிலங்கள் எல்லாவற்றையும் அளந்து, ஒவ்வொரு வேளாளரும் எவ்வெவ்வளவு நிலத்தை யுழுது பயிர் செய்கின்றனர் என்பதை யளந்து கணக்கிட்டு, ஒவ்வொருவரும் இறுக்கவேண்டிய செய்க்கடன் இவ்விவ்வளவு என்பதை வரை யறுத்துத் தெரிவித்து, அதனீர்வையை ஈரிய காலந்தோறும் தவறுத லின்றிப் பெற இசைத்தான்;

அரசியல் பணியாளரை விட்டு எல்லா நிலங்களையும் அளந்தறிந்தான். குடிகள் எலலாரையும் வரவழைத்து, அவரவர் உழுது பயிரிடும நிலங்களின் அளவைக கூறுமாறு அவன் கேட்டான். அரசனுடைய ஆணைக் கிணங்க ஒவ்வொரு வேளாளனும, தான் தான் பயிர் செயதுவந்த நிலத்தின அளவைக கண்டறிந்து, மன்னனிடம் சொல்லிச சென்றான்.

ஒரு வேளாளன வராளமான நிலங்களை யுழுது பயிரிடடு, அவற்றால விளையும பயனைக கொண்டு நலவழியில் அறஞ செய்து வந்தான. அவன், தான பயிர செய்யும நிலங்களின் அளவை வேந்தனிடம குறைதது சொல்லிப் போனான. அவனிடம ஐயங கொணட அரசன், ஒரு சானறோனை யேவி, அககுடியானவனுடைய நிலம முழுவதையும அளநது தெரிவிக்குமாறு கட்டளை யிட்டான. மன்னனுடைய ஆணைக கிணங்க அசசான்றோன் சென்று, குறிப்பிடட வேளாளனுடைய நிலங்களை யளநது, அவை, அவன் அரசனிடம சொன்ன அளவிற்குப் பன்மடங்கு மிகுதிருக்கக கண்டு, "அறஞ செயதலையே தன்னுடைய முதனமையான தொழிலாகக கொண்ட இவ்வேளாளன், பலர்க்கும உதவி செய்தற்பொருடடு வராளமான நிலத்தைக கூறாதுழுது அரசனிடம் பொய் யுரைததிருகின்றான. இவனுடைய செயலை மன்னனுககு எடுத தியம்புவேனையின், இவனைக கடுமையாகத் தண்டிபபான் அவ்வேநதன். அதனல், இவனுடைய அறசசெயலுக்கு இடையூறு நேரும். குற்றவாளி என்று அரசனிடம் காட்டிக கொடுககாமல் இவனைக் காததலே நன்மைத் தாகும். 'நில அளவில் யாதொரு வேறுபாடும இலது' என்று வேநதனிடம் கூறி விடுவேன்," எனறு எண்ணிக, கரிகாற் சோழனை நண்ணித், தான் கருதியவாறே அவனிடம் உரைதது அப்புறம் சென்றான.

நிலத்தை யளக்கப் போக்கிய சாண்நூலுடைய சூழ்ச்சியையும், நிலத்தைக் கரு துழுத வேளாளனுடை செயலையும் ஒருவரு மறியா வண்ணம் ஒற்றரை விடுத்துத தெரிந்து கொண்ட கரிகாலன், அவ்விருவரையும தன்முன் வரவழைத்து, அவரை நோக்கி, "நீவிர் இருவீரும கள்ளத தன்மையால் எனனை யேமாற்ற பார்த்தீர! ஆதலால, உம்மைக கொடிய தண்டனைக குளளாக வேண்டும. இவ வேளாளன் என்னிடம கருதாகின்ற நிலத்தின் பயனை நல்லறஞ செய்தலிற செலவிடுகினறான் எனபதைப பலரால் கேட்டறிந்தேன். அவ்வறத்தை நோக்கி உம்மிருவரையும இப்பொழுது மனனிக்கிறேன. இனிமேல் நீவிர இருவரும் எதைக் கருதியும் பொய் சொலலி யொழுகுதலை விட்டொழித்தல வேண்டும. உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்தும் என்னும அரிய நீதிமொழியை உறுதியாகக் கடைபபிடித்து நடப்பவரே, எஙகும பெருமையையும இன்பத்தையும அடைவர," எனறு கூறிப புகழ்ந்து புகட்டி அவரை அபபுறம போகப பணித்தான். வளவனுடைய அவவரிய செயலை யறிந்து அனைவரும, அவனுடைய குணத்தை மெசசிக கொண்டாடினர்.

தன் நாட்டுமகளை மேம்பா டடைதறகாகப் பலவாறு முயறசித்து அருஞ செயலகள் பலவறறைச செய்து முடித்த கரிகாலன், வரப் புயர நீர் உயரும், நீருயர நெல் உயரும், நெல் லுயரக் குடி உயரும், குடி யுயரக் கோனுயரும் என்னும் கட்டுரைக கிணஙகிய அரியதோர எணணத்தை மனத்துட் கொண்டான். காவிரி யாற்றின் வெள்ளபபெருக்கால் பயிரிடும் நிலங்களுக்கு நேரும் தீமையை யொழித்து, அவ்வாறறை வளம படுத்தி, வேளாண் வாழ்க்கையையும் வாணிகத்தையும மறறும பெருக்க செய்யக கருதி அறிவில் உயர்ந்த அவ்வரசன், இருமருங்கினும் பொன்னிக்குக் கரை

வகுக்க எண்ணித் துணிந்தான். உடனே அவ்வேந்தன், தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட எங்கெங்கும் ஊர்வழியாக அந்தி செல்கின்றதோ, அந்தந்த ஊரிலிருந்த சிற்றரசர்க ளெல்லா ரையும் அகநாவிரிக்குக் கரை கடப்போமாறு கட்டளை யிட்டு ஓலை யெழுதி யனுப்பினன; ஒவ்வொரு சிற்றரசனுக்கும், அவனவன் கரை வகுக்கவேண்டிய இடத்தை யளந்து பங்கிடுக் கொடுக்குமபடி தன் பணியாளரைப் போகவி னன். அரசனுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து எல்லாச சிற்றரசரும், தத்தமக்குப் பங்கிடுக் கொடுத்த இடத்திற செவவனே காவிரிக்குக் கரை யமைக்க லாயினர். முகரி என்னும் பிரதாப ருத்திரன் எனனும் பெயரிய சிற்றரசன ஒருவன் இருந்தான. அக்குறுநில மன்னன் ஒருவன் மாத திரம சோழனுடைய ஆணைக்கு அடங்கி நடக்காமல் செருக்குற றிருந்தான. அதை யறிந்த வளவன், சின மடைந்து, எதிர்த்துப் போர் புரிந்து அம்முகரியைப பற்றி வருமாறு வீரர் சிலரை யேவினன்.

தன்னை யெதிர்த்துச சண்டை செய்ய வனனன் வீரரை விடுத்தான் என்னும செய்தியைத் தெரிந்து முகரி, உடனே தன் ஊரை யொழித்து எங்கேயோ போய அவ்வீரர்கட்கு அகப்படாமல மறைந்து கொண்டான். முகரியை நாடி வந்த வீரர், அவனைக் காணாமையால் தம் கொற்றவனிடம திரும்பிச சென்று, முகரி ஒளிந்துகொண்டான் என்பதைத் தெரிவித்தனர். உடனே காவிரிநாடன், ஓவியர் சிலரை வரவழைத்து, அந்தப் பிரதாப ருத்திரனுடைய உருவத் தைப் படத்தில் எழுதிக் கொணரக் கட்டளை யிட்டான். ஓவியரும் விரைவில் முகரி வடிவத்தை யெழுதிக் கொணர்ந்து மன்னனிடம் காட்டினர். அந்தப் படத்தைப் பார்த்துச சோழன், "ஓ! இவனுக்குக் கண்கள் மூன்று இருக்கின் றன. இம்மைக்குக்கண் இருப்பதனால் என் ஆணையைப்

பொருட்படுத்தாமல் இவன் இருந்தான் போலும்!" என்று சொல்லித் தன் கையிலிருந்த கூரிய வேலால் படத்திருந்த சிற்றரசனுடைய நெற்றிக் கண்ணைக் குத்தினான். அப் பொழுதே நெடுந் தூரத்திலிருந்த முகரியினுடைய கண்கள் பழுதுபட்டன. அரசன் இங்குப் படத்தில் அழிக்கவே, அங்கு உண்மையில் அக்குறு நில மன்னனுடைய கண்களை அழிய, அவன் குருடனானான்.

காவிரி நாட்டைச் செயலால் தனதுடைய கண்கள் அழிந்ததை வென்று உணர்ந்த முகரி, "ஓ! ஓ!! கரிகாற் சோழனைக் கடவுள் தன்மை பொருந்தி யுள்ளவன் போலும்! அவனை ஆணைக்குக் கட்டுதலை எவர்க்கும் கூடாதென்பதாகும். அவனுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்காவிட்டால் இனியும் எத்தகைய துன்பமும் யான் அடைவேனோ," என்று சொல்லியழுது, அன்றே புறப்பட்டோடிச் சோழனை யணுகிக், கீழே விழுந்து அவனுடைய அடி யிணையை வணங்கித், தான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டினான். அக்குறு நில மன்னனுடைய வேண்டுகோளுக்கு மனமிரங்கி, அவனை மன்னித்தான் கொற்றவன். கரிகாலனிடம் விடைகொண்டு தன் ஊர்ப்புற மடைந்து, தான் கரையமைக்கப் பங்கிட்டு விடப்பட்ட இடத்தில் விரைவில் உறுதியாகக் கரை கட்டி முடித்துத் தன்னை மன்னித்து விடுத்த மன்னர் மன்னனுக்கு அம் முக்கண்ணன் மகிழ்ச்சியுண்டாக்கினான்.

மேற்கூறிய முகரி என்பானுக்கு மூன்று கண்கள் இருந்தன வென்று சொல்லுதல் எங்ஙனம் பொருத்த முடைத்தோ? கண்ணைப் போன்ற வடிவம் யாதாயினும் அவன் நெற்றியில் இருந்ததோ? அன்றி, உருத்திரன் என்னும் தேவற்கு நெற்றியிற் கண்ணுண்டென்று கூறப்படுதல்

போலப் பெயர் ஒற்றுமை நோக்கி அந்தச் சிற்றரசனுக்கும், சேரற்கண் கூறப்பட்டதோ?

சிற்றரசர் எல்லாரும் தன்னுடைய ஆணையைத் தலை மேற் கொண்டு காவிரி நதிக்கு இரு மருங்கிலும் உறுதி யாகக் கரை கட்டிய பின்னர் சோழன், பறபல வாய்க்கால் களையும், வடி மதகுகளையும் அந்நதியின் இருபக்கங்களிலும் அமைத்தது, தண்ணீரை யழிவுறாமற் பாதுகாத்து உழுவுத் தும் வாணிகத்திறத்தும் அந்நதி பேருதவி யாமாறு செய் தான். அதனால் வேளாண வாழ்க்கையும் வாணிகமும் மிகப் பெருகி யுயர்ந்த நிலைமையை யடைந்தன. அந் நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் பெருஞ் செல்வ ராயினர். எகிப்து நாட்டை நயில் என்னும் நதியின் நன்கொடை என்றும் போலச் சோணாட்டைப் பொன்னியின் நன் கொடை என்று தமிழ்ப் பெருமக்கள் புகழ்ந்து உரையாடுவ ராயினர்.

காவிரி யாற்றின் நீர் மலிவாலும் நில வளத்தாலும் அந்நாட்டிற் செந்நெல் முதலியன விளைத்தற் கொன்று ஆயிர மாக விளைந்திட, அவற்றை வைத்தற்குத் தம் வீடுகளில் இடம் பற்றாமையின் கணக்கு விஞ்சுகளிற் கொட்டுவ ராயி னர் நிலம் படைத்த மக்கள். சோழ நாடு நீங்கப் பிற நாடு களில் மிக வருந்திப் பாடு பட்டு விளைக்கும் விளையுளெல் லாம், காவிரி புரக்கும் நாட்டிற கழனிகளில் அரிகாலின் கீழ் உதும் நெலலுக்கும் அளவிற சால்பிலவாம் என்று காவிரி சூழ் நாட்டின் விளையுளையும், மற்றை நாடுகளின் விளையுள்களையும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார் புலவர் ஒருவர். அந்நாட்டிலிருந்த வேளாளர் அனைவரும், அற்றதையே கருதித் தம் வீடுகளை நாடி வந்த விருந்தினரைக் கண் குளிர நோக்கி வரவேற்று, இனிய மொழிகளைப் பேசி, அறுசுவை உண்டி அன்புடன் அளித்துக் களித்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

அவ்வன நாட்டில், வீடுகள் தோறும விருந்தினர் பொருட்டுச் சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி, ஆற்றைப் போலப் பரந்தொழுகிக் காளைகள் முதலியன சண்டை செய்வதனால் சேறுபட்ட, தெருக்கள் ஓடுவதனால் தடங்கள் எழுந்து, கோயில் களிலிருந்த சித்திரங்களை அழுகுகடையுமாறு செய்யுமாம் என்று அறிஞர் ஒருவர் சொல்லிப் போந்தார்.

வேளாண்மை பெருகிப் பெரும பயன தருதற்கு வேண்டியவற்றைச செய்து நாட்டை அநவனம வளம் படுத்திய கரிகாலனுக்குத் தவறுதலின்றிக் குடிகளெல்லாரும் இறை செலுத்தி வந்தனர். அக்குடிகள் அனைவரும, தம் கோமகனிடம பேரன்பு பூண்டிருந்ததுடன் அவற்கு நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையுமே உளையவராய்த், தாய தொண்ட நலனிக்கு அறிதுயிலாய் அவனிறைவனாக கரிகாற் சோழன், கரிகால வளவன, கரிகாலன் என்று வழங்கிவந்த பெயர்களை யெழுதிதுப் பெருவளத்தான், கரிகாற் பெருவளத்தான் எனறும சிறந்த காரணப பெயர்களை யிட்டு அழைக்க லாயினர். சீம்புனல தரு நாட்டுக்கு உயிர் என விளங்கிய காவிரி யாறனைய புண்ணிய நதி என்றும பொன்னி எனறும புகழ்ந்து கொண்டாடி. அம மக்கள், இனைய பெருகி வாழ்ந திருந்தனர; உறுப்பிற் சிறந்த கண்ணினும உயர்வாகக தம் கோற்றவனைக் கருதி யிருந்தனர்.

செல்வதிலும் நாகரிகதிலும் நாடு மேன்மை யடை தற்கு வாணிகமும இன்றியமையாத தாகும என்பதைப் பெருவளத்தான் நன்கு அறிந்தவனாவான். தன் நாட்டில் வாணிகத்துறையைப் பெருகப் பெரு நோகதங் கொண் டிருந்த அவனறியாடையோன, பறபல தொழில்களில் வல்ல பிற நாடடு மகதள் பலர்தகும சோணாட்டிற் குடி புகுந திருக்க இடனு கொடுத்தான். அங்ஙனம் குடியேறியவர்,

பலவகைத் தொழில்களை மேற்கொண்டு வாணிகத்தைப் பெருகினர். மரக்கலங்களுடைய போக்கு வரத்துக்கு ஏற்ற வண்ணம் பொன்னி யமைந்து கிடந்ததால் அவ்வள நாடு முழுவதிலும் பலவகை வாணிபங்கள் பரவி யிருந்தன. பல்வேறு வகைத்தாய தொழிலாளர் நிறைந்திருந்தனர்.

வளவன் ஆணையால் சீனர், யவனர், துருக்கர் முதலி யோரும், தக்கண நாட்டுப் பொருள்களை நாவாய்களில் ஏற்றிக் கொண்டு, மருவூர்ப் பாக்கத்தில் தங்கி வியா பாரஞ் செய்து சோழ நாட்டை வளமுறச் செய்தனர். சோனாட்டு வியாபாரிகள், தம முடைய பண்டங்களையும், பிற நாட்டினர் பண்டங்களையும் ஒன்றாகக் குவித்து பொய் பேசாவினாறி, நடுநிலை யுடையவராய் வாணிபஞ் செய்து, கல்வழி பிற பொருளை யீட்டலானார்கள்.

பிற நாட்டுக் கப்பல்களில் ஏற்றிக் கொண்டுவரும் பொருள்களை யெல்லாம் தீர்த்த வண்ணம் காத்தலில் ஊக்கம் கொண்டிருந்த சுங்கம் கொள்ளும் பணியாளர், கதிரவன் தேரின் சக்கரத்தைப் போலச் சோம்பல் கொள்ளாது இன்னி வேறு நாடுகளிலிருந்து துறைமுகத்தில் வந்திறங் கிய பல கோடிக்கணக்கான பண்டப் பொதிகளைக் கணக் கிட்டுப், புலி முத்திரை பொறித்து, அப்பொதிகளுக்காகப் பெற வேண்டிய சுங்கத் தொகையை உண்மைக் கிணங்க வாங்கி, அப்பொதிகளைப் பண்டசாலைகளுக்குப் போக்குவர். அவ்வாறு உள்நாட்டினின்றும் வேறு நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோக வேண்டிய பொதிகளையும் கணக்கிட்டுச் சுங்கம் பெற்று நாவாய்களில் ஏற்றி விடுவர். ஏற்றுமதி இறக்குமதிகள் ஒவ்வொரு நாளும் இரவும் பகலும் ஓய்வின்றிக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் நடை பெற்று வந்தன.

பயிர்த் தொழிலுடன் வாணிகமும் சிறக்கவே அவ்வள நாட்டு மகளை யெல்லாரும், பெருஞ் செல்வராயினர். குடிகள் அத்தகைய நிலைமையி லிருந்த காலத்திற் சோமான் எத் தகைய நிலைமையில் இருந்திருப்பான் என்பது சொல்லா மலே யெவரிவாருவருக்கும் விளங்குமல்லவா? வாணிபத்தை வளம்படுத்த இன்றியமையாதவற்றைச் செய்து முடித்து, நாடு முழுமையிலுமுள்ள செல்வம் நிறைந்திருக்கச் செய்த கரி காலனைப் பெரியார் பலரும், உளமாரக மகிழ்ச்சியுடன் திருமாவளவன் என்று வாயார அழைக்கலாயினர்.

பகுதி அ

நாவலந்தீவை ஒருகுடைக் கீழாக்கல்

பல வகையானும் சிறந்து அறிவுடையினை சிறிதும் பிழையாது ஆண்டு திருமாவளவன் மகிழ்ச்சி செலுத்திச் செல்லாநின்ற காலத்தில், அவனுடைய நாட்டுகளைப் பழையபடியும் அழுகாப் படைத்து, அவ்வரசனுக்கு இனிமேற் புதியதாகத் தோன்றிய நாடுகளிற் பல குழப்பங்களை யுண்டாக்கினர். பெருவளத்தானுக்கு வலையாபதி மிகுந்த இரு கூட்டத்தை வேளிர்கள், அன்பாலாகிய கண்டத் தலைவர்களாய் அமைந்திருந்தார்கள். பகைவருடைய சூழ்ச்சிகளால் தங்களுடைய அரசனுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் அவர்கள், கருத்துடன் அரசனைக் காத்து வந்தார்கள். மாற்றலர்களால் உண்டாகிய குழப்பங்களை அததண்டத் தலைவர்களே பெரும் அறக் களைந்தாள் கரிகாலன். தான் முன்னிய பகைவரை முடித்தன்றிச் சினம் தணியாத பொருத அவ்வரசன், தன் தாயாதிகளுடைய கெட்ட செயல்களெல்லாவற்றையும் பார்த்து

மிக வெகுண்டான்; அக்கொடியவரைப் பிடித்துத் தக்க வாறு தண்டிக்க எண்ணங் கொண்டான். தம்மிடம் வேந்தன் கொண்ட சிற்றத்தை யறிந்து அப்பகைவர், அஞ்சிச் சேர நாட்டிற் கோடினர். அந்நாளில் மாநகர் என்னும் ஊரைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு சேரமான் பெருஞ் சேரலாதன் என்னும் மன்னன், அரசாட்டை யாண்டிருந்தான். அவன், வீரத்திலும் கொடையிலும் சிறந்து தன் குடிகளை அன்புடன் பாதுகாத்து வந்துவ ரலான். அந்தச் சேரனை யணுகி, அவனிடம் பலவாறு பேசி, அவனுக்கும் கரிகாலனுக்கும் பெரும் பகை யுண்டாகுமாறு கலக மூட்டி விட்டனர் கரிகாலனுடைய மாற்றலர்.

பெருஞ் சேரலாதன், வளவனுடைய முன்னறிவையும் நாள் வன்மையையும் துணை வலிவையும் குறித்து நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்த்துப், பாண்டிய னெருவனையும், சோழர் அழுந்தூர் என்னும் ஊர்களி லிருந்த இரு கூட்டத்தினராய் வேளிர் ஐங்க மற்றைப் பதினெரு கூட்டத்து வேளிர்கள் முதலிய குறுநில மன்னரையும் தனக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக்கொண்டு சோழ நாட்டின் மீது படை யெடுத்து வரத் தொடங்கினன். அந்தச் சேரன் செயலை முன்னதாக அறிந்த பெருவளத்தான், சான்ற சினந்து, போர் புரிந்து அவ்வரசனை யடக்குதற் குரிய இடத்தைத் தேடிக், கணக்கற்ற தன்னுடைய சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, வெண்ணி என்னும் ஊர்ப் புறத்தை யடைந்து, பெருஞ் சேரலாதனுடைய வருகையை யெதிர் பார்த்திருந்தான். வெண்ணி என்பது இப்பொழுது தஞ்சாவூர் சில்லாவிலுள்ள கோயில் வெண்ணி என்னும் ஊராய் இருத்தல் வேண்டு மென்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

சேரமானுடைய படைகள் வெண்ணியை யணுகின. உடனே சோழனுடைய சேனைகள் அப்படைகளை யெதிர்த்

தனை. இரு திறத்துச் சேனைகளும் கைகலந்து கடும் போர் புரிந்தன. எண்ணிறந்த சேனைகள் மாண்டன. மிக்க கொடுமையுடன் சண்டை நடந்துகொண்டிருந்த காலத்திற் சோணுடைய படைப்பக் சின்ன பின்னமாகிச் சிதறி யோடக் கரிகாலனை போர்க்களத்தின இடையில் நின்று அடித்தான். அவனைப் பெருஞ் சோலாதன் எதிர்த் தான். அவ்விரு மன்னரும், சிங்கமொன்றுடன் ஒன்று சீறி செருக்கெனுமடியு மருவலை ஒருவா எதிர்த்து விண் ணும் மண்ணும் அச்சமுற மலைந்தனர். அப்போழுது, சோழர்குல வீரரை மிக வெகுண்டு, உழுவை கண்ட வாளா கிய மடங்கல்போல் சீறிச் சோணுடைய மார்பைப் பிளந்த தன் கையிலிருந்த வடிவேலை உலகம் அதிருமபடி விட்டெறிந்தான். இராமரோ றக குகந்த இலக்குவனை யொப்பக் குறியிட்டு, அடுபகை தேர்ந்த வளவனுடைய கூரிய வேலால் ஐயோ, கோநிலை மிக விளைந்தது. அவ் வேல், சோணுடைய சடலையைக் கிழித்து, மார்பைப் பிளந்து, உடலைத் துளைத்து, ஊடருவி முதுகின்புறத்தே வெளிப்பட்டது. பெருஞ் சோலாதன் அடியற்ற மரம் போல் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான். அவனுக்குத் துணை யாக வந்த பாண்டியன், குறுநில மன்னர் முதலியோர் எல் லாரும், அஞ்சி விதிர் விதிர்த்து வெருட்டோடினர். கரிகால் வளவன் வெற்றிமாலை சூடினன். அவனுடைய படைகள் ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தன. வேளிர் அனைவரும் வெற்றி முழக்கம் கொண்டாடித் திருமாவளவனை வாழ்த்தி னர். போர்க் களத்தில் நின்று கரிகாலன் முதன் முதலிற் செய்த சண்டை அஃதே யாகும். சேரன் பாண்டியன் ஆகிய இரு பெரு வேந்தருடைய செருக்கை யடக்கி அக் கன்னிப் போரிலேயே தன்னுடைய வீரத்தை உலகமறியத் தெள்ளிதின் விளக்கினன் கரிகாலன்.

காலினை யொத்த கரிகாலனுடைய கைவேலால் பெருந் துன்ப மெய்தி மூர்ச்சித்து மண்ணிற சாய்ந்த சேரவரசன், சற்று நேரத்தில் ஒருவாறு மனத தெளிவடைந்து எழுந் திருந்தான்; மிக்க வெட்கத்தையும துக்கத்தையும அடைந் து திகைத்தானை; வேலால் தன் முதுகில் உண்டாய புண்ணைக் குறித்து மனவருத்த மடைந்தான். "ஆ! ஆ!! தாய வீரனுக்கு முதுகில்புறத்தில் புண்ணுறுதல் நேருமோ? மார்பிலும நெற்றியிலு மல்லவா வண்மையில் மிக வீரருக் குச் சண்டையிற் பட்ட வடிவுகள் காணல வேண்டும? முதுகிற் புண்ணைப்பற்றி இருத்தல் மானகேடடை விளை விப்ப தாதலே! புறப் புண்ணுடனை யான உயிர் வாழ்வ தினும் இறத்தலே சாலச சிறந்த காகும. இபபுறப புண ணுடன் இனி, என்னுடைய நகரத்திறகு யான திருமபிச செல்லேன்; எனறுடைப குலத்தின் பெருமைக்கு இழி வைத தேடேன்" என்று கூறி அசைசாவை, தன் கையிற பிடித்திருந்த வாள ஒன்று வீசி, அரச சின்னம முதலிய எல்லாவற்றையும் அபபொழுதே அறுத்து, வடக்கிருந்து, பட்டினி கிடந்து உயிர் துறந்தான். வெண்ணிப் போரில் முதுகிட டோடிய பாண்டியனை, பின்னர் எனறு தெரிந்து கோடற்குப் பொதிய மூதாதைகள் கூடைந்தில.

வெண்ணிப பறந்தலையில வெற்றி வாகை மிலைந்த சோழன், பகைவரிடமி தான் கொண்ட வெகுளியி னினை துணியாதவனுப, அபபகைற்றலருடைப நகரங்களை யடைந்து, கோட்டை கொத்தளம் முதலியவறறைக் கைபபறறித தன் ஆளுகைகதக் கீழப்படுதினான். அதைக கண்டு அவ னுடைய தாயாதிகள் ஒனபதின்மரும, அகம நொந்து, முகம வெளுத்து மிகப் புழுங்கினர். அவரெலலாபதின்மரும் ஒருங்கு சேர்ந்து, கரிகாலனைத் தாமே எதிர்த்து ஒரு கை பார்த்துவிடலாம் என்று எண்ணி முடிவு செய்து, மண்டிலத்

அரச ராதற்குரிய வேளாளராய ஒளியர், அருவாவடதலையர், இடையர், வேளிர் முதலிய பலரை ஒன்று சேர்த்து, ஒரு பெரும் படையைத் திரட்டி னாயினர். அசசெய்தியைப் பெருவளத்தான் அறிந்து, தனிை வலியைப் பெறுதற்கு முன்னரே அப்பகைவரை யழிக்க நினைத்து, உடனே தன் னுடைய திரண்ட சேனைகளுடன் புறப்படடு, மாற்றலர் படைகளைச சோதனைக் கொண்டிருந்த வாகை என்னும் வரை யணுகினான். அப்பகைவருடைய எண்ணம முற்றும் பெறுதற்கு முன்பே கரிகாலன் அவரை யெதிர்த்ததனமையால், அவருக்குப பெருந தடுமாற்ற முண்டாயிற்று. ஆயினும், அவர் கரிகாலனை யெதிர்த்துச சண்டையிடத் தொடங் கினர். சிங்கத்தைச சுணைடநாய்கள் எதிர்ப்பதைப் போல் அம்மூடர், இனையறற வீரனிய கரிகாலனை யெதிர்க்க முனனடைந்ததைப் பறறி பெண்ணுக தோறும் நகைப் புண்டாகினறது. "யான தனிமை இருக்குமபோதும் பல வரசருடன போரி வந்து எனனை யெதிர்பபினும, உங்க ளெலலாரையும ஒரே வெடடாக வெட்டி யொழிக்கத் தணி வேனை யனறி யான பின்னடைவேனை? எனை யெலலை பெருமைக்குச் சிறுமை தருவேனை" என்று அப்பகைவரிடம வருகினறு கூறிக திருமா வளவன், அவரைச சற்றும பொருட் படுத்தாமல் வெறறி முரசம் மூழங்கப பொரு தொழிலை மேறகொண் டெழுந்தான்; சிறிது நேரத்திற்குள பகைவருடைய படைக ளெல்லாம் பல திசையினும் சிதறி யோடத துரத்தி யடித்துப் பாழாக் கித் தன் சினத்தை முடித்தான். அவனெதனை முன்னர் கின்று சண்டை செய்ய முடியாமையால், கொடிகள் குடை கள் முதலியவறறைப் போர்க்களத்திலேயே போகடடுப் பிடழந்து, முதுகு காட்டி யோடத தொடஙகினர் எதிரி கள். அவரை விடாமல் தொடர்ந்து பிடித்து வரச் சில வீரரை வளவன் விடுத்தான். அப்பகைவர் மகத காட்டை

காடி விரைந்தோடிக் கரிகாலனுடைய பகைவனுய ஓர் அர சனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர்.

மாற்றலருடைய செயலைக் கண்ட சோழன், "உயி ருடன் இருக்கப் பகைவரை விட்டிருத்தல் கூடாது. எனக் குத் தினபம் விளைவிக்க அவர் வழி தேடுவர். கடனும் பகையும் எஞ்சியிருக்க ஒருவன் வைதிருப்பா னுயின், அவை அவனுடைய நலவாழ்விற்கு கேடடை யுண்டாக்கு மென்று அறிவுடைய பெரியோர் மொழிந்திருக்கின்றனர். மகத நாடு சென்ற என்னுடைய எதிரிகளை ஏற்ற வழியிற் பிடித்து அழித்தல் வேண்டும," எனறு எண்ணி, முனைர் அருவாவடதலையாரை வென்று அடக்கக் கருதி, அருவா நாட்டின் மீது அணி வகுத்துச் சென்றன்.

கச்சியம்பதியைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட தொண்டை மண்டலத்தி லிருந்த அருவா நாடு என்பது இந்நாளில் தென்னாறகாடு என வழங்கப்படுவ தாகும். சோழ நாட் டிற்கு வடக்கி லிருந்த அஃது, அருவாவடதலை, அருவா எனனும் இரண்டு பிரிவுகளை யுடையதாயும், மா இலங்கை என்னும் மறு டெயரைப் பூண்டதாயும் இருந்தது. ஓர் இடததும் நில யின்றி யலைந்து திரிந்துகொண் டிருந்த குறும்பர் என்னும் ஒரு கொடிய சாதியினர் அந்நாடடில் இருந்தனர். சோழ வரசன், அககூடடதினரைத தன் னுடைய சேனைகளைக் கொண்டு அடக்கி ஓர் இடத்தை நிலை பெற்றிருக்கச் செய்தான்; அந்நாட்டைச் சிறிது காலம் வேளாளர் பலரை அங்குக குடியேற்றினன்; அந்த நாட்டை ஆமூர், இளங்காடு, சுக்காடு, ஈதனூர், ஊற்றுக்காடு, எயில், கடிகை, கலியூர், களத்தூர், குன்றபதிரம், சிறு கரை, செங்காடு, செருதிருக்கை, செம்பூர், தாமல், படலூர், பல்குன்றம், புலால், புலியூர், பேயூர், மனலூர், வெண் குன்றம், வேண்டாம், வேலூர் என்னும் இருபத்து நான்கு

கோட்டங்களாகப் பகுத்துப், பயிரிட்டுச் செழிப்புடன் வைத்திருக்க அக்கோட்டங்களைத் தக்க வேளாளரிடம் ஒப்புவித்தான்.

அருவாளரை படக்கித் தன் அடிப்படுத்தி, அவருடைய நாட்டினைச் சீர்திருத்திய பின்பு அவ்வேந்தன், அந்நாட்டின் தலைநகரமாகிய காஞ்சியை யடைந்து, ஆண்டிருந்த காமக்கோட்டத்துத் திருப்பணி செய்து வழிபட்டான்; அக்கோட்டத்துக் காவற் றெய்வமாகக் கோயிலகொண்டெழுந்தருளி யிருந்த சாத்தனாரை அன்புடன் தூக்கிக்கொண்டு அப்நாட்டை புரந்து ஏற்றருளிய அந்தணரை, கரிகாலனுடைய வழிபாட்டைப் புகழ்ந்து, அம்மன்னனுக்குத் தம் கையிலிருந்த செண்டு என்னும் படைக்கலம் ஒன்றைக் கொடுத்து, "மன்னா! இச்செண்டால் அடிபடாத எதிரியைப் பொருளும் அஞ்சி நடுங்கி உன்னுடைய ஆணைக்கு அடங்கி நடப்பதாகும். இதைக் கையிற் பிடித்து எப்பொழுதும் பெருமையுடன் விளங்கக் கடவாய்," என்று அசரீரி போலக் கூறி யருளினார்.

சாத்தனாருடைய கைச் செண்டைப் பேருவகையுடன் பெற்றுக்கொண்ட வளவன், கோயிலை முமுறை வலம் வந்து அகழிக்வதனை பணிந் தேத்தினான். சில நாள் காஞ்சி மாநகரத்தில் தங்கி யிருந்த பின்னர் அவ்வரசன், தமிழ் நாட்டின் வடஎல்லையாகிய திருவேங்கடத்தை நாடிச் சென்றான்; அவ்விடத்தை யிருந்த வடுக அரசனை வென்று தன் ஆணைக்கு அடங்கி யிருக்கச் செய்தான். அவ்விடத்திருந்து புகழுடன் புறப்பட்டு அவ்வேந்தன், அருவா நாட்டிற்கு வடக்கில் விளங்கிய மலையமா நாட்டை நோக்கி நடந்தான். அந்நாடு, தென்னையாறாகிய கரையில் விளங்கிய திருக்கோவலூரைத் தலை நகரமாகக் கொண்டிருந்த நாடாகும். அதை யாண்டிருந்த மலையமான், கரிகாலனுடைய

கட்டளையைக் கடவாதவனாவான். திருமாவளவனை அன்புடன் வரவேற்று உவப்பித்தான் அந்தச் சிற்றரசன். வளவன் அம்மலையமானுடன் கலந்து பேசித், தனனிடம் அவன் கொண்டிருந்த அன்பைக் கண்டு வியந்தான்; அவனிடம் விடை கொண்டு பன்றி நாட்டை நாடிப் போனான்.

நகப்பட்டினத்தைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு பாண்டி நாட்டிற்கு வடக்கிருந்தது, பன்றி நாடு எனப்படுவதாகும். அந்நாட்டினை முற்றிலும் எயினர் என்னும் ஒரு வகைச் சாதியினர் வாழ்ந்திருந்தனர். அந்த எயினருள், நாகர் ஒளியர் எனனும் இரு வகுப்பினர் இருந்தனர். ஒளிநாகர் என்னும் ஒரு கூட்டத்தினர், அந்நாகருள் ஒரு பகுப்பினராவர். அந்த ஒளிநாகரே மற்றை மண்டிலங்களுக்கு அரசாதற்குரியவராவர். பன்றி நாட்டில் இருந்த நாகர் ஒளியர் முதலியோர் அனைவரையும் எதிர்த்துக் கொடுஞ் சமராற்றி, அப்பகைவருடைய செருக்கை யொழித்துத் தனனடிக்கீழ்ப் பணிந்து, தன்னுடைய ஆணைக்கு அடங்கியிருக்குமாறு செய்து, பாண்டி நாடு சென்றான் சோழனுக்கு கோமான.

பாண்டி நாடு அந்நாளில், தென்பாண்டி, பாண்டி என்னும் இரண்டு பிரிவுகளை யுடைத்தாயிருந்தது. முறையே இந்நாளில் திருநெல்வேலி, மதுரை என்று அவை வழங்கப் படுகின்றன. அப்பாண்டி நாட்டிற்குத் தென் மதுரை தலை நகரமாக விருந்தது. அங்கிருந்த தனனவனை குலத்தினரை யடக்கிப் பணிந்ததால் சோழனுக்கு வீரன், சேர நாட்டை நாடிப் போனான். பூழி – வட மலையாளம், குடம் – தென் மலையாளம், குட்டம் – கொச்சி, வேணாடு – திருவிதாங்கூர், கற்கா – பாலக்காடு என்னும் ஐந்து நாடுகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருந்தது தாகும் சேர நாடு. கற்கா என்னும் நாடு ஒன்று நீங்க ஏனை நான்கு நாடுகளும், அரபிக்கடல் லோரத்தில் நிரையாக வடக்கிருந்து தென்

திசையை நோக்கி அமைந் திருந்தனவாம். வஞ்சி என்னும் பெரிய நகரம், அசசேர நாட்டிற்குத் தலை நகரமாக இருந் தது. கரிகாலன், அந்நாட்டி லிருந்த சேரன் மரபினர் எல்லாரையும் வன்மை குன்ற அடக்கித, தனக்குக கீழ்ப் படிந்திருக்கச் செய்தான்.

அங்ஙனம் முதன்மையான நாடுகள் எல்லாவற்றையும் வென்று தன் னுடையன வாகநொணடு, ஆங்காங் கிருந்த அரசர் பலரையும் தனககு இறை செலுத்திவரச செய்த பின்பு திருமா வளவன், தன தண்டத தலைவர்களையும் மறவர்ப் படைகளையும் ஏவி, இரவு பகல் என்னும வேறு பாடின்றிக கடிய போர் புரிந்ததுப், பெருஞ சேரலாத னுடன் கூடி வெண்ணிப் பறந்தலையில் தன்னை யெதிர்க்க வந்த காழூர் சிற்றரசனைய கழுவுள் முதலிய பொதுவர் குலத்து அரசரையும, பிடவூர் வல்லம் முதலிய ஊர்களில் இருந்து தனகுக கேடு சூழ்ந்திகக கருதிய இருங்கோவேள் முதலிய ஐமபெருமை வேளிரகளையும வாடடி யொழித்தான்; அபபகைவரகளுடைய உறவின முறையினரையும அடி யோடு சாய்ந்தானை.

தமிழ் நாடு முழுவதையும வென்று தன்னடிப் படுத் திய பினனரும பெருவளதகான, பொருதொழிலில விருப் பங் கொணடான்; தனனை யெதிரதது சண்டை செயவார் ஒருவரும தென்னாட்டில இலராளமையின, தான் கொண்ட இசகையை முற்றுவிகக வட நாட்டின் மீது படை யெடுத் துச் செல்ல நினைநதான். வட நாடடி லுள்ள தனகுப் பகை வர் எவரும் இருகதல் கூடாதென்று மனங் கொண்டு, கொடி, குடை, வாள், வீர முரசம் முதலியவற்றைக் கைகளில் தாங்கிய தன்னுடைய பெரும படையுடன் வேனிலில் வெற்றி முரசம் முழங்கப் புறப்பட்டு அந்நாட்டை நோக்கி நடந்தான்; வட நாட்டிலிருந்த தன்னுடைய பகை

வர் எல்லாரையும் எதிர்த்து அழித்தான். அதைக கண்டு கொதுமலாளராய அரசர் பலர், கரிகாலனுடைய நடபை காடி, விரைவில் அவனிடம் வந்தடைந்து, அன்புடன் பேசிப் பல பொருள்களைக் கொடுத் துதவி நட்பினராயினர். முன்னரே அவ்வேநதனுக்கு நட்பினரா யிருந்த மன்னர் பலர், அவனை அன்புடன் தமமுடைய நாடுகளுக்கு எதிர்கொண்டு அழைத்த தேகி, அவனுடைய வருகையைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பலவாறு உபசரணை செய்து உவப்பித்தனர். தன் நண்பருடன இருந்து மகிழ்ந்த பின்பு அவ்வளவன, சண்டை செய்தலை இசசித்தது மறறுமை யட திசையை நோககி நடநது பனிமலைக கருகிற் போனான. மிக வுயர்நது பரந்துள்ள இமயமலை அவனுடைய எண்ணத்திற்கு மாறாகக குறுகவிடடது. அம் மாமலைக்கு அப்பாலும் தன் ஆணையைச செலுததத இச்சித்த அசசோழன் வீரன் அப்பொழுது, "எனனுடைய விருபபதறகு இடையூறாக இமமலை நின்றதே! இதனுடைய செருக்கை யொழிப்பேன்," என்று சொல்லிச சினநது, காமக் கோடடத்துச சாததனர் கொடுத்த துதலிய தன் கையிலிருநத சென்டைக்கொண்டு அந்த மாலவரையை யோங்கிப்புடைத்தான். சாததனருடைய சொலலுகது உயாவையுண்டாககக் கருதி அகநல மலை, சிறிது வழி விடடதைப் போலத தன்னுடைய நிலையிலிருநது ஒருவாறு சற்றத திரிநது நின்றது. அதைப் பார்த்து அசசெமபியன், "இமையவர் உறையும் இமயமால் வரை யன்றோ இஃது? இதனுடைய கன்மையைச் சிறிதும் எண்ணிப் பாராமல் இதனை யடித்தேனே! பண்டு நின்றபடி நிற்க இது," என்று கூறிச் சென்டான். அதைத் தூதவர்து, தான் செய்த அவ்வீரச செயலை உலகம் அறியும் வண்ணம் அவ்வெற்பின் உசசியில் தன்னுடைய புலிக்கொடி முத்திரையைப் பொறித்துத் தென்டிசை நோக்கித் திரும்பினன்.

விண்டோய் விலங்கலிடத திருந்து மீண்ட நேரிவெற் பன், பல நாடுகளையும் கடநது சோணை யாற்றங கரையி லிருந்த வச்சிர நாடடை யடைந்தான். அந்நாட்டின் அரசை நடதத வநத மன்னன், கரிகாலனுடு பகை கட் பில்லாத நொதுமலாளனே யாவான். ஆயினும் அவன், பொன்னித துறைவனுககு நண்பனுப இருகக இச்சித்துத, தன் குல முதலோர் பலலாண்டுகளாகப் பெருஞ செல்வமாய் மகிதது வைதிருநத அரிய தொரு முத்துப் பந்தரைத் திறைப பொருளாகக கொடுததான். அதைப் பெற்றுக் களித்துப் புலிகொடியோன், அவ்விடததி னின்று நீங்கித் தன் நாயாதிகளாகிய பகைவா தஙகி யிருந்த மகத நாட்டை யணுகினன; அந்நாட டரசனைப் போருக் கழைததான். அம்மகதனும புனலுடனை யெதிரநது நெடு நேரம சண்டை செய்து, தான் கறற விதனதக களலலாவறறையும் கை யாண்டு பார்தததான். ஒன்றும பயன் படடிலது. அபயனை வெல்லுதறகு எடுதனையும நமபிககை யின்மையால், அம் மகத நாடன, திகைததான்; மதி மயஙகிச சோாந்தான். அவனுடைய சேனைகள் இமையதனைத் திரித்தவீரனுடைய படைகளுககு எதிர் நினறு சண்டையிட வன்மை யின்றிப் பலவாறு சிதைநு தொழிநதன. மகதன அசசமும் நாண மும அடைந்து, செம்பியனை யணுகி அவனுடைய அடிக ளைப் பணிநதான்; பகையை விட்டொழிதது அவ்வண்ண மிடம நட்புக்கொள்ள விரும்பினன்; தன்னுடைய மூதா தையர் நெடுநாளாகக கருநதனமாய்ச சேமிதது வைத்திருந் ததும், சாலச் சிறப்புடையதும, பேரொளிகாலும உயர்ந்த மணிகளை இழைதது மயன் என்னும அசுரத தசசனால் செய்யப்பட்டதுமாய பட்டிமண்டபத்தை அசசோழனுக்கு ஈநதான. மகிழ்சசியுடனை அதைப பெறறுக் கரிகாலன், அவந்தி நகரத்தை நாடிப் போனன். அநநாட டரசன் பெரு வளததானுக்குப் பணிய நட்பாள னுவான். ஆதலால்

அவன், சோழனுடைய வருகையை யறிந்து மகிழ்ந்து, எதிர்கொண்டு சென்று கரிகாலனை உவகையுடன் அழைத்து வந்து, தன் அரண்மனையில் சிறப்புடன வைத்திருந்தான். சில பகல சென்று பின்னர் சோழனுடன், தனலுடு செலலப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது, நுண்ணிய சிறப வேலைப் பாடுகளாலியற்றப்பட்டதும், உயர்ந்த மணிகளை யழுத்திச் செதுக்கியதுமாகிய அரிய தொரு தோரண வாயிலை அவ்வளவு லுக்கு அன்புடன தந்தான அவந்தி நாடன்.

முதற்பாதை, பாடி மண்டபம், தோரண வாயில் ஆகிய மூன்றையும் கொண்டு, எங்கும வெற்றி முரசம் முழங்கத் தன நாட்டைப் புறப்பட்டு சோழ வேந்தன. அந்நாட்டு மக்கள எல்லாரும், உள்ளூர்க்கா உவகையுடன் தமமுடைய கொற்றவனை யெதிர் சென்று அழைத்துக் கொளரவித்தனர்; அவனுடைய வெற்றி நிமித்தமாகப் பன்முறைச் சொல்லிப் புகழ்ந்தனர். இனிது முன்னடந்து பேரி அமைந்த மதிலணிந்த சோழ நாட்டு எல்லைக்கணவை முற்றிலும் சிறப்புற்ற அமைச்சனன். ஆய்ந்து வந்தான.

பாரத நாடு முழுவதையும வென்று தன் ஒரு குடைக்குக் கீழாக்கி, எங்கும தன ஆணை செலலச் செயது, வசிட்டம், அவந்தி, மகதம் முதலிய நாடுகளை யாண்டிருந்த ஆரிய வரசர்பால திறைகொணடு தன்னுடைய நாட்டை யடைந்த திருமாவளவன், கடல்மீதிலும ஆணை செலுத்தக் கருதத்துடன்கொண்டான்; தான முன்னியவாறே முடிக்கத் தன்னுடைய சேனைகளை மரக்கலங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு இலங்கைமீது படை யெடுத்துப் போயினன். அந்நாளில், முதற் கயவாகு என்னும் அரசனுக்கு முற்பட்ட சிங்கள மன்னன் ஒருவன், அந்த இலங்கை மாநகரத்தைப் புரந்திருந்தான். அவனை யெதிர்த்துப் போர் செய்து வெற்றி

பெற்றான் கரிகாலன். அதனாட்டில் இருந்த பன்னீராயிரம் குடிகளோடு சிறைப்படுத்தப் படுகின்ற பின்பு அச்சோழ வரசன், அவனிடத்தில் இருந்து திரும்பிச் சென்று தன் நாட்டை யடைந்தான். கன்னியாகுமரி முதல் இமயமலை வரைத் தன் ஆணை செல்ல அரசனனர் மனனன், மாநிலம் புரந்து செல்வனை வாழ்ந்திருந்தான்.

பகுதி. கூ

ஆதிமந்தி

பாங்கூர் வேணாளனிடம் கரிகாலனுக்குப் பிறந்த மகள் வயிற்றில் ஆதிமந்தி என்பாளை, இளவயதுமுதல் தாயாரிடத்தில் தமிழ் முறைப்படி மனைக்கு ஏற்றதேவி அருளாற்பாடு வளர்த்து வந்தார். இருபிடாதை யாயர். அப்புலவர், இளம் பருவத்திலேயே அரசப் பெண்ணுக்குத் தமிழ் மொழியை நன்முறையாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கிச் சிலவாண்டுகளுக்குள் அவளைச் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவளாய் விளங்கச் செய்தார். இயற்கையாகவே பேரழகு படைத்திருந்த அந்த அரிவை, இளமையிற் கல் என்னும் முதுமொழிக் கிணங்கக் கலைக் கற்றுக்கொல் பேரறிவும் படைத்தவளானாள். பெண்களுக்குரிய நற்குண நற்செயல்க ளெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்று, மங்கையர் எல்லாரும் போற்றத் தக்க மாண்புடைய மென விளங்கிய அப்பெண், யாழ் முதலிய இசைக் கருவிகளோ டிசைத்து இனனிசை பாடுதலிலும் வல்லவளாயிருந்தாள். பெற்றோரும் மற்றைச் சுற்றத்தினரும் அவளிடம்

அன்பும் அருளும் பூண்டு, தேவ மகள் என அவளை மதித்துப் பெருமை பாராட்டி மகிழ்ந்திருந்தனர். பிறை மதியைப் போலச் செவ்வனே வளர்ந்து அக்கன்னி, கடி மணத்திற் குரிய பருவத்தை யெய்தினாள்.

அத்தி என்னும் சேர வரசன் ஒருவன இருந்தான். அவன், கல்வி அறிவு வீரம் முதலியவற்றில் மேம்பட்டிருந்ததுடன் அகன்ற மார்பும், உயர்ந்த தோளும், சுருண்ட கரிய குழலும், இருண்ட விழிகளும், திங்களை யொத்த முகமும உடையவனாய் எழில் நலத்திற் சிறந்து, ஏற்றியல் நடையும் கூற்றிய படையும கொண்டு, தன் உடல் முழுவதும உயர்ந்த ஆடை அணிகளைப் பூண்டு மங்கையர் மனங்களைக் கவரும பெரு வனப்புடையவனு மிருந்தான். இன்னிசை பாடுதலிலும, அப்பாடலுக்குத் தக ஆடுதலிலும், யாழ், வேங்குழல் முதலிய இசைக் கருவிகளை இசைத்து இன்புறுதலிலுமே அவ்வரசன், தன் பொழுதைப் போக்கி வந்தான். ஆடலிற் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தமையின் அவனை, ஆட்டன் அத்தி என்று அனைவரும் அழைக்கலாயினர். ஆதிமந்தியின் அழகைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று அவ்வாட்டனாத்தி, அவளை மணக்க விழைந்தான்; காரிகாலனிடம் சென்று தன்னுடைய விருப்பத்தைப் பணிவுடன் தெரிவித்தது ஆதிமந்தியைத் தனக்கு மனமலிற் கொடுத்துதவுமாறு இறைஞ்சினான். அந்தச் சேரனுடைய தோள் வன்மை, எழில் முதலியவற்றைக் கண்டு வளவன, வனப்பிற் சிறந்த தன்னுடைய மகளுக்கு ஏற்ற கணவனுக்குரியவன் அச்சேரனே யாவான் எனத் தேர்ந்து, நன்னாளில் தன் பெண்ணை அவனுக்குச் சிறப்புடன் மணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

திருமணத்தின் பின்னர் ஆதிமந்தி, தன்னுடைய கணவன் மாளிகையை யடைந்து, அவனுடைய வடிவழகை

அடிக்கடி யுற்றுப் பார்த்து உவந்து, அவனையே கடவுளாக நமபிப், பல பிறவிகள் தோறும தான் நோற்ற நோன்பு களின பயனால அநத ஆணழகன் கணவனாக தனகக நிடைததான என்று மனததிற் கொணடு, அவனுடைய அழகில் ஈடுபட்டு இன்புற் றிருநதாள். பிறபபு, குடிமை, ஆண்மை, பருவம், வனபபு, அனபு, நிறை, அருள், அறிவு, செல்வம் என்னும் பதினெடும ஒததிருநத அவளிருவரும, உயிரும உடலுமபோல ஒருவரை ஒருவர் விடடுப பிரிதலினறி, அளவிடறகரிய அனபுடன் வாழநதிருநது, உலகம புகழ இலலறததை ஒழுகதுடன நடததி இனபம துய்ததிருநதனர். அவளிருவரும மனம ஒதது வாழநதிருநத வாழ்கைகயின் நலம, ணெடு உரைபபதறகு அரிதாகும. ஆயினும, ஒரே சொலலால அவருடைய மனமொதத வாழ்வின தனமைைப அனைவரும நனகு உணரலாம. அஃது, ஆடடனைதத மன மகிழ்சசியின் மேலீடடால் ஆடுமபோ தெல்லாம கூடபுடை மகளாய ஆதிமநதி யாடு வாள்; அநநனமே அவன பாடுமபோ தெல்லாம அவள் ஆடுவாள் எனபதே யாகும. திருமாலவனும அவ னுடைய இலலாளும, அபபோதைத கபபோது சென்று தமமுடைய மகளையும மருமகனையும கண்டு களிதது திருமபி வரல் வழககம.

• ஆண்டுதோறும காவிரியிற புதுப் புனல் பெருக் கெடுககுமபோது சோணாடடு மக்கள் எல்லாரும, அநநீரில் மூழ்கி விழாக் கொண்டாடுதலை வழககமாகக் கொண் டிருந்தனர். ஓர் ஆணடு அநதிருவிழாவிறகுக தன்னுடைய மகளையும மருமகனையும அழைதது வருகான பெருவளத தான். அவன், தன்னுடைய குடிமபததினர் அமைசசர் முதலியோருடன் புறப்பட்டு மயூரத்திற்குக் கிழ்பாலுள்ள கழார் என்னும் ஊரின் பக்கலில இருநத காவிரித துறை

யிற் புதுப் புனல் விழாவைக் கொண்டாடி நீராடச சென்றான்; அவ்வூரை யடைந்து தான் எண்ணியவாறே திருவிழாவைச சிறப்புடன் நடத்தினான். எண்ணிறந்த மகளிர் அவ்விடத்தை யணுகி, அரசனுட னிருந்து விழாவை நடத்திக் காவிரியில மூழ்கி மகிழ்ந்தனர்.

அவ்வேளைப், புதுப் புனல் பெருக கெடித் தோடிய அழகைக கண்டு, யாண்டும நீந்தாடுதலிலேயே பெரு நோக்கம் உடையவனு யிருந்த ஆட்டனத்தி, அந்தக் கழார் துறையில் நீராடி மகிழ விழைந்தான்; நீரில இறங்கிப் பாணில மணி முதலியன ஒலிப்பதத தன் வல்லமையைக காட்டித், தான் கற்ற பலவகை ஆட்டங்களை யாடி நீந்தலானன. அவனுடைய அரிய கூத்தைப் பார்த்து ஆரவாரித்திருந்த மக்கள் அனைவரும, பெரு வியப்பும விருப்பும அடைய லாயினர். அவனுடைய சுற்றத்தினராய மன்னன் மன்னி முதலியோரும களிப்பென்னும் வெள்ளப் பெருகதில் ஆழ்ந்தவ ராயினர். நீர் விளையாடேல் என்னும மூத்தாடியாருடைய மொழியைக கருதாமல் அத்தி, அவ்வாறு நீந்தி இன்புற் றிருந்தபோது திடீரென இரு கரையும புரளப் பொன்னியிற் பெரு வெள்ளம பெருகிற்று. விரைந்து கடுகிச சுழன்று வந்த அந்நீத்தம, அத்தியைப் பெயர்த்துப் புரட்டித் தளளி யடித்து ஈர்த்தோடியது.

மருமகன் ஆற்றாடு சென்றதை மாமன் அறிந்திலன். நீரில் மூழ்கி யிருக்கின்றான் தன்னுடைய மருமகன் என்று முதலில் அவன் எண்ணி யிருந்தான். நெடுதூரம் வரையில் அத்தி தண்ணீரின்மேல் நிலமபி வரக் காணுமையால் கரிகாலன் ஐயங் கொண்டான். அவனுடைய மனம் திடுக்கிட்டது. "ஐயோ! என் ஆருயிர்த் தலைவரே!! அமுகரே!!! எவ்விடம் சென்றீர்?" என்று கூவி ஆற்றிமந்தி அழத் தொடங்கினன். அவனைக் கண்டு சோழனும்

"ஐயோ! அப்பா," என்று சொல்லித தேம்பித தேம்பி யழுவானனைன். ஒரு நொடிப் பொழுதில் அத்தனையி னிடம் திருவிழாவினுல் உண்டா யிருந்த மகிழ்ச்சி யொலி மாறி அழுகை யொலி நிரம்பியது. "அநதோ! ஐயோ! அச்சோ! ஐயகோ! அப்பா! ஒப்பிலா அழகா!" என்று பலரும் பலவாறு கூவி, மூலைக்கு மூலைப் பெருங் குர லெடுதது அழுவராயினர். ஆறறில் மூழ்கி அசசேரனைப் பலர் தேடினர். பலர் ஆற்றங்கரை யோரததிலேயே நெடுந் தூரம் சென்று தேடித திரிநதனர். தன் தலைவனை நினைந்து பலவாறு அரற்றி யழுது ஆதிமநதி, மதிமயங்கி மூர்ச்சித்து உயிரை யிழநதாள்போல் மண்ணிற் சாய்நதாள். அவ ளுடைய அறிவின் சோர்வை மாறறத தோழிகள் பலவாறு முயற்சித்தனர்.

தன்னுடைய மருமகனைக கண்டு பிடித்து வரக் கணர் கற்ற அரிப்புக்காரரை விரைவில் அழைதது ஏவிக காவிரி யின் எல்லாத் துறைகளிலும, மதகுகளிலும், அவ்வாற்றி லிருநது பிரிநதோடும மடுகளிலும, ஆறறங் கரைகளி லுள்ள மரங்களின் வேர்களிடமும் தேடச செய்தான் சோழன். காவிரியூடு சென்று கடலை யடைநதவன் எவ் விடத்திற் கிடைக்கப் போகின்றனன்? அரிப்புக்காரரும் மற்றையோரும் விரைநது சென்று, ஆங்காஙகு நெடுநேரம் வருந்தித் தேடினர்; சேரனைக் கண்டிலர். எங்கும் தன் னுடைய மருமகன் அகப்படாததை யறிநது கரிகாலன், அவன் நீரில் ஆழ்ந்து இறந்து பட்டான் என்று உறுதியாக மனத்திற் கொண்டு பலவாறு புலம்பி நைநதான்; தேறுதல் கூறித் தன்னுடைய மகளை யழைததுக்கொண்டு தன் நகர்ப் புறத்தை நாடிச் செல்லத் தொடங்கினன். அம்மங்கை, அறிவு பிறிதாகி, "என்னுடைய கணவனைக் கண்டீரோ? அவரைக் காவிரிப் புனலும் அடித்துச் செல்லவில்லை;

கடலும் கொள்ளவில்லை; அவர் எங்கேயோ ஓடப் போயிருக்கின்றார்போலும்! எப்பொழுது என்னிடம் வருவாரோ," என்று பலவாறு பலரையும் நோகிக் கூறித, தன்னுடைய தந்தையை விட்டொழிந்ததுத் தனியே காவிரி நதியின் கரையூடே விரைந தோடினள்.

தந்தையை விடுக கணவனை தேடித தலைவிரி கோலத்துடன மதி மருண்டு புலம்பிக காவிரியின கரை வழியே சென்ற ஆதிமந்தி, அவ்வழிக கருங விருந்த பல ஊர்கள்தோறும போய்த தன கணவனைக தேடி யலைந்தாள; ஆங்காங்குத தன னெதிர்பட்ட ஆடவரையும, மகளிரையும், விழா நடந்துகொண் டிருந்த இடங்களிற குழுமியிருந்த மகக்ளையும, ஒருங்கு கூடிக களி யாட்டங்களை மேற் கொண் டிருந்த மங்கையர்களையும நோகி, "என காதலரைப பார்த்தீரா? என ஆளரைக கண்டீரா? அவர் எங்கே ஆடிக்கொண் டிருக்கின்றார்? எந்த இன்னிசைப பாட்டிலப பாடிக்கொண் டிருக்கின்றார்? எப்பொழுது என்னிடம வருவதாய்ச் சொன்னார்?" எனறு பித்தேறியவரைப போலவும, பேய்க்கோட்பட்டவரைப் போலவும கேட்டுக கொண்டே பலவிடங்களிலும அலைந்து திரிந்து, காவிரி யாறு சென்ற வழியே போயச சில நாட்களுக்குள கடலை யடைந்தாள; கடற கரையில் நின்று கதறினள்.

காவிரியால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்ட ஆட்டனத்தி, கடவுள் அருளால் உயிர் தப்பினான் அல்லன். தண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஈர்த்தபொழுது அவன், தன்னுடைய தோள்வண்மை முழுவதையும பயன்படுத்திக் கரைக்கு வர நீந்திப் பார்த்தான்; வெள்ளத்தின் கடுவிசையினின்று தப்பித்து வர ஆற்றலின்றி மனமுளைந்து, ஆழத்தில் மூழ்கியும், நீரின்மேற் கிளம்பியும் தடுமாற்ற மடைந்து, மிக வருந்தினன். தண்ணீர் அலைத்து அடித்துச சென்று

சில நாழிகைகளுக்குள் குற்றுயிருடன் இருந்தபோது அவனைக் கடலுக் கருகிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. அவ்வெள்ளம் கடலுடன் கலந்தபோது நீர்ச சுழல் ஒன்று உண்டாயிற்று. அசசுழல், அதனியை நிகர்த்த ஆட்டனத்தியைச சுழற்றி யடித்துச சென்று கடற் கரையில் வீசியெறிந்தது. நீரின் கொடுமையி னின்று விடுபட்ட சேரன, காலன கைகுத் தவறிக கடற் கரை யோரத்தில் மணலின் மீது கவிழ்ந்து விழுந்து கிடந்தான்.

அகடற கரையின் அருகி லிருந்த ஓர் ஊரில் மருதி என்னும கன்னி ஒருத்தி வாழ்ந திருந்தாள். சேர வரசன் அநனமம தண்ணீரால் கரையில எறியப்பட்ட வுடனே, அந்தக் கரை யோரமாய்ப் போய்கொண் டிருந்த மருதி என்னும அந்தப பாடினி, அவன் விழுந்து கிடந்த இடத்தை யடைந்தாள்; மணலின்மீது படுத்துக கிடந்த அத்தியைக் கண்டு முதலில் வியப்புறறாள்; வெருகொண் டாள்; சற்று நேரம் அவனுடைய நிலைமையை யுற்று நோக்கி நின்றாள்; தண்ணீரால் அலைப்புண்டு கரையில் மோதி யடிக்கப்படடுக குறறுயிருடன் அவனாடவன் கிடக் கின்றான என்பதை ஒருவாறு ஊகித்து அறிந்து கொண் டாள்; அவனிடம் மிகக இரகசுகொண்டு, அவனை மெது வாகப் புரட்டிப் பார்த்தாள். அவன் அடைந் திருந்த கோப்பை மாற்றி, அவனை யுயிர்ப்பிகசுக் கருதி அப்பெண், பரிவுடன் அவனைத் தலை கீழாகத் தூக்கிப பிடித்து, அவனுடைய வயிற்றையும மாரையும பிசைந்து, அவன் குடித் திருந்த தண்ணீரை வெளிப்படுத்தினாள்; தலை பள்ளத்திலும் வயிறு மேட்டிலுமாய்க் கவிழ்ந் திருகசுப் படுக்க வைத்தாள்; தன் னுடைய முன்றானையினால் விசிறினாள்; இகோப்பி னின்று அவன் தேறுத லடையுமபொருட்டுச செய்யவேண்டிய வற்றை எல்லாம் அன்புடன் செய்தாள். பண்டைக் காலத்

தில் இத்தென்னாட்டி லிருந்த பெண்பாலாரும், மற்றை உயிர்க ளிடம எத்தகைய அன்பும் அருளும் படைத் திருந் தனர் என்பதை மருதியின் அரிய செயலால் ஒவ்வொரு வரும் நன்கு அறியக்கூடி மல்லவா ?

இரண்டு மூன்று நாழிகைகள் கழிந்த பின்பு அததி ஒருவாறு தெளிவடைநது கீழ் மேலாகப் புரண்டான்; தன் பகலில் இருநத கன்னியை யுற்றுப் பார்த்தான்; கடற் புறத்தையும மற்றைப பக்கங்களையும நோக்கினான்; பெருமூச் செறிந்தான்; எழுநது உட்கார முயற்சித்தான். மெதுவாக அவனைத தூககி உட்காருவித்துத தன்மீது சாய்த்துக்கொண்டு சிறிது நேர மிருந்தாள் மருதி. பொழுது பட்டமையால் அவனை மெல்லெனத தன்னுடைய தோளின் மீது தூக்கிக்கொண்டு தன் வீட்டிற்கு ச சென்றாள்; அங்கு, அம்மன்னனைத் தக்கவாறு பாதுகாதது, அவன் கொண் டிருந்த சோர்வைப் போக்கி, அறுசுவை யுண்டி யமைத்திட்டுக கருததுடன் காத்து வநதாள். இரண் டொரு நாள் செல்ல அவன், தான் அடைந் திருநத தன் பத்தி னின்று தேறுத லடைந்தான்; உற்ற விடத்துச் செயற் கரிய உதவி செய்து தன் உயிரைக் காத்த மருதியின் செயலைப் பன்முறை யுன்னிக களித்து, அவளிடம பேரன்பு பூண்டான்.

உயிரும் உடம்பும் குண மடைந்து நன்னிலைமையை யெய்தியவுடன் அவன், தன்னுடைய பழைய வன்மையை யும் வனப்பையும் அடைய லானான். மருதியின் வீட்டில் உண்டு களித் திருந்த அவன், தான் முன்னிருந்தவாறே அடிக்கடி இன்னிசை பாடி மகிழத் தொடங்கினான். அவன் வரலாற்றைக் கேட் டறிந்து பெரு வியப் பெய்தினாள் மருதி. அவனுடைய வடிவழகிலும் இன்னிசைப் பாடல்களிலும் ஈடுபட்ட அவள், அவனை மணக்க இச்சித்தாள்; தன்னு

டைய விருப்பத்தை அவனுககுத தெரிவித்தாள். அப் பெண் தனககுச செய்த நன்றியைக் கருதியும், அவளுடைய ஆடல் பாடல் அழகு முதலியவறறைப பாராதது மம அவளை மணக்க அவனும இசைந்தான்; அருமமறை மன்றல் எட்டனுட் சிறந்ததாய கந்தருவ மணத்தில் அவளை மனைவியாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தான. அவனிருவருமம ஒருமனப்படடு மிகக இன்பத்துடன அவ்விடத்திலேயே இலலறத்தை நடத்தி வாழ்ந திருந்தனா.

கடற் கரையை யணுகி யழுத புலமபிய ஆதிமந்தி, அககரைக கருகி லிருந்த ஊரை யடைந்து, அஙகுத் தன கணவன் தஙகி யிருந்த வீட்டின் பகக்லில ஓரிடத்தில உட காரந்து, தலை மயிர மண்ணிற் புரளத் தன் கணவனை நினைந்து வாய் திறந்து, "ஐயோ! நாயக மாமணியே!! நீர எங்குச சென்றீர்? எந்த இடத்திலும உமமைக காணேனே! இனி, எங்குச சென்று உமமைத் தேடுவேன? விரத்திலும அழு கிலும மிகுந்த அத்தியே! எனனைப பயனறறவ ளாகவி எஙகே போனீர?" என்று சொல்லி அரறறிக்கொண் டிருந்தாள். அத்திக்குரலைக கேட்டு மருத்தி, தன் வீட்டை விட்டு வெளிபபோந்து, அழுதுகொண் டிருந்த நஙகையை யடைந்து, அவள் அழுது வருந்திகொண் டிருந்ததைப் பார்த்துப் பதை பதைத்தாள்; "ஐயோ பாவம! இவளுக்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்ததோ? நன்றாய் எனக்குத் தெரிய வில்லையே! இவ்வாறு புலம்புகின்றாளே! இவளை தேற்றிச் சோறளித்துக் காப்பேன," என்று எண்ணி ஆதிமந்தியை நோககி, "அம்மா! நீ ஏன் இவ்வாறு அழுது வருந்து கின்றனை? உனககு என்ன கெடுதி நேர்ந்தது? என்னல் கூடியவரையில் உனககு உதவி புரிகின்றேன். நீ யாவள்? உனக்கு நேர்ந்த துன்பம யாது? என்னிடம் சொல்லுமம," என்று கேட்டாள். அதற்கு ஆதிமந்தி, தான் பிறந்தது

முதல் கழாரில் கொழுநனை யிழந்து கண்டவிடமெல்லாம் தேடி அங்குற்றவளைத் தன் வரலாறு முழுவதையும் விரிவாய் எடுத்தியம்பினள். அதைச் செவியுற்ற மருதி, மனமிக உருகி நைந்தாள்; தன்னிடமுள்ள அழகன் அவளுடைய கணவனே யாவான் என்பதை யுணர்ந்து, அம்மகளையினிடம் மிகுக இரக்கங்கொண்டு விரைந் தோடித் தன் இல்லத்தை யடைந்து, அவ்விடத் திருந்த ஆட்டனத்தியை யழைத்து, உடனினின்று உயிரைப் பறித்துக் கூற்றுவன்முன் நிறுத்தியதைப் போல் அவனை ஆந்தை ஆதிமந்தியின் எதிரில் நிறுத்தினாள்.

தன் முன்னர் வந்து நின்ற அந்தியைக் கண்ட வுடனே ஆதிமந்தி, "ஆ அழகரே! ஆளரே!! என ஆருயிர்த் தலைவரே!!! என்னை விட்டு எங்கே போயிருந்தீர்? இப்படிச் செய்வார் உளரோ," என்று அரற்றிக்கொண்டே எழுந்தோடி, இரு கைகளாலும் நாயகனைத் தழுவி யணைத்து, அவனுடைய தோள்மீது விழுந்து மூர்ச்சித்தாள். அவனும் மதி மயங்கிச், தன் மனைவியைத் தாங்கி யழுதுகொண்டே சற்று நேரம் நின்றிருந்தான். ஆதிமந்தி மனந் தெளிவடைந்து, தன் நாதனைத் தலை முதல் கால்கள் வரையுற்றுப் பார்த்துக் கீழே உட்கார்ந்து, அவனுடைய காலடிகள் மேற் சாய்ந்தாள். அவனும் நிலத்தில் உட்கார்ந்து தன் இல்லாளைத் தாங்கிப் பற்றினன். அவ்விருவரும், ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் களித்தும், ஒருவர் தோண்மீது ஒருவர் சாய்ந் திருந்தும, இறந்தவர் பிறந்த பயன் எய்தினர் கொல்லென்னக் களிப்பின் பெருக்கால் கண்ணீர் சுருக்கும் மகிழ்ந்தனர்; ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவி இன்புற்றனர்; காம காம் பட்ட இன்னல்களை யுரைத்து வியந்து நெக்குருகினர்; தமக்கு நேர்ந்த இடுக்கண்கள் எல்லாம் இறைவன் அருளால் ஒழிய இருவரும் முன்போல் ஒருங்கு சேர்ந்தமைக்கு உவந்தார்த்தனர்; கடவுளைத் துதித்தனர்.

அவ்விருவருடைய செயலையும அசைதலின்றி நெடு நேரம பார்த்து நின்ற மருதி, மிக்க மனக் கலக்க மடைந் தாள் ; பெருமூச செறிந்தாள் ; " ஆ ! ஆ !! கற்பிற் சிறந்த கட்டழகி யாகிய இநத ஆதிமந்தியின் கணவரையான் மணந் தேனே ! இநத வடிவழகியை விட்டு இனி ஆட்டனததி என்னிடம் இருப்பவர் அல்லர். அவருக்கு ஆட்பட்ட யான் இனிமேல் உயிருடன் இருப்பதால் யாது பயன் பெறக்கூடியவ ளாவேன் ? இறத்தலே இருத்தலினும நல மாகும, " என்று எண்ணித துணிந்து, அவ்விடததை விட் டொழிசது விரைந தேகிக கடலிற பாய்நது உயிரை விட் டாள். அநதோ பாவம ! அவள் அங்ஙனம் செய்யலாமா ? விதி வலிது என்பதற் கேறப நடநதாள் போலும !

நெடுநேரம் பேசி மகிழ்ந்த பின்பு ஆட்டனததி, தன் மனைவியை யழைததுச் சென்று மருதியின் வீட்டை யடைநதான். மருதி கடலிற் புகுநது இறநத செய்தி அப் பொழுதுதான அவளுடைய வீட்டிலிருந்தவருக கெட்டி யது. அதைக கேடடு அவர் எல்லாரும் கதறி யழுதனர். அவள் பேருதவி புரிநது தன்னுயிரைக காததுத தனக்கு அன்புடைக காதலியா யிருநது மகிழ்சசி யுண்டாக்கியதை எண்ணி யெணணி அததி, நெடுநேரம அழுது புலமபினன் ; ஒற்றெருவ மனவருதத மடைநதான். மருதி செய்த அரிய உதவியைத தன் கொழுநன் சொல்லக கேட்டறிந்த ஆதிமந்தியும, அமமருதி இறநதமைக்கு மிக அழுது வருந் தினள். இரண்டொரு நாள் அவ்வூரிலேயே தஙகி யிருநத மன்னர் சேரன், தன் மனையாளுடன் புறப்பட்டுக் காவி ரிப்பூம் பட்டினத்தை நாடி நடந்தான்.

பூம்புகாரை யடைந்து அவ்விருவரும், அரசனுடைய ராணிமனையை யணுகினர். அவர் வரவைக் கண்டு அங்கி ருந்தவர் அனைவரும் எல்லை யற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்.

தம் மகளையும் மருமகனையும் பல விடங்களிலும் தேடி யலைந்து, உணவு முதலியவற்றை யொழித்து இரவும் பகலும் ஒரே ஏகதத்துட னிருந்து வருந்திய கரிகாலனும், அவனு டைய மனைவி நாகநூர் வேண்மாளும், பெருந் துன்பததிற் குள்ளாகித் தம்மை விட்டுப் பிரிந்த மகளையும் மருமகனையும் பார்த்து, புத்துயிர் பெற்றவரைப் போல் மகிழ்ந்தனர்; அவ்விருவரையும் பன்முறைத தழுவிக் களித்தனர்; துகக மொழித்தனர்; அவ்விருவரும அடைந்த துன்பங்க ளெல் லாவற்றையும் கேடடுத் திடுக்கிட்டு வருந்தினர்; அவருடன் நெடுநேரம் பேசி யுவந்தனர்; அவருக்கு உணடி முதலிய வற்றை யளித்துக களிப் புணடாகினர்.

சேரன உயிருடன் திருமபி வந்த செய்தியைக் கேட்டு அருகர மாந்தர் எல்லாரும, பெருங் களிப்படைந்தனர்; ஆதிமந்தியின் மன வுறுதியையும் கற்பின் திறத்தையும் பற்றிப் பலவாறு புகழ்ந் துரையாடினர். சில மாதங்கள் வரை மாமனருடைய மாளிகையில் இனிதாக இருந்தபின் அத்தி, மாமனா முதலியோரிடம விடைபெற்றுத, தன் மனையாருடன் புறப்படடுச் சென்று, தன னுடைய நகரத்தை யடைந்தான்; தன் நாட்டைப் புரந்து செவ்வனே இல்லாருடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

பகுதி. ii

தமிழ் மொழியின் நிலைமை

பாரத நாடு முழுவதையும் தன் குடைக்குக் கீழாக்கிய கரிகாலன், தனககு நேர்ந்த துன்பங்க ளெல்லா மும் விரைவில் ஒழிய இனிய வாழ்க்கையிலும்,

புகழிலும், கொடையிலும் மேம்பட்டுத், தன் ஆணை எங்கும் தடையின்றிச் செல்லக கோல் கோடாமல் அரசாண்டு நெடுங் காலம் வீற்றிருந்தான். பெரும் புலவராய இரும்பிடர்த் தலையாரைத் தனக்கு நீங்காத் துணையெனக கொண்டு செங் கோல் செலுத்திய அவ்வேந்தன், தமிழ் மொழியிலும் தமிழ் மொழி பயின்ற புலவரிடமும் மிக்க ஆர்வ முடைய வனு யிருந்தான் என்பது பல வகையானும நன்கு விளங்கு கின்றது. கல்வியின் அருமை பெருமைகளை அவன் நன்றாய் அறிந்திருந்தான். வேளாண் வாழ்க்கையும் வாணிகமும மேம்பட்டுச செல்வம் நிறைந திருந்ததுடன் கல்வியும் நாக ரிகமும் அவன் நாட்டின்கண அங்ஙனமே செழிபபுற்று உயர்ந்த நிலைமையில் இருந்தன.

தமிழ் மொழியைப் போற்றி உயர்ந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவர எண்ணங் கொண்டிருந்த அப்புரவலன், கற்ற அறிஞரைத தனகருத் துணைவராகக கொள்ளுதலிலும், அவருடைய சொறகளுக் கிணங்க நடதலிலும, அவர்க்கு வேண்டியவறறைக் கொடுதது உதவி புரிதலிலும், அப் புலவா இயற்றிய நூலகளைப் பரிசில் கொடுதது ஏற்றுக் கௌரவித்தலிலும், தன் நாடடிற் பல விடங்களிலும் பள்ளிக்கூடஙகளை யேற்படுதலிலும், வறிய புலவரைக் காணின் பொருள் வழஙகி அவருடைய வறுமை நோயை யகற்றுதலிலும், மதம குலம முதலிய வேறுபாடுகளின்றி ஆண்மக்களைப் போலவே பெண்மகளையும் கல்வியிற் பயிற்றுதலிலும் பெரு நோக்க முடையவனாய் இருந்தான்.

அவ்வரசனுடைய காலத்தில் பாணர், கூ. அந்தப் உருத்திரங்கண்ணனார், மூடத்தாமக் கண்ணனும் தொகுகைப் லாதனார், கழாத் தலையார் முதலிய நல் ானூறு என்னும் வாழ்ந் திருந்தனர். வேண்டுவன ானூறு, நற்றிணை யையும் நன்கு மதித்துப் பாதுகாத்து, நூற்றைப்பதுகவி,

வன். அதனால், தொகை நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் அப் புலவரால் புகழ்ந்து பாடப்படும் பெருமையை அவ்வேந்தன் அடைந்தான். முடத்தாமக கண்ணியார், உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் இருவரும் முறையே பொருநராற்றுப் படை, பட்டினப்பாலை என்னும் இரண்டு நூல்களை யியற்றி யுள்ளனர். அவற்றுள் கரிகாலனுடைய வீரதையும, செங்கோன் முறைமையையும், கொடையையும், சோழ நாட்டின் வளதையும், அதன் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம பட்டினத்தின் சிறப்பையும், காவிரி யாறறின் வளத்தையும பற்றி நன்கு விளகக்கி கூறியுள்ளனர் அப்புலவர். அந்நூல் களுள் பட்டினப்பாலையைப் பாடிய உருதிரங கண்ண னாருககு மாதிரம் பதினாறு நாறாயிரம் பொன் பரிசில் அளிததுக் கரிகாலன், அநநூலை யேற்று மகிழ்ந்தான். அநதச் சோழனுடைய மகளாகிய ஆதிமநதியாரை யன்றி வெள்ளி வீதியார், வெண்ணிக் குயத்தியார், குறமகள் இள வெயினி, குறமகள் குறியெயினி, காவற்பெண்டு, காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், குன்றி யூர்ள், கழார்க்கீரன் எயிற்றியார், நக்கண்ணையாா, நன்னாகை யார், காமக்கணிப் பாசலையாா, பூங்கண்ணுத்திரையார், பொன்மணியார், பாரிமகளிர், ஔவையார் முதலிய பெண் மணிகளும் அம்மன்னனுடைய காலதிற புலமையிற் சிறநதிருந்தனர். எண்ணிறந்த பாடல்களைப்பாடி அந்நங் கையர், தமிழகத்தை அழகுபடுத்தி யிருககின்றனர். அக் காலத்தில் இந்நாட்டிற் பெண்கல்வி எவ்வளவு முன்னேற்ற ந்திருநத தென்பதும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பால தாகும்.

சிறந்த புலவர்களுடைய திறமையைச் சிர் பாராத நாடு முட்டி மண்டபத்தையும், பல நூல்களை கரிகாலன், அந்த நல்லாசிரியர் எல்லாரும் ஒருங்கு மும் விரைவில் செய்தற்குக் கலைக் கழகங்களை

யும் அவ்வரசன் அமைத்து வைத்திருந்தான். பரிசில் பெறத் தன்னை நாடிவரும் புலவரைச் சேய்மையிற காணும போதே அப்புலவருடைய உடலும் உள்ளமும் குளிர நோக்கும அரிய குணத்தைப் படைத்திருந்தான் அவ்வளவன். தன்னை நாடி வந்த புலவரை முகமன கூறி அன்புடன் வரவேற்று, அவருக்கு உண்டியளித்து, ஆடைகளையும, பொருளையும், மணிகளையும, யானைகளையும கொடுத்ததுத தேர்மீது அமரையேற்றிக கொண்டுபோய அவருடைய ஊரில விடுவரத தனனுடைய வேலையாடகளோப போகுவதுடன் அவரைத் தனது, தமிழ்மொழியினிடமதான் கொண்டிருந்த ஆர்வதின மிகுதியால் தன்னிடம் பரிசில் பெறுவ செலலும அதத தமிழ்ப் புலவரின் காலின வழுபு தூரம நடந்து சென்று, அவரை வழியிடடுத திருமபி வரல வழகமாகக் கொண்டிருந்தான். அததகைய பெருந தனமை படைத்திருந்த அந்தப பெருவளததான நாளில தமிழ மொழி எததகைய உயாநத நிலைமையை யடைந திருக்கும?

பாரி, ஓரி, காரி, பேகன், ஆய், அதிகமான், நள்ளி என்னும கடையெழு வள்ளல்களும், திருமாவளவன காலத்தத தமமுடைய பெருந கொடை முதலியவறறால தமிழ் மொழியை வளாககும தொழிலில ஈடுபடடுத திகழ்ந்திருந தனர். அவ்வரசனுடைய வாழநாளில், கபிலர், பரணர், நக்கீரர், இடைகாடனர், மாமூலர முதலிய தமிழ்ப் பெருமக்கள், கன்மாப் பலகை யேறித தமிழ் ஆராய்ந்த கடைச் சங்கமும் மதுரைமா நகரில் மிக்க பெருமையுடன் செழிப்புற் றிருந்தது. அக்காலததில் நல்லிசைப் புலவருடைய தொகை, நானூற்றுக்கு மேற்பட டிருந்தது. அநதப் பெருமகனகள் பலரால் இயறறப் படடனவும தொகுக்கப் பட்டனவு மாகிய பத்துப்பாட்டு, அக நானூறு என்னும் நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகவி,

எழுபது பரிபாடல், பதினேண் கீழ்க்கணக்கு, சிற்றிசை, பேரிசை, முத்தொள்ளாயிரம், கூத்து, வரி முதலிய அரிய நூல்களே தற்போது தமிழகத்தின் சிறந்த செல்வமாய் விளங்குகின்றன.

இயற றமிழைப் போலவே இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் முதற் கரிகாலனுடைய காலத்தில் நன்னிலைமையி லிருந்தன. அந்நாளில, சிகண்டி முனிவர் இயற்றிய இசை நுணுக்கம், யாமளேந்திரரால் இயற்றப்பட்ட இந்திர காளி யம், நாரத முனிவர் செய்த பஞ்ச பாரதீயம், ஆசிரியர் அறிவ னரால அருளப்பட்ட பஞ்ச மரபு, சங்கப்புலவர் அருளிச் செய்த பெருங் குருகு, பெருநாரை முதலிய இசைத் தமிழ் நூல்களைப் பலரும் பயின்றிருந்தனர். நால்வகை யாழ், எழுவகைப்படும் முழவு, வங்கியங்கள் முதலிய இசைக் கருவிகளைக் கற்றுத தேர்ந்த மகளிர், எண்ணிறந்தவரா யிருந்தனர். குண நூல், கூத்த நூல், சயந்தம், செயிற்றியம், பரத சேனாபதீயம், பரதம், மதிவாணனார் நாடகத் தமிழ்நூல், முறுவல் முதலிய நாடகத் தமிழ்நூல்களைப் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றிருந்த மாந்தர் பலராவர். ஆதலால், பெரு வளத்தானுடைய காலத்தில் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழும், மிகச செழித்து ஒப்பற்ற மேம்பாடடைந் திருந்த தென்று சொல்லுதற்குச சிறிதும ஐயமிலது. மேனாடுகளில் அகஸ்டஸ் என்னும் அரசன் காலத்தில் இலத்தீன் மொழி செழித்திருந்ததைப் போலவும், எலிச பெத் என்னும் அரசியின் காலத்தில் ஆங்கில மொழி தழைத திருந்ததைப் போலவும் இந்நாட்டில் திருமாவளவன் காலத் தில் தமிழ் மொழி தலைசிறந்து விளங்கியிருந்தது.

இம்மையில் இன்புற் றிருந்ததற்குச் செய்யவேண்டிய வற்றை யெல்லாம் குறைவின்றிச் செய்து முடித்த கரிகாலன், மறுமை இன்பத்தை நாடியும் பல அரிய வேலைகளைச்

செய்தான். கற்பில் மிக்க தன்னுடைய மனைவியர் பல ருடன் வாழ்ந்திருந்து அவன், இல்லற மல்லது நல்லற மல்ல என்பதை யோர்ந்து, ஒவ்வொரு நாளும் அவ்வறத்தி னின்று தவறாமல் ஒழுகி வந்தான்; பல நோன்புகளை நோற்றுக் கடவுளை வழிபட்டான்; அற முணர்ந்த அந்த ணர்களுக் கிடையில் வீற்றிருந்து, யாகங்கள் செய்வதற் குரியவற்றை யெல்லாம ஐயந திரிபற கேட்டறிந்து, வேள்விசசாலையில் அமர்ந்து, அமமறையவா சொல்லிக காட்டப் பல வேள்விகளை செயது முடித்து மகிழ்ந்தான்; அந்தணர முதலியோர்களுப பல வகைத தானங்களை எப் பொழுதும் வழங்கி வந்தான்; நாடோறும ஏழைகளுககு உணவுடன் ஆடைகளையும பணத்தையும கொடுத துதவிக் காத்தான்.

செயற கரிய செயல்கள் பலவற்றைச செய்து, மண் ணுடர் யாவரினும உயாந்து, இணையற்ற புகழுடன் நெடுங் காலம இன்புற றிருந்த அவ்வளவர் கோமான, இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து அந்தமில் இன்பத் தறிவன் தாளிணைக் ழ ஆளானன். அவன் உயிர் விட்ட செய்தியைக கேட்டு இவ்வுலகத்தினர அனைவரும மிக வருந்திப் புலம்பினர். தமிழ்ப் புலவர் எல்லாரும, துயரக கடலுகுள் மூழ்கி நெடுங் காலம வரைப் புலமபி வருந்தி யிருந்தனர. அவ் வண்ணல் இறந்தமைககு ஆற்றாமையை துகக்கத்தை யடைந்த கருங்குழல் ஆதனர் எனனும பெரும புலவர் ஒருவர், பகை வருடைய ஆணைகளை யழிககும் அவ்வரசனுடைய ஆற்றலை யும, பல மகளிரை வேட்டு அவன் இன்புற் றிருந்த சிறப் பினையும, பாணர் கூத்தர் முதலியோர்களு வேண்டுவன வற்றை யளித்துக் காத்த அவ்வேந்தனுடைய அன்பின் பெருக்கையும, அரிய வேள்விகள் பலவற்றைச செய்து முடித்த திறத்தையும் பற்றி நன்றாய் விளககி வருணித்து நெடிய பாடல் ஒன்றைப் பாடிப் புலமபி யுள்ளார்.

பகுதி. ஐக

திருமாவளவனுடைய காலம்

திருமாவளவனுய முதற் கரிகாலன் அரசு வீற்றிருந்த காலதனை வரையறுத்துக் கூறுதலைப் பற்றி அறிஞர் சிலர், தம்முள் மாறுபட்ட கருத்துக்களை யுடையவரா யிருகின்றனர். அவருள் ஒரு சாராருடைய ஆராய்சிமுறை அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே யாகும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலிய நூற்களை நன்கு ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு நோக்குவோ மாயின், அவ்வளவனுடைய காலதனை நாம செவ்வனே கண்டறியக கூடும். அந்நூற பொருள்களையும், மேற்கூறிய ஒப்புகொள்ளகூடிய ஒரு சாராருடைய ஆராய்சி முறையையும ஒட்டி, மாணவரும மறையோருமெளிதில் அறிய அகிகாறறவனுடைய காலதனைக் குறித்து ரண்டு சுருக்க ஆராய்வோமாக.

பண்டைத் தமிழ் மகளுடைய பழகக வழகங்களையும மற்றைச செயதிகள் பலவறையும உண்மைக கிணங்கக் கூறுதலிற் சிறந்த நூலாய சிலபபதிகாரதின் தலைவியாகிய கற்பில் மிகக கண்ணகிக கோட்டம் ஒன்றை முதன் முதலிற சேரன் - செங்குடடுவன் என்பான் கட்டுவிதான் என்னும செய்தி, அனைவாகுமு உடன்பாடாய தொன்றாகும். அக்கோயிலை வழிபட இலங்கை வேந்தனைய முதற் கயவாகு என்பான் சேரனுடைய தலை நகரமாகிய வஞ்சி நகர்க்கண் போநது, செங்குடடுவனுடன் சின்னாள் அளவளாவி இருநதான் எனபதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஆதலால், முதற் கயவாகுமு சேரன் - செங்குட்டுவனும் ஒரே காலதின ராவர் என அறியக் கிடக்கின்றனர்.

இனிச, செங்குட்டுவன் ஐம்பத்தைந்தாண்டு அரசு வீற்றிருந்தான் என்று 'கடல் பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் ஐம்பத்தைந்தாண்டு வீறுறிருந்தான்' என்னும் பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்தால் தெரிகின்றது. கயவாகு வஞ்சி நகரம் சென்றிருந்தபோது செங்குட்டுவனுக்கு வயது ஐம்பதாகு மெனவே சிலப்பதிகாரத்தில் நடுகற்காதையால் அறிகின்றோம்.

இலங்கையிற் செங்கால் செலுத்திய கயவாகு கி. பி. 113—125-ம் ஆண்டு வரை அரசாண்டவனாவான். அவனுக்கு, தன் அடிமையின் இடைப்பட்ட காலமாகிய கி. பி. 119-ம் ஆண்டில் வஞ்சி நகரம் சென்றிருந்தான் எனக் கொள்வோமாயின், செங்குட்டுவன் அரசு கட்டில் ஏறிய காலம் கி. பி. 64-ம் ஆண்டாகுமென உணரலாம். அந்தச் செங்குட்டுவன் பேரனாகிய, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பானாவான். அம்மன்னன் ஐம்பத்தெட்டியாண்டு செங்கோன்மை செலுத்தினனென்று பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்தால் தெரிகின்றது. ஆதலால், அந்நெடுஞ்சேரலாதன் கி. பி. 6-ம் ஆண்டில் அரிமா சுமந்த அரசினையேறியவனாவான் எனவே சொல்லல் அமையும். நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு முன்னர் சேரநாட்டை ஆண்டவன், பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் அரசனாவான். அவன் பதினேழியாண்டு அரசு செலுத்தினனென்று பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம் பத்துக் கூறுகின்றது. ஆதலால், இரும்பொறை அரசாளத் தொடங்கிய காலம் கி. மு. 11-ம் ஆண்டு என்று விளங்குகின்றது. அவ்விரும்பொறை என்பானுடைய தந்தை, செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனாவான். அவ்வரசன் இருபத்தைந்தாண்டு நாடாண்டு நடாத்தியவனாவான் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தால் அறியலாம். எனவே, அவ்வரசன் கி. மு. 36-ம் ஆண்டில்

அரியணை யேறியவனுவான் என்று உணரக் கிடக்கின்றான். அந்தச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு முன்பு பொன் னணையின்மீ தமர்ந்து சேரநாட்டைப் புரந்தவன், சேர மான் பெருஞ் சேரலாதன் என்னும் அரசனுவான். வெண்ணி என்னும் ஊர்ப் புறத்திற் கரிகாற் பெருவளத்தா னோடு பொருது, புறப்புண் ணெய்தி, அதற்காக நாணி வடக் கிருந்தவன அந்தச் சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனே யாவான் எனபது செவ்வனே விளங்குகினறமையின், முதற் கரிகால வளவன் கி. மு. முதல நூற்றாண்டின் இடைப் பட்ட காலத்தில மடங்கல் தாங்கிய மணியணை யேறி வீற் றிருந்தவனுகலவேண்டும.

வெளளி யமபலத்துத துஞ்சிய பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன், கரிகால னிடம பெரு நடபுடையவனு யிருந் தான். அகுகரிகாலனைச சிறபபித்துப பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுரால் தொண்டைமான் இளந்திரைய னும் பாடப்படடுளான். ஆதலால், பாண்டியன் பெரும் பெயர் வழுதியும, தொண்டைமான் இளந்திரையனும், வெண்ணிப் பறந்தலையிற் புறப்புண ணெய்தி வடக கிருந்த சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனும், கிருமாவளவனுல் தோல்வியுறறு, அவனுகுத திறை அளந்தவராகிய இலங் கையில முதற கயவாகுககு முன்னர் அரசியலி யேற் றிருந்த சிஙகள வேந்தனும, வசிரம, அவந்தி, மகதம் முதலிய நாடுகளை யாண்டிருந்த ஆரிய மன்னரும் அத திருமாவளவனேடு ஒரே காலததில் இருந்தவராவர் என் பதை அனைவரும் நன்றுய் உணரக்கூடும.

பெருவளத்தான் துஞ்சிய பினனர், அவன் வழித தோன்றிய மைந்தன், சோணாட்டின் அரசனுய் விளங்கி னன். சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளி, இராச சூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி, ஆதிமந்தி, சேரன்

செங்குட்டுவனுடைய தாயாகிய நற்சோணை முதலியோர் கரிகாலனுடைய மக்களாவர் என்று ஒரு சாரார் கூறுவர். வேறு சிலர், அத்திருமாவளவனுக்குச் சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்னும் ஆண் மக்கள் மூவரும், ஆதிமந்தி எனனும் கல்வியிற் பலமை வாய்ந்த மெல்லியனாய மகள் ஒருத்தியும் இருந்தனர் எனச் சொல்லுவர்.

உலகம் புகழ் உயர்மதி படைத்து விளங்கிய அந்த திருமாவளவன், இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவன் எனத் தெளிவாய் விளங்கவில்லை. ஆயினும் அவன், எந்த மதத்தினரிடமும் பகை பாராட்டாமல் தன் ஆளுகைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த குடிகள் அனைவரையும் ஒரே கண்மைத்தாய அன்புடன் பாதுகாத்து வந்தான் அவனுடைய காலத்தில் வைணவர், சைவர், சமணர், புத்தர் முதலிய மதத்தினரும், யாதோர் இடையூறும் இன்றித் தத்தம் கடமைகளை வழிபட்டு இனிதாக வாழ்ந்திருந்தனர். அமைச்சர் பெருமானுடைய வரலாற்றைப் படிப்பதால், இரண்டாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்பு வேளாண்மை, வாணிகம், சிலைவம், கலவி, நாகரிகம் முதலியவை எத்தனைக்காய நிலைமையில் இருந்தன என்பதை எவ்வொருவரும், உளமகிழ்ச்சி செல்லிக்கனி யென உணரக்கூடியவராவர். தமிழ் நாட்டின் பண்டை நிலைமையை யறியாமற் கண்டவாறு பேசும் மக்களுடைய மதியீனமாகிய யானையை யடக்குதற்குக் கரிகாலனுடைய வரலாறு, கூரிய வடித்த தொரு தோட்டியாமாறு காண்க.

சேரன் – நெடுஞ்சேரலாதன்

முதற் பகுதி

வஞ்சிமா நகரம்

கோடையே யாவற்றினும் மேம்பட்ட தெனக் கொண்டொழுகிய, பரிதது வருதலாகுஞ சோறிடுதலே சிறந்த அறமாகுமென் றாய்ந்து பலவிடங்களிலும சோறிடும் அறச சாலைகளை நிலை நிறுத்தி, உண வளித்தலாய தொழிலை உயாந்த குடகொங்கு நாட டினரான சேரா, தமிழ் நாட்டைப் புரந்த முடியுடை மூவேந்தருள் ஒருவ ராவர். சோழ பாண்டியரைப் போலவே சேரரும, பழமையும பெருமையும வாயந்த மரபினா ஆவர் எனபதைப் பண்டைத் தமிழ் நூலகளால் நன்கு அறியலாகும. அந்நூல்கள், சேர சோழ பாண்டியராகிய மூம மரபினரும் படைபபுக காலந தொட்டு மேம்பாட்டுன் தமிழ் நாட்டை யாண்டு வந்த பழைய மரபினர் ஆவர் என்ற தெளிவாயக கூறுகின்றன. பாண்டியரையும சோழரையும போலவே சேரரும் தமிழ் மொழியை வளர்த்து மிகக புகழ் படைத்திருக்கின்றனர். அறிவு திரு வாற்றல்களில் மற் றைத் தமிழ் வேந்தரோ டொப்பச சேரர் குடியினரும் சிறந திருந்தவ ராவர். அம்மரபினர், சேரர், சேரலா மனற தமிழிலும, கேரளர் என வட மொழியிலும் வழங்கப்பட கினறனர்.

இப்பொழுது திருச்சிராப்பள்ளி சில்லாவைச் சார்ந்துள்ள கருவூர் உட்பட்டக் கோயமபுத்தூர் சேலம் நீலகிரி சில்லாகளும், மைசூர் நாட்டின் தென் பகுதியும், மேறகுத தொடர்ச்சி மலை யோரமாக வுள்ள கடறகரைப் பகுதிகளும் அடங்கிய நிலப் பரப்பே சேர நாடாகும். அநநாடு, ஒரு காலததில் மிக விரிநதும, மறறொரு காலததிற குறைநதும இருநததால அதன எலலை, வரையறுதததக கூறுதற்குக் கூடாததாயது. ஏனைத தமிழ் நாடுகளைப்போலச சேர நாடும, கலலா வளப்பங்களிலும மிக நிருநததாகும. மறறை நாடுகளினும அநநாடடிறு காடுகளும மலைகளும செறிந திருநதமையால, அவவிடங்களிற கிடைகதகூடிய யானைகள, யானைக் கோடுகள், முததுக்கள், பலவகை நறுமணப பொருளகள, மிளகு, தேன, சநதனம முதலியவை அநநாடு முழுவதிலும மலிநது கிடநதன. வேளாணமை, வாணிகம முதலியவற்றிலும அநநாடு மேமபட டிருநதது.

தமிழ் நாடடைக காதத களிதத மூவேநதருள் சோழ பாண்டியாககு உறையூர, புகார, மதுரை எனபனம் பழைய தலை நகரஙகளாக விளஙகினவா, அவனமே சேரருகதம வஞ்சிமா நகரம் பழைய தலை நகரமாய்ப பெருமைபற் றிருநதது. தற்போது கருவூர என்று சொல்லப்படுவதே பணடை காளில வஞசிமா நகரம எனனும பெயரை யுடைததா யிருநத தாகும. வஞசி என்னும் பெயரைப் படைதத ஒரு வகைக கொடிகள நிறைந திருநதமையின், கருவூருக்கு அநநாளில் வஞ்சி நகரம என்னும் பெயர் ஒன்று உணடாயிறறு. கருவூர் என்பதும அநநகரததின் பழைய பெயரே யாகும. மேற கட லோரததி லுள்ள தொணடி, மாந்தை, முசிரி என்னும துறைமுக நகரங்களும சேர மன்னர்க்குத தலை நகரஙகளா யிருநதன. ஆயினும், வஞ்சி நகரத்தைப்போல் அவ்வளவு முதன்மையானவைக

ளாக அங்ஙகரங்களைச் சேரர் கொண்டிலர். முசிரி என்னும் நகரம், முற்காலத்திற் சுள்ளி என்னும் பேரியாறு கடலுடன் கலக்கு மிடத்திற் பெரிய தொரு கப்பற் றுறைமுகப் பட்டினமாய் விளங்கி யிருந்தது. மேனாட்டு யவனர் முதலியோ ருடைய மரக்கலங்கள் மிளகு முதலிய பண்டங்களை யேற்றிச் செல்லுதற்கு அந்நாளில் அப்பட்டினமே ஏற்றதாய் இருந்த தென்று தமிழ் நூல்களாலும், தாலமி முதலிய யவனாசிரியர் குறிப்புகளாலும் தெரிகின்றது.

தண்புனல் நிறைந்த ஆம்பிராவதி என்னும் ஆன் பொருநை பாறறங் கரையில் அழகுடன் அமைந் திருந்த வஞ்சிமா நகரம், நெடுஞ் சேரலாதனுடைய காலத்திலும், அவன் மைந்தன் செங்குட்டுவனுடைய வாழ்நாளிலும் சாலச் சிறந் திருந்த தாகும். அமைதூரின் அமைப்பு முதலியவற்றைப் பற்றி முன்னூல்கள் மிக நிறப்புடன் கூறுகின்றன. அந்நகரம் பெரிய தொரு கோட்டையை யுடைத்தா யிருந்தது. அக்கோட்டைக்கு வெளியிற் கடவுளர் கோயில்களும், பொது விடங்களும், சமணப் பள்ளிகளும், பெரும் பொழில்களும், பொய்கைகளும் மிக் கிருந்தன. அவ்விடங்களில் தவ முனிவரும், ஞானிகளும், கலைஞரும் எந்நேரமும் தங்கி நிறைந் திருப்பர். அந்தக் கோட்டையைச் சூழ்ந் திருந்த புறக்குடி என்னும் புறஞ் சேரியில் அரண் காவல் புரியும் படை யிருப்புக்களும், பிற நாட்டு மன்னர் தங்குதற்காக அமைத்த பல மாளிகைகளும் இருந்தன. ஆழ்ந் தகன்ற அகழி ஒன்று அக்கோட்டையைச் சூழ்ந் திருந்தது. அவ்வகழியிற் பெரு மீன்களும் முதலைகளும் நிறைந்திருந்தன. வஞ்சி மாநகரத்துட் பெருகியோடும் கழி நீரெல்லாம் முடிவில் அவ்வகழியின் வந்து சேரும். கோட்டைக்கும் அந்த அகழிக்கும் இடையிற் காவற் காடு ஒன்று இருந்தது. பகைவர் நெருங்கி வராமை

விருக்கக் காததற பொருட்டு அக்கோட்டையின் நெடிய மதிற் சுவரின் மீது பல யந்திரங்கள் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. மிக்க வேலைப்பாடுடன் வானளாவக் கட்டப்பட்ட உயர்ந்த கோபுரங்களோடு கூடியிருந்தது அக்கோட்டையின் வாயில் அக்கோபுரங்களின்மீது உயரத் தூக்கிக் கட்டிய கொடிகள், எப்பொழுதும் அழகுடன் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

கோட்டைக்குள் வாயிலுக் கருகில், அவ்வாயிலைக் காக்கும் காவலாளர் நெருங்கி வாழ்ந்திருந்த தெருக்களும், மீன் விலைஞர், இறைச்சி விற்போர், கள் விற்போர் குடியிருந்த வீதிகளும், உப்பு வாணிகர், பிட்டு அப்பங்கள் விற்போர், பலவகை நறுமணப் பண்டங்கள் விற்போர் உறைந்திருந்த மறுகுகளும் அமைந்திருந்தன. அத் தெருக்களுக் கப்பால், மட்கலஞ் செய்யுங் குயவர், செம்பு கொட்டிகள், வெண்கலக் கன்னார், பொற் கொல்லர், தச்சர், மட்பாவை செய்வோர், ஓவியக்காரர், மாலை கட்டுவோர், சோதிடர், பாணர் முதலியோர் வாழ்ந்திருந்த வீதிகள் நிரையாக விருந்தன. இரத்தினப் வணிபாளர் வீதிகளும், சங்கறுப்போர் வாழும் திருந்த தெருக்களும், நெல் புல் முதலிய தானியங்களை விற்போர் குடியிருந்த மறுகுகளும் ஒருசார் இருந்தன. ஒருபுறத்தில், நாடகக் கணிகையர், சூதர், மாகதர், வைதாளிகர், பொதுமகளிர் முதலியோர் தனித் தனியே வாழ்ந்திருந்த தெருக்கள் பல விளங்கின. பொன் வாணிகர், ஆடைகள் நெய்து விற்போர், இரத்தின வியாபாரிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள் உறைந்திருந்த வீதிகள் எண்ணிலவாயக குலவின. கோட்டையின் மத்தியில் அந்தணர் அகிரகாரங்களும், மன்னர் குலத்தினர் வாழ்ந்திருந்த பெரிய மாளிகைகளையுடைய அகன்ற பெருந் தெருக்களும் அமைந்திருந்தன. யாவரும் வந்து தங்குதற் குரிய இடங்களும், அம்பலமும், முச்சந்தி நாற்சந்திகளும்,

பாய்ந்தோடும் அருவிகளை அருகிற் படைத்த அழகிய செய்குன்றுகளும், பொய்கைகளும், இளமரக் காக்களும், அறுகு சாலைகளும், கவட்பளனிகளும், பொன்மாலைமும் அம்மூதூரில் ஆங்காங்குக் குலவின. மிக அழகுடன் அமைக்கப்பட்ட பெளத்த சைத்தியம் ஒன்று அருகாகரத்தில் திகழ்ந்திருந்தது.

அப்பெரிய நகரத்தின் மத்தியிற் சேரருடைய அரண்மனையானது பொன்மயமான சிறு சிறிய மேருமலைபோல் விளங்கிக் கொண்டிருந்தது. கொலுவிருக்கையும், வேதியல் மண்டபமும், மணிமாடங்களும் பிறவும் அவ்வரண்மனைக்குள் அழகுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வசந்தகாலத்தில் அரசன், தன் அரசியுடனே மகிழ்ச்சியோடு தங்கியிருந்ததற்காக அமைத்த இலவந்திகை வள்ளி மாடம் எனும் மிக அழகிய மாளிகை ஒன்றும் இருந்தது. பொய்கைகளையும், சோலைகளையும், இளந்தென்றல் நிலவுகின்ற பூந்தோட்டங்களையும் சுற்றிலும் படைத்த வேளாவிக்கோ மாளிகை எனும் மாட கூடங்கள் நிறைந்த அழகிய சிறந்த மாளிகை ஒன்று அருகாகரத்தின் புறத்தே கட்டப்பட்டிருந்தது. வேண் மாடம் எனும் மற்றொரு மாடமையும் அது படைத்திருந்தது. பொதினி மலைத் தலைவனும், சேரகுட்டுவனுடைய மாற்றாந் தாய்ப்பாட்டனுமாகிய வேளாவிக கோமான் பெயரைப் பெற்றிருந்த தாகலால அம்மாளிகை, அவன் வாழ்ந்திருந்ததற்காக அமைக்கப்பட்டதோ? அன்றி, அவனால ஏற்படுத்தப்பட்டதோ? தெரிகின்றிலது. சேரகுட்டுவன் காலத்தில அம்மாளிகை, பிறநாட்டு மன்னர் தங்குதற்குப் பயன் படுத்தப்பட்டிருந்த தாகும். அவ்வஞ்சி நகருக்குப் பக்கலில் திருமால் பள்ளிகொண்டருளிய ஆடக மாடம் என்னும் கோயில் ஒன்று, மிகுந மாண்புடன் விளங்கியிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

பதிகம். உ

நெடுஞ் சேரலாதனுடைய தந்தை

சேர மன்னர்களுள் மிகப் பழமையானவன் ஒவான உதியஞ் சேரல் எனப்படுவான். அறிவு ஆற்றல் முதலிய வற்றில் மேம்பட்டிருந்த அவன், வாய்மை என்னும் தூய்மைக்கு உறையுளாய் இருந்தான். தன் உயிரினும் இனிதாகப் பிற உயிர்களை மதித்தது, எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பும் அருளும் உடையவனாயிருந்தான் அப் பெருந்தகையாளன். கதிரவனும் திங்களும் திசைமாறிச் செல்லினும், வேதமும் ஒழுக்கமும் பிறழினும், உலகத்தின் நிலைமை தடுமாறினும் தான் சொன்ன சொல்லை எனைத்தும் தவறாத உறுதிப்பாடுடைய வாய்மையோனாய அவன் விளங்கினான். குழுமூரில் பெரிய பெரிய அரசசாலையை அமைத்திட்டு அவன், யார் எந்நேரத்தில் வந்து கேட்டாலும் இல்லை யெனாமல் உணவளித்து வந்தான். அந்தச் சோற்றிடும் சாலையில் இரவு பகல் ஓயாமல் எண்ணிறந்த சமையற் காரர் உணவு சமைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு எப்பொழுதும் சமையல் செய்து கொண்டிருந்ததால், அவ் விடத்தில் உண்டாயிருந்த பேரோசை, பெரிய மலைவீழ் அருவியின் முழக்கத்தைப் போல எந்நேரமும் இடை யறாமல் முழங்கிக்கொண்டிருந்தது எனத் தமிழப் பெருமக னார் ஒருவர் கூறியுள்ளார். அச்சேரன் அங்ஙனம் அறத் தொழிலில் ஈடுபட்டு விளங்கிய காலத்திற் குருக்ஷேத்திரம் என்னும் இடத்திற் பாரதப்போர் என்னும் பெரும் சண்டை ஒன்று நிகழ்ந்தது. அச்சண்டையிற் பாண்டவர் துரியோ தனாதியராகிய இரு திறத்துப் படைகளுக்கும் உணவளிப் பதாக ஒத்துக்கொண்டு அந்த உதியஞ் சேரல், சற்றும் சலித்த லின்றித் தான் சொன்னவண்ணம் பல கோடிக்

கணக்கான அவ்விரு திறத்தினர் சேனைகளுக்கும் உண்டி யுதவினன். அவ்வரிய செயலைக் கண்டு உலகத்தினர் அனை வரும், அவனை மிகப் புகழ்ந்தனர்.

அச்சேரன், பிறர் நாடுகளை வென்று, அவற்றைத் தன்னுடைய குலத்திற் பிறந்தவராயிருந்த பெரியவர்க்குக் கொடுத்து, அவரைக் காத்து வந்தான்; அப்பெரியவர் எல் லாரும் துறக்க மெய்திய பின்னர், அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக கடமைகள் எல்லாவற்றையும் அனை வரும் நன்கு மதிக்குமாறு சிறப்புடன் செய்து புகழ் பெற் றான். அவனரசன் வானவரம்பன் என்னும் ஒரு சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றுத திகழ்ந்தான். அவனுடைய மரபினர் எல்லாரும், வானவர் என்னும பொதுப் பெயரால் நூல் களில் வழங்கப்படுகின்றனர்.

அவ்வானவரம்பன் அற வழியில் நின்று கோல் கோடாமல் நாட்டைக காத்துப் பகைவரை யடக்கி யாளும் திறமையில் வல்லவனு யிருந்தான். அவனிடம் பகை கொண்ட மன்னர் சிலர், அவனுடைய அமைசசர் முதலி யோருகளுப் பொருள் கொடுத்து, அவரைத் தம் வயப்படுத்தி அவ்வரசனைக் கெடுக்கச சூழ்சசிகள் செய்தனர். முரஞ்சி என்னும் ஓர் ஊரில முடிநாகராயர் என்னும தமிழ்ப் புலமை யில் மிக்க பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். அப்புலவர் பெரு மானை 'முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்' என்று வழங்குதல் மரபு. அவர் அந்தப் பெயரைப் பெற்றமைக்குக் காரணம் யாதோ? தம் முடியில் நாகத்தை யணிந்திருந்தனரோ? அன்றி, நாகத்தினை முடியில் அணிந்த சிவபெருமானுடைய பெயர் அவருக்கு இடப்பட்டதோ, அறிகின்றிலேம்.

முடிநாகராயர், சேரனுடைய மாற்றலர் செய்துகொண் டிருந்த சூழ்சசிகளை யறிந்து, விரைந தேறி, உதியஞ் சேரலை

டைய கொலுவிருக்கையை யடைந்து, அச்செழியனை நோக்கி, "மாட்சிமை பொருந்திய மன்னரே! நீர் நுண்ணறிவு படைத்தவர் என்பதில் ஐயமிலது. உம்முடைய அமைச்சர் முதலியோர் உம்மிடம அன்பு திரியாதவராய் இருக்கும்படி செய்துகொண்டு நீர் இனிதாக வாழ்ந்திருப்பீராக," என்று குறிப்பாகச் சொல்லி, அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

உதியஞ் சேரல் மிக்க புத்திகூர்மை படைததவனுவான். புலவருடைய மொழிகளைச் செவியுற்ற அவன், தன் பகைவர் யாதோ தனகருக கேடடைச சூழ்ந்திக்கத் தொடங்கி யுள்ளார் என்பதையும், தான் அகதேடடிற்கு உட்படாமல் கருததுடன் இநததற் பொருட்டுப் புலவர் பெருமானை அங்ஙனம சொல்லிச சென்றார என்பதையும் விரைவில் உணர்நதுகொண்டான். உடனே அச்சேரலன், நாடு முதலியவற்றைக் கொடுதலும, ஏனாதி, காவிதி முதலிய பட்டங்களை வழங்கியும தன்னுடைய ஐமபெருங் குழுவையும் எண் பேராயிரதையும மகிழ்வித்ததுத் தன் வயமாக்கிக் கொண்டான். அதனால், அவனுடைய மாற்றலர் செய்து கொண்டிருநத சூழ்சசிகள் பயன்படடில வாயின. எல்லா அரசரினும அசசேரன், தனவன்மையிலும் செல்வத்திலும மிகலோனனன; வட நாட்டு மன்னர்களாலும நன்கு மதிக்கப் பெறறான.

வெளியம் என்னும் நகரத்திறகு உரியவனை வெளியன் வேண்மான் என்பான் ஒருவன் இருநதான். அவன் பெற்ற நல்லினி என்னும்பெயரையுடைய மகள் ஒருத்தி, கடிமணததிற் குரிய பருவதததை யடைந திருந்தாள். அவளைக் குல முறைக் கிணங்க உதியஞ்சேரல் மணந்தான். அம்மாது, தன் பெயருக் கேற்ப இனிய தன்மையும், பொழுகும், கற்பும் உடையவளாய்த் தன் கணவன் விருப்

பத்தைக் குழிப்பால் அறிந்து, அவன் இன்புறும் வண்ணம் செய்து, அவனோடு இன்பத்துடன் வாழ்ந் திருந்தாள். சில்லாண்டுகள் செல்ல அம்மங்கை, ஒருவர்பின் ஒருவராக இருவர் மைந்தரைப் பயந்து மகிழ்ந்தாள். அவளும், அவ னுடைய கொழுநனும் அப்பிள்ளைகளை அன்புடன் பாராட் டிச் சீராட்டி வளர்த்து வந்தனர். செவ்வனே வளர்ந்து அப்பிள்ளைகள், கல்வி கற்றனர்; தங் குலத்திற் குரிய படைக்கலப் பயிற்சியிலும கைதேர்ந்தவராய்த் திகழ்ந்தனர். கல்வி, அறிவு, நல்லொழுககம், வீரம் முதலியவற்றிற் சிறந திருந்ததுடன அமைமைந்தர், தந்தைக்குப் பின் மைந்தர் என்பதற்குத் தக, தம் தந்தையைப் போலவே அறஞ் செய்தலிலும ஆழ்ந்த நோக்க முடையவராய் இருந்தனர். அவ்விருவருள் மூத்தோன் நெடுஞ் சேரலாதன் என்னும் பெயரை யுடையவனவான்; பல்யானைச் செல்கெழு குட்டு வன் என்னும பெயரைப் படைத்தவனவான் இளையோன்.

பகுதி. ஈ

நெடுஞ் சேரலாதன் அரிய செயல்கள்

ஓதியஞ்சேரலுக்குப் பின்னர் அரசியலை யேற்றுச் சேர நாட்டை நெடுஞ் சேரலாதன் அறவழியிற் புரந்தான். உம்பற்காடு என்பது முதலிற் சோருக்கு உரியதா யிருந்தது. பின்னர் அதை வேறோர் அரசன் கவர்ந்து, தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டான். நெடுஞ் சேரலாதனுடைய தம்பியாகிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டு வன், தன் வன்மையினால் அந்த உம்பற்காட்டை வென்று, அவ்விடத்திற் குடியிருந்து, அதை யாண்டு வந்தான்.

ஒப்பற்ற வீரத்தைப் படைத்திருந்த அவன், தன்னுடைய மூத்தோனிடம அடகமும் அன்பும் உடையவனு யிருந்ததுடன், தன் குலத்துப் பிறந்த முதியோர் மாட்டும் மிக்க கண்ணளி படைத்திருநதான். நாட்டில் தமக்குப் பகைகின்றி யலைந்துகொண்டிருந்த அம்முதியோரை யழைத்துத் தழுவித், தன்னுட்டை அவர்க்குப் பகுதிதுக் கொடுத்து, அவரை மகிழ்வித்தான் அவனோயோன.

நெடுஞ்சேரலாதன், பெரும பிழைசெய்த தன் பகைவரிடமும அருவருப்புக கொள்ளாமல் இரகக்ங காட்டும பெருந்தன்மை படைததவனு யிருநதான். தனனை யெதிர்த்து வந்த பகைவரைப் பார்த்து அவன், "ஐயோ! இவர் வீணை சண்டை செய்து அழிபத துணிநதனரே! இவருடைய உயிர்களுத துன்ப முண்டாகாமல இவரை வெருடி யனுபபிவிடல் வெண்டுமம," எனறு எண்ணி மனமிரஙகி, முதலில தன் வீர முரசததை முழகஙகி காட்டுவான். அதறகு அபபகைவா அஞசி யகனறுல வெறிதே அமமன்னன் திருமபித, தனனிட மடைவான. பகைவர் தன்னுடைய வீர முரசததின் முழகஙகததிறகு அஞசிப் போகாமல போா வேட்டு எழுவ ராயின், அவரை மடகஙகிப் பொருது அடகி, அவருடைய நாடுகளைக கைக கொளவான்; அநநாடுகளிற் கிடைகக்க கூடிய பொன், மணி, ஆனி முதலியவற்றைக கவர்ந்து தன்னுடு போநது, அப் பொருள்களைக் கடவுளர் கோயில்களுகுகுக் கொடுத்துத், திருவீழாக்கள நடத்தி மகிழ்வான்.

கடவுளிடமும், மக்களிடமும், மற்றை உயிர்களிடமும் பேரன்பு பூண்டிருந்த அந்நெடுஞ் சேரலாதனுடைய ஆட்சியில் எவ்வுயிரும் எததகைய இடையூறு மின்றி இன்புற் றிருந்தது. கடவுள் ஆணையால் அவ்வேநத னுடைய நாட்டில் முள்ளுடைய முருகது மரமும், தன் மீது சாய்நத

வரைக் குதறி வருத்தி யறியாது. அவ்வரசனுடைய காட்டைச் சார்ந்த காடுகளில் இருந்த மயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமான்களும், அச்ச மின்றித் துள்ளித் திரிந்து, ஆடிக் களித் திருந்தன. தூர் அறிவு படைத்த உயிராகிய முண்முருக்கும் பிற உயிர்களோ வருகதிய தில்லை என்றால், சிங்கம் புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளால் எவ்வுயிருக்கும் யாதொரு துன்பமும் நேர்ந்திராது என்பது சொல்லாமலே விளங்கு மல்லவா? புலியும் ஆடும ஒரு துறையில் தண்ணீர் குடிக்கவும், மாதர் அருகூட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற் பருந்தும் ஒரு கூட்டில் வாழவும அச்சேரன், செங்கோலோச்சித் தன்னாட்டைக காத்தான்; வழிகளின் பக்கங்களிலும், சாலைகளின் தூங்களிலும் மறைந் திருந்து, அவற்றூடு செல்லும் வணிகர் முதலியோரை மடக்கித துன்புறுதத்தக்க ஆறலைக் கள்ளர் முதலிய கொடியவர் தன்னாட்டில் எவ்விடத்தும் இராமற் செய்தான்; வணிகர், வேளாளர் முதலியோர்கு வேண்டியவற்றைச் செய்த துடன் காடுகளையும் பாழான விடங்களையும் சீர்திருததி, ஊர்களையும் நகரங்களையும் புதிதாக உண்டாககி, அவவிடங்களில் மக்கள் பலரைக் குடி யேற்றினன்.

மன்னுயிரைத் தன்னுயிராக மதித் திருந்த நெடுஞ் சேரலாதன், சண்டை செய்து பல உயிர்களையும் கொல்லும் செயலில் விருப்பங் கொண்டிருந்தவன் அல்லன்; ஆயினும், தன்னை யெதிர்த்து வந்த பகைவரை வெறிதே விடுவானும் அல்லன். மாற்றலரை யெதிர்த்துப் போர் புரிந்து வெற்றியடைதலில் மிகச சிறந்த வீரனுவான் அவன். தமிழ் நாடு முழுவதையும் வென்று தன் கோல செலுமாறு ஆண்ட அவ்வரசன், தன் பகைவரை யடக்க வட நாட்டின் மீதும் படை யெடுததுச் சென்றான்; அங்கிருந்த ஆரிய வரசர் எல்லாரையும் வென்று, தன்னடிகளை வணங்கித் திறை

கட்டி வருமாறு அவரைச் செய்தான். குமரி முதல் இமயம் வரை வென்று தன்னடிப் படுத்திய பின்பு அவன், தன் வெற்றிக்கு அறிகுறியாமாறு இமய மலையின் கொடு முடியில் தன்னுடைய வில் அடையாள முடைய இலச் சினையை-முத்திரையைத் தீட்டித தன் நகரமாகிய வஞ்சியை நோகஇத் திரும்பினன். குமரிக்கும் இமயத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலம் முழுவதையும் அவன் புரந்தான். உலகத்தினர் பலரும் அவ்வேந்தனை இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் என்று புகழ்ந்து அழைக்க லாயினர்.

தமிழ் நாட்டிற்கு மேற்றிசையி லிருந்த யவன வரசர், இமயவரம்பனிடம் பகை கொண்டிருந்தனர். அவருடைய செருக்கை யொழிக்கக கருதி இமயவரம்பன், திரண்ட படைகளுடன் சென்று, அவ்வரசரை யெதிர்ததுக் கொடும் போர் புரிந்து, அவரைப் பிடிதது, அக்கால வழக்கின்படி அவருடைய கைகளைப் பின்கடடாகக் கடடி, அவர் தலை களில் நெய்யைப் பெய்து, அவரிடதத திருந்த விலை யுயர்ந்த அணிகலன்களையும, வயிரம முதலிய அரிய மணிகளையும் தண்டப் பொருளாகப் பெற்றுத் தன்னுடைய தலை நகரா கிய வஞ்சிக்குக் கொணர்ந்து, யாவர்க்கும் வரை யின்றி அவற்றை யெல்லாம் கொடுத் ததனினன்.

வெறறியில் மிக்க அசசேரலாதன், கடலிடையே தீவொன்றில் வாழ்ந்திருந்த தன் பகைவர் மேற் கப்பற் படையுடன் சென்று, அவருடைய காவன் மரமான கடம் பையை வெட்டி யெறிந்து, அப்பகைவரைப் போரில் தொலைத்து வெற்றிமுரசம் முழங்கச் செய்தான். அந்த இமயவரமபன, தனக்குப் பகைவரா யிருந்த ஏழு அர சரை வென்று, அவருடைய முடிகளைக் கொண்டு மாலை யொன்றைச் செய்து, அதைத தன் மார்பில் அணிந்து மகிழ்ந்தான்.

பகைவரை வென்று அடக்குதலில் நிகரற்ற வன்மை படைத்திருந்த அவ்விமய வரம்பன், கொடையிலும் இணை யற்றவனாய் விளங்கினான்; தமிழ் மொழியினிடம் மிக்க ஆர்வங்கொண்டு, அம்மொழியைக் கற்ற புலவரிடம் எல்லை யற்ற அன்புடையவனா யிருந்தான். தன்னை நாடி வந்த புலவரை முகமன் கூறி வரவேற்று, அவருக்கு வேண்டிய வற்றை யாதொரு தடையு மின்றிக கொடுத் தனுப்பும் சிறந்த தன்மை அவனிடம் எந்நாளும் குடிகொண்டிருந்தது. யாவரினும் தமிழ்ப் புலவரை உயர்வாக மதித்துத், தான் பெற்ற அரிய பொருள்களை முன்னா அப்புலவர்களே ஈந்து இன்புற் றிருந்தான் அவ்வள்ளியோன். குமட்டூர்க் கண்ண னார் என்னும அந்தணர் குலத துதித்த பெரும் புலவர் ஒருவர், பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலில் இரண்டாம் பத தைச சேர்ந்த பதிதுப் பாடல்களால் அவ்வேந்தனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். கண்ணனார் அகநோவையைப் பாடி இமய வரம்ப னிடம கொடுக்க, அதைப பெற்றுப் படித்து மகிழ்ந்து அவன், தனனாட்டி லிருந்த உம்பற்காட்டில் ஐந் நூறாரைப் பிரமதாயமாகக கொடுத்ததோடு முப்பத்தெடடு யாண்டுகள் வரைத தென்னாட்டு வருவாயில் ஒரு பாகமும் அப்புலவருக்கு அளித்தான். அந்நூலில் அசசேரனுடைய வீரமகொடை முதலியவை தெற்றென விளங்கக் காணலாம்.

பகுதி. ச

இமயவரம்பனுடைய மைந்தர்

நெடுஞ்சேரலாதன் ஏழ்பனை நெடுந்தேர்ச் சோழன் மணக்கிள்ளி என்பானுடைய மகளாகிய நற்சோணை என்பாளையும், வேளாவிக் கோமானை பதுமன் என்பானுடைய மகள் ஒருத்தியையும் இமயவரம்பன்

மணந்து இன்பத்துடன் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தான். சற்சோணியினிடம் அவனுக்குப் பிறந்த மைந்தர் இருவராவர். அவருள் மூத்தவன், செங்குட்டுவன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான்; மேம்பட்ட ஒழுக்க முடையோனாயிருந்த இளையோன், இளங்கோ வென்னும் பெயரையடைந்தான். அவ்விருவரும் நன்றாய் வளர்ந்து கல்வியின்று வந்தனர். இமயவரம்பனுக்குப் பதுமன் மகனிடம் தோன்றிய மகளை, களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும் மணந்தனர்.

சூடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதன் ஒருநாள், தனதுடைய மூத்த மனைவி பயினறை மைந்தர் இருவருடன் கொலுவிருக்கையில் வீற்றிருந்தான். அவ்வேளை, வருவது கூறவல்ல சோதிடன் ஒருவன், அவ்வத்தாணி மண்டபத்தையடைந்து வாயிலதில் அமர்ந்தான். அவன், நெடுஞ் சேரலாதனுடைய புதல்வர் இருவரையும் அடிமுதல் முடிவரை யுறறு நோக்கி, மன்னனை பார்த்து, "கொற்றவரே! உமக்கு விரைவிற் போக களத்தில் மரண முண்டாகக்கூடும். நீர் விண்ணுலகம் சென்ற பின்பு உமதுடைய மகளை இவ்விருவருள், இளையோனே இந்த அரசாட்சி செல்வதற்கு உரியவனாவான். ஆதலால், இவ்விளையோனுக்கு இப்பொழுதே முடி சூட்டி மகிழ்வீராக," என்று கூறினன். அம்மொழி களைக் கேட்டு அந்த அவைக்கண் இருந்தவர் அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்.

சோதிடன் உரைத்த சொல்லைக் கேட்டுச் செங்குட்டுவன் மனம் முனைந்து, அவனிடம் சினங் கொண்டு உறுத்துப் பார்த்தான்; தன் தமபியினிடம் கரை கடந்த பொறாமை கொண்டான்; கண்ணினர் தவழ்ந்த தமபியை நோக்கிப் பாம்பைப் போலச் சீறிப் பெருமூச செறிந்தான். அதைக் கண்ட இளங்கோ, நிமித்திகனைப் பார்த்து, "நீ யாது

கூறினை? இவ்வரசாட்சியை முறை கேடாகக் கொண்டுயான் ஆள்வேனோ? உன்னுடைய கலித்திறம் மிக நன்று யிருக்கின்றது!" என்று உள்ளக் கொதிப்புடன் கூறி, "கல்வியி லும் ஞானத்திலும மிகுகோனுய் இருப்பதற்கு விரும்பி னேனே யன்றி இந்நாடாட்சியைப் பெறக் கனவிலும் யான் இச்சித் தறியேன். ஒருவனுக்கு வலிமையும் இனிய வாழ்க் கையும் மன மொதத அவனுடைய உடன் பிறந்தவரால் உண்டாதல் வேண்டும. மன மொத்த உடன் பிறப் பில்லா தான் தோள்வண்மை பயன் படுவதில்லை. இராமபிரான அன்புடைதத தமபியரால் இனப மடைந்ததும, துரியோ தனன் தமையன் தமபிமாருடன் பகைதது அழி வடைந்த தும் உலக மறிந்தனவே யாம். என்னுடைய தமையனும யானும் இன்பத்தையும கல்விசையையும அடைத ற பொருட்டேயான், அவனிடம மாறு கொளளாமல் இருப பேன். அவனே அரசியலி யேறறு இவவுலகததை யாண்டு வாழ்வானுக. அவனுடைய எண்ணததிறகு மாறுபா டின்றி நடநது யான், விண்ணுலகததின் அரசை யேறறு வாழ் வேனுக," எனறு மொழிநது, அப்பொழுதே ஆங்கிருந்த வர் எல்லாரும அறிய இவ்வுலகப் பற்றைத துறநது, அந் தமில இன்பததை யுடைய வீட் டுலகததை யாளவதற் குரிய வேந்தனுனன்; உடனே அவவிடததை விட்டுப் புறப்பட டுக் கருவூரின் கிழ்பா லிருந்த திருகருணவாயில் என்னும இடததை யடைநது, சமண சமயதததை தழுவிய துறவி யாய் ஓர் அருகன் கோயிலில் தங்கி யிருக்கலானன். செங் குட்டுவனே சேர நாட்டின் அரசியலி யேற்றற குரியவ னனன்.

தன் தம்பியினுடைய நன்னறிவையும் அரிய செயலி யும் கண்ட செங்குட்டுவன், தான் அந்த இளவலிடம் கொண்ட கெட்ட எண்ணத்திற்காக மனம் வருந்தித தன் னைத் தானே நொந்து கொண்டான்; தம்பியி னிடம் வரமபு

கடந்த அன்பு பூண்டவ னவன். துறவெய்திய பின்னர் அந்த இளங்கோ, இளங்கோவடிகள் எனவும் அரிய பெயரைப் பெற்றான். போன்பு கொண்டு செங்குட்டுவன், எந்நேரமும இளங்கோவடிகளிடமே தங்கி யிருக்கலானான். அவ்வடிகளுடன் கலந்து ஆராய்ந்து பார்க்காமல் அச்செங்குட்டுவன் எதையும செய்திலன். இளங்கோவடிகளுடைய சொல்லே எல்லாம வல்ல இறைவனுடைய அருள் மொழியாகக் கொண்டு அரசு புரிந்தவனே யாவான் அச்செங்குட்டுவன. அவ்விருவரும், தம் ஆயுட் காலம வரையில் பிரிவையே யாருவர் விடுபிரிந்து னையும, எடுத்தினைமன வேறுபாடின்றியும அனபுற்று இனிது நிருந்தனர். இளங்கோவடிகள், ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள இரண்டாங் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் அரிய நூலை யியற்றித் தமிழுடைய கன்னியன பெயரை உலகுள்ளளவும் நிலைத்திருக்கச் செய்தார்.

பகுதி. ரு

இமயவரம்பன் கோடையைக் கருதி உயிர்விடாம லிருத்தல

ஒருவாறும் வருணித்துச சொல்லுதற்கு அரிய பேரழகையும ஒளியையும பொருந்திய சிறந்த தொரு முகுத மாலை இமயவரமபனுக்குக கிடைத்தது. அதை மிகக மகிழ்ச்சியுடன் அவன், தன கழுத்தில அணிந திருந்தான. சோழ நாட்டை யாண்டிருந்த வேற்பஃறடக் கைப் பெருவிறற்கிள்ளி என்பான இமயவரம்பனைச் சண்டைக கழைத்தான். அச்சோழனை யெதிர்த்துப போர் புரியப் போதற்கு முன்னர் இமயவரம்பன், தனக்குக்

கிடைத்த முத்து மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து தன் னுடைய கொலு விருக்கையில் அழகுடன் வீற் றிருந்தான். அப்போது, கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் ஒருவர் அந்த அவைக்களத்தை யடைந்தார். அத்தமிழ்ப் புலவர், கபிலர் முதலிய தமிழ்ப் பெரு மக்களும் வியந்து போற்றத்தக்க அழகிய பாக்களைப் பாடுவதில் தேர்ந்த கல்வி யறிவு படைத் தவரா யிருந்தார். மற்றும, போர்க்களத்தைக் குறித்தும, சண்டையில் வீரத்தைக் காட்டி வீழ்ந்த வீரரைப்பற்றியும் புகழ்ந்து பாடுதலிலும அப்புலவர் பெருமானர், இணையற்ற வன்மை படைத் திருந்தார். சாவதும வாழ்வும பாடவல்ல பெருமை பொருந்திய நாகரைப படைத் திருந்த பெரியா ரும அவ ராவர். அவரையை யணுகியவுடன் அந்தப் பெரும புலவர், நெடுஞ் சேரலாதனைப புகழ்ந்து சில பாடல் களைப் பாடினர்.

கழாத்தலையாரை அன்புடன வரவேற்று முகமன் கூறி, அவருடைய பாடல்களைக் கேட்டு உளமிக மகிழ்ந்த சேரன், அவருக்கு ஏராளமான பொருள்களைக் கொடுத்தான். அப்படிக் கொடுத்ததும அந்த அரசன், மன மகிழ்ச்சி யடைந்தான லலன். தான் கொடுத்த பொருள் சிறிதளவே யாகு மென்றும, கழாத்தலையா ருடைய பெருமைக்கு அது போதிய தாகா தென்றும அச்சேரலாதன் உட் கொண்டு, அப்புலவரைப் பார்த்து, "அருள் மிகப் படைத்த பெரி யீர்! உமமுடைய அரிய பாடல்களுக்கு எத்தனை பொருள் கொடுப்பினும, ப்போதாதே யாகும என்பதை யான் அறிவேன். ஆயினும, நான் இதோ கழுத்தில அணிந் திருக்கும இவ்வரிய முத்து மாலையை உமக்கு ஈவேனாயின், என மனம ஒருவாறு இன்புற் றிருக்கும. சோழன் பெரு விறற் கிள்ளியை யெதிர்த்து நாளைப் போர் தொடங்கப் போகின்றேன் யான். அந்தச் சண்டையிற் சோழனை வென்று திருமகளார் அருளைப் பெற்றுக் களிக்கும்போது

யான் அணிந் திருக்கும இந்த முத்து மாலையை உமக்குத் தர இசைகின்றேன். ஆதலால், என்னை அந்தப் போர்க களத்தை யணுகி நீர் பார்ப்பீராக," என்று பரிவுடன் மொழிந்தான்.

நெடுஞ் சேரலாத னுடைய சொற்களைக் கேட்டுக் கழாத்தலையார், "வேந்தர் குல விளக்கே! நீர் நுண்ணறிவு படைத்த மன்ன ராவீர். உமக்குப் புதிதாக யான் ஒன்றும சொல லுதற்கு தகைகோன் அலலேன். சோழனை யெதிர்த்தது நீர் நாளைகுச சண்டை யிடப் போகின்றீர். அப்போரில் யார் வெறறி யடைவாரோ யான் அறியேன. ஒருகால, மானியாகிய நீர் நாளைப் போரில தோறறுப போவீ ராயின, மறுபடியும உமமுடைய உயிருடன இவவூர்ப் புறம திருமபியும பாகைமாடடீர். அபபொழுது, சிறிது நேரத திறகு முனபு உமமுடைய முதது மாலையை எனகுக கொடுபபதாய்ச சொனன உறுதி மொழி வீணைப்போகும. மாலையிற படுததவன் மறு நாட காலையில எழுந திருப்பான் என்று நமபுதறகிலலை. மேலும, காலைச் செய்வோம் என்று அறத்தைக கடைப் பிடித்துச சாலச செய்வாரே தலைப் படு வார் எனறு அறிஞர் கூறி யுளளார். அறவினை யுடனுக் குடனே காலம வாயதபோது செயகலே சாலச சிறநத தாகும. எறற காலதது னின்று அறஞ செயயத தவறுவோ மாயின். மறுபடியும அவ்வறதனைச செய்தற குரிய புண் ணியம கிடடா தெனறும் அறிவுடை மகனை சொல்லுவர். ஆதலால, உமகு அறஞ செயய விருபப மிருககு மாயின், இபபொழுதே உமமுடைய முதது மாலையை எனகுக கொடுப்பீராக. அதைப பெற இசைதது யான் இஙஙனம் பேசுகின்றேன் என்று நீர் நினைகக வேணடாம. உம் முண்டய மொழியை நீர் காதது நல்லினைப் பயனை யடைதற் காகவே யான் இதுகாறும பேசலானேன," என்று அவ் வாசனை நோகஙசெ சொனனார்.

புலவருடைய மொழிகளைச் செவியுற்ற சேரன், அவரைப் பார்த்து, "அறமுணர்ந்த ஐயரே! நீர் கூறியவை யனைத்தும் நல்லனவே யாம். ஆயினும், இந்த முத்து மாலை என்னுடைய மார்பிற் புரண்டு விளங்க யான் போர் புரியத் துணிந்துள்ளேன். ஆதலால், நாளைத் தவறாமல் நீர் போர்க்களத்தை யடைவீராயின், யாதொரு தடையுமின்றி இம் மாலையை உமக்கு அளிப்பேன்," என்று சொல்லி, அவையை நீங்கி அரண்மனைக் கேகினான். அற்றைப் பொழுதும் போயிற்று.

மறு நாள் இளவரசனான, காவிரி நாட்டில் இருந்த ஓர் ஊராகிய போஓர் எனும் இடத்திற் சோழனை யெதிர்த்து நெடுந் தூரம் கொடும் போர் புரிந்தான். அச் சேரனுடைய முத்து மாலையைப் பெறக் கருதுகின்றவர் இருந்தவர் அல்லர். ஆயினும், அம்மன்னனுடைய கடனாளியை மறுக்கக் கூடாதென்று கருதி அவரும், அன்று அப்போர்க்களத்தை யடைந்தார். அச்சண்டையிற் சேர சோழராகிய இரு வரசருடைய படைகளுட் பல வீரர்களும், சேனைத் தலைவர்களும் சாய்ந்தார்களும். அவற்றுள் இன்னருடைய தென்று சொல்லுதற் கில்லை. இரு திறத்துப் படைகளும் பட்ட பின்னர், அக்காலத்து வீர வழக்கத்திற் கேற்பச் சேர சோழ ரிருவரும், கையில் வேலைத் தாங்கி ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து அமராடினர். அவரிருவரும், ஒருவர் கை வேலால் ஒருவர் மருமத்திற் புண்ணுறுத்துக் குற்றுயிருடன் மண்ணிற் சாய்ந்தனர். அச்செய்தி அவ்விருவருடைய மனைவியர்களுக்கும் எட்டியது. அவ்விரு மங்கையரும் விரைவிற் போர்க்களத்தை யடைந்து, தத்தம் கணவருடைய மார்பினைப் புல்லிப், புரண்டழுது, தம நாயகருடன் உயிர்விடத் துணிந்திருந்தனர்.

சேரன் குற்றுயிருடன் விழுந்ததைக் கண்டு கழாத்தலையார், அளவிறந்த துக்கத்தை யடைந்தார்; அவ்வரச

னுடைய வீரம், கொடை முதலியவற்றைக் குறித்து எண்ணி யெண்ணி மன முருகிப் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினர். தன் கழுத்திலிருந்த முத்து மாலையைக் கழாத் தலையாருக்குக் கொடுப்பதன் முன்னர் உயிர்விட நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு விருப்பமிருந்திலது. அம்மாலையை யெடுத்துப் புலவரிடம் கொடுப்பதற்கும் வன்மையற்றவனா யிருந்தான். ஐயோ பாவம்! எனன செய்வான் அம் மன்னன்? குறுகுயிருடன் துடி துடித்துக்கொண்டே இருந் தான். அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கழாத்தலையார் அழுது வருந்திக்கொண்டே இருந்தார். அச் சேரனும் புலவருடைய முகத்தை நோக்கி நோக்கி துக் கித்து வருந்தினன். வாய் திறந்து பேச அம்மன்னனால் முடியவில்லை. அவனுடைய உயிரும் நீங்கிறறிலது.

அவ்வள்ளலுடைய உள்ளக் கருத்தைக் குறிப்பால் ஒருவாறு உணர்ந்தார் கழாத்தலையார். உடனே அவர், அச்சேரனுடைய உயிருக்கு உதவி புரியவும், சொன்ன சொல்லினின்று தவறாத வாய்மையையும் பெருமையையும் அவன் பெற்றுப் புனிதனாய் விளங்கச் செய்யவும் எண்ணி, அவ்வண்ணலுடைய கழுத்திலிருந்த மாலையைக் கழற்றிக் கொள்ள, அப்பொழுதே அவ்வள்ளல் உயிர் நீத்தான். உடனே நற்சோணையும் அவன்மேல் வீழ்ந்து உயிர் துறந் தாள். சோழனுடைய மனைவியும், அவ்வாறே தன்னுடைய கொழுநன் மார்பின்மீது கிடந்து இறந்தாள். செங்குட்டுவ னும் இளங்கோவடிகளும், தம்முடைய பெற்றோர் இறந்த மைக்கு ஆற்றொணாத துயர மடைந்து, அழுது புலம் பினர். தன்னுடைய தாய் தந்தையர்க்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக் கடமைகள் எல்லாவற்றையும் முறையே பெரும் புகழுடன் செங்குட்டுவன் செய்து முடித்தான். அவன், தன் இரு முதுகுரவரை அடிகடி நினைந்து பன்னீட்காறும், மன முருகி வருந்தினன்.

எனனே புதுமை! எதனினை வியப்பு!! சொன்ன சொல்லி னின்று தவறுமற் காத்துக்கொள்ள உயிர் விடும் போதும் முயற்சித்த இமயவரமபன் நெடுஞ் சேரலாத னுடைய பெருந தன்மையையும், கொடையின் திறத்தை யும், மன வுறுதியையும என்னென்று சொல்லலாம! அம் மம்ம! பெருவியப்பு!! கொடையைக கருதி உயிர்விட விருப்ப மின்றிக் குற றுயிருடன் கிடநது வருநதிய புனித னுய அச்சேரலாதனபபோன்ற வள்ளியோன ஒருவனை எந்நாடடிலும், எப்பொழுதும, எவரும் கண்டிலர். அவ் வள்ளலைப் பெறறுத் திகழ்நத சேர நாடடின சிறப்பே சிரிய தாகும. அசசேரனுடைய கொடையின் உயர்வை யார்தாம் மெச்சிக கொண்டாடாம லிருபபார? அப்பெருந் தகை இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரதது ஐநநூறு ஆண்டு களுக்கு முன்பு ஐமபத் தெட்டு ஆண்டுகள் சேர நாட்டில் வீற் றிருநதவ னுவான். அநநெடிய வாழ்னாளின்கண் அவன் வழஙகிய கொடைககு அளவே இராது. ஆயினும, அவன் இறநதபோது வழஙகிய கொடைககு எ தவும் இனை யாகாது. அவ்வரசனுககுப பின்னர அவனுடைய மகனு கிய செஙகுடடுவன், பெரு வீரனுய்ச சேர நாட்டை யாண் டிருநதான்.